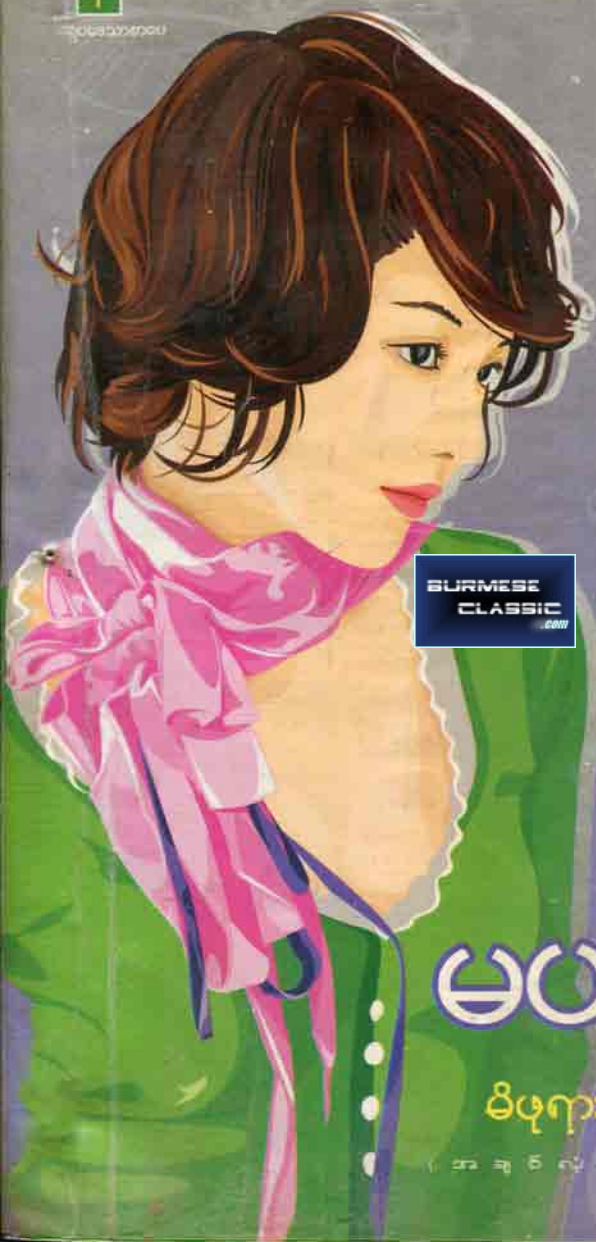

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

မယ်ခိုင်

မိဖုရားလား အောင်

www.burmeseclassic.com

မယ်ခွင်

BURMESE
CLASSIC
COM

မိပုရားလား ကောရီ

အလွမ်းဆိုတာ

ကံဗျာတွေလို

စာတွေလို ချောမွေ့မနေကြဘူး။

အရသာမဲ့သစ်သီးတစ်လုံးလို

နှလုံးသားထဲက

ပြတ်ထွက်လှသွေးကြောမျှင်လေးတွေရဲ့

ခန္ဓာဝိညာဉ်တို့ကို

စတေးခံ

ပိရမစ်တစ်ခုပါ။

BURMESE
CLASSIC
com

အခန်း (၅)

အနောက်ကယ်ဒီယာခုံပေါ်မှာ ပစ္စည်းတွေ တနင့်တဖိုးသယ်ဆောင်
လာသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးသည် ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက်တာ
အဆောက်အဦများကိုကျော်လွန်ကာ စိမ်းညိုကြည်လင်နေသောဂေါက်မိ
ကလပ်ကွင်းကိုကျော်ဖြတ်ပြီး စန္ဒာလမ်းဟုအမည်တပ်ထားသော လမ်းမ
တစ်ခုထဲ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ အုတ်နံရံပေါ် နွယ်ပင်စိမ်းတို့တက်စေပြီး
ဥရောပဆန်ဆန် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားတဲ့ Tiger ဟိုတယ်ရှေ့တွင်
ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးဆိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ကယ်ရဲ့အဟုန်ကြောင့် လေအရှိန်ခိုက်ခတ်ထားတာမျိုး ဆိုင်

ကယ်ရပ်တန်၍ လေအဟုန်ချသွားသောကြောင့် မျက်နှာပေါ် ဖရိုဖရဲဝဲ ကာကျနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို တင်ထားသောမျက်မှန်နှင့် ပင့်တင်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းချလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကိုဒေါက်လောက်ကာ ဟိုတယ်ကြီးထဲ လူရွယ်က ပြေးဝင်သွားသည်။ အချိန်အတန်ကြာမှာ လူရွယ်က ပြေးထွက်လာပြန်ပြီး ဆိုင်ကယ်နောက်ခံမှာ တင်ထားသောပစ္စည်းတစ်ခုကိုခွဲထုတ်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ အကန့်လိုက်စီရန်ထည့်ထားသော ကမ္ဘာလားဝီးကကြီးပါ။ ဟိုတယ်ကြီးထဲသို့ ကမ္ဘာလားဝီးတစ်ဖာပွဲပြီး ဟိုတယ်ကြီး၏ဘေးချင်းကပ် အအေးဆိုင်ထဲသို့ ထပ်မံဝင်ရောက်သွားပြန်သည်။ အချိန်မည်မျှမှ မကြာလိုက်ပါ။ ပြေးထွက်လာပြန်ပြီး ဆိုင်ကယ်နောက်ခံမှပစ္စည်းများ အားလုံးကိုချကာ တစ်ဖာပြီးတစ်ဖာ မ,ဝင်သွားသည်။

“အစ်မ... စုစုပေါင်း ငါးဖာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်။ ဒီကလည်း ရုတ်တရက်ကုန်သွားလို့ အခုပဲ ဖုန်းဆက်တော့မလို့”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မ။ ကုန်သွားရင် အချိန်မရွေးဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါ။

အလုပ်သမားတွေမအားရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လာပို့မှာပါ”

“မနက်ဖြန် ငွေကောက်ရက်နော်။ ဒါနဲ့ ကြီးကြီးရော၊ နေကောင်းသွားပြီလား”

ထိုအမေးစကားကို သူ လူမှုရေးအရပင် ပြန်မဖြေပါ။

“မနက်ဖြန်ကိုတော့ လှပေါ့ယဉ်ပဲ လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဟုပင် လူယဉ်ကျေးတစ်ယောက်လို ဝတ်ကျတန်းကျလေး ပြုံးမြဲနေပြောသွားပြီး ထိမထင်လှည့်ထွက်သွားသောလေပွေ့ရိုင်းကို ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးများက တစ်ခါတစောင်းဝေးကြည့်နေကြလေသည်။

ဆိုင်မန်နေဂျာမမကတော့ ပေါ်တင်ကြီးပင် ခပ်ပြုံးပြုံးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“မမ... လေပွေ့ရိုင်းက ထူးဆန်းတယ်နော်။ အလုပ်တွေလုပ်လို့ စကားပြောရင်လည်း ဘုမတောတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေးခွန်းကိုမဖြေတတ်တဲ့အကျင့်ကတော့ အရင်ကအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတိုးတက်လာတယ်လို့တော့ပြောရမှာပဲ”

“မမ၊ ကြီးကြီးက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“အသက်ကြီးပြီပဲ၊ လူကြီးရောဂါနေမှာပေါ့”

“အဆင်မပြေရဲ့လားနော်။ ကြီးကြီး၊ ဒီဆိုင်ကိုမလာတာ (၅)လ

လောက်ကြာသွားပြီ”

“ကြီးကြီး နာမကျန်းဖြစ်တာ စိတ်မကောင်းပေမယ့် လေပွေရိုင်း
ရဲ့စိတ်ကို ကြီးကြီးရဲ့ကျန်းမာရေးက ဝယ်လိုက်တာလေ။ အဲ့ဒါ ပြတ်တာ
ပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်။ ကြီးကြီးဆေးရုံရောက်သွားမှ လေပွေရိုင်း
ရဲ့စခန်းမရောက်တော့တာ”

“ကဲ... ကဲ, ညည်းတို့တွေ ဒီနေ့လေပွေရိုင်းအကြောင်းပြောမှာ
လား။ ငါ့ဆိုင်မှာအလုပ်ဆင်းမှာလား”

“မမကလည်း”

“လေပွေရိုင်းက ချောတယ်နော်”

ဟုပင် ပြောင်စပ်စပ်ကလေး စ, နောက်သွားကြသေးသည်။ မှန်
ပါသည်။ သူမတို့တွေပြောရင်လည်း ပြောစရာပါပဲ။ လေပွေရိုင်းက တောင့်
တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် စမတ်ကျသောလူရွယ်တစ်ယောက်ပါ။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ အစဉ်အမြဲစိပ်ထားပြီး မျက်ဝန်းအစုံက
ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိလာတာမို့ နဂိုချောနေသောမျက်နှာ
မှာ ပါဝါတစ်မျိုးကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုထပ်တိုးသွားသယောင်။

အထပ်အထပ်ကလေးတွေဖြစ်နေသော ဆံပင်ပျော့ဖြောင့်ဖြောင့်

များကလည်း လည်ကုပ်တစ်ဝိုက် ဖိုးရိုးဖားရား ကပိုကရိုကျနေတာ
ကြွက်သားဖြိုဖြိုထွက်နေသောရင်အုံကျယ်ကြီးနှင့် (၆)ပေမြင့်သော
အရင်အမောင်းကြီးကလည်း ပုံမှန်ကျညီထားတာကြောင့် စံချိန်ချိုးလောက်
အောင် စမတ်ကျ သားနားသောလူချောတစ်ယောက်ဟုဆိုရပေမည်။
ပျိုတိုင်းငေးလောက်တဲ့ရူပကာတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော်လည်း အေး
စက်တင်းမာတဲ့မျက်နှာတည်တည်ကြောင့် လေပွေရိုင်းဆိုရင် အလိုလို
ရှိန်နေတတ်ပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်ဆိုသောမြို့လေးမှာ အေးချမ်းသောဥတုနှင့် မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်နေပေမယ့်လည်း လေပွေရိုင်းဆိုသောလူငယ်ကတော့ အင်္ကျီ
အနွေးဆိုတာ ဝတ်ခဲ့လှသည်။ အမြဲတစေ စွပ်ကြယ်တစ်ထည်နှင့် ရံဖန်
ရံခါမှာတော့ အပေါ်ဝတ်ကုတ်ပါးပါးဝတ်ဆင်တတ်ပါသည်။ သို့သော် လက်
ချောင်းလေးများပေါ်တဲ့ လက်အိတ်ပြတ်ကိုတော့ အမြဲစွပ်ထားလေ့ရှိသည်
က လေပွေရိုင်းရဲ့စတိုင်လ်တစ်မျိုးဖြစ်သလို မည်သူ့ကိုမဆို ဂရုစိုက်သလို
ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ဆက်ဆံတတ်တာကလည်း လေပွေရိုင်းရဲ့အကျင့်တစ်
ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် လေပွေရိုင်းမှာ ရန်သူလည်းများသလို မိတ်ဆွေလည်း
များသည်။

မိတ်ဆွေများတာကတော့ အပြောဆိုပေမယ့် လူတည်တတ်တဲ့

သဘောလှလှလေးကြောင့်ပါ။ သူ့လို မာဆတ်ဆွတ် ထိမထင်နေတတ်တဲ့ ကျွတ်ဆတ်ဆတ်လူရွယ်တစ်ယောက်မှာ ရန်သူများတာက အဆန်းကြီးတော့မဟုတ်ရ။ သို့သော် သူက အကြောက်အလန့် စိုးစဉ်းမျှမရှိသူမို့ အမြဲတမ်း တစ်ကိုယ်ရေ နေချိန်က များလှပါသည်။

သူက ပို့စရာပစ္စည်းတွေကုန်သွားပြီးမှ ပစ္စည်းတွေကိုချည်နှောင်ခဲ့သောကြိုးများကိုပြန်သိမ်းကာ ဆိုင်ကယ်တူးဘောက်ထဲထည့်ရန် ကြိုးတွေကိုသိမ်းလိုက်စဉ်မှာ မထင်မှတ်ပါဘဲ ဘေးကပ်လျက်ဖြတ်သွားသူကို ကြိုးများလေးနှင့်ရိုက်မိလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်! မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

မာန်ဖီနေသောထိုအသံကြောင့် ဆောရီးပြောဖို့အစီအစဉ်က လွင့်ပြယ်သွားပြန်သည်။

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

သူ့ရဲ့ထိမထင်စကားအဆုံးမှာတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့မျက်နှာက မီးဟပ်ခံထားရသလို နီမြန်းသွားကာ သူ့အင်္ကျီလည်ပင်းစကိုဆွဲဆုပ်မည်ပြုတော့ သူက လျင်သူတစ်ယောက်မို့ မြောက်တက်လာသောထိုလူရဲ့လက်ကို လက်ဖျံဖြင့်ပုတ်ချကာ...

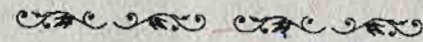
“လမ်းမကြီးမှာ သိပ်အကျည်းတန်လွန်းတယ်”

“မင်းက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ငါဘာလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးနဲ့တူတယ်”

“မင်းဘာလဲ ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ ဝိုင်းဆွဲဝိုင်းဖျန်လာကြရင် အရသာမတွေ့ဘူး။ သွေးစမ်းချင်ရင်တော့ ကန်တော်လေးကစောင့်မယ်၊ ဒီအချိန် လူရှင်းပါတယ်”

ဟုပင် စိန်ခေါ်သံလိုလို ထိမထင်ပြောကာ ထိုလူရဲ့ပခုံးကိုပါ လှမ်းပုတ်လိုက်သေးသည်။ မောင်းထွက်သွားသော ဆိုင်ကယ်စက်သံနှင့်အတူ ထိုလူရဲ့တက်ခေါက်သံပြင်းပြင်းက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူရဲ့လက်စွမ်းသာ လေပွေ့ရှိုင်းရဲ့လက်ရည်နဲ့ညီမျှနေခဲ့ပါလျှင် ဒီနေ့တော့ လေပွေ့ရှိုင်းကို ဆေးရုံမှာမဟုတ်ရင် ရဲစခန်းမှာ တွေ့ရပေဦးတော့မည်။ ဒါကတော့ လေပွေ့ရှိုင်း၏ ထူးခြားသောစရိုက်ပေပဲဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

အခန်း (၂)

ဒီနေ့တော့ သူမက အိပ်ရာထက်မှ စောစီးစွာ ထပြန်ခဲ့ပါသည်။
ကြီးကြီးနှင့်လေပွေ့ရိုင်းအပါအဝင် အိမ်ရှိအလုပ်သမားများအားလုံး တစ်
ယောက်မျှမနိုးသေးသောအချိန် ဝေလီဝေလင်းရယ်ပါ။

သူမက သူမဝတ်နေကျအတိုင်း စကတ်တိုဖားဖားလေးကို ဝတ်
ဆင်ကာ အပေါ်တံဆွယ်တာပွပ္ဖကို ဖြစ်သလိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး အား
ကစားဖိနပ်အဖြူကိုစီးကာ လည်ပတ်ကလေးကိုပင် လည်ပင်း၌ ကပိ
ကရိုစည်းနှောင်လိုက်သေးသည်။

သူမက လက်ကိုင်ကော့ စက်ဘီးအစိမ်းရောင်လေးကိုတွန်းထုတ်

ခဲ့ပြီး အမြန်ဆုံးနင်းကာ ထွက်သွားသည်။ သူမထွက်သွားပြီး တစ်နာရီမျှ အကြာမှာတော့ စက်ဘီးရှေ့ခြင်းလေးမှာ ပန်းတွေအပြည့်နှင့် သူမက ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

“မတုတ်၊ ကြီးကြီးနိုးနေပြီလား”

စက်ဘီးခေါက်ထောက်လိုက်ရင်း တံမြက်စည်းလုံးနေသော ခင်စတုန်းကလေးကိုမေးလိုက်သည်။

“မနိုးသေးဘူး ယဉ်ယဉ်”

“လေပွေ့ရိုင်းရော”

“စောစောကပဲ နီးတယ်ထင်တယ်။ သူ့အခန်းထဲမှာ အသံကြားတယ်။ ဒီနေ့ အခန်းကိုလေး စက်ဘီးထွက်မယ်ထင်တယ်။ သူ့အခန်းရှေ့မှာ စက်ဘီးချထားတာမြင်တယ်”

“ဟုတ်လား”

သူမက ထိုစကားကြားပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တရကြမ်းပြေးတက်ခဲ့တော့သည်။ သူမက လှေကားတစ်ဝက်ရောက်တော့ လေပွေ့ရိုင်းက စက်ဘီးကိုကိုင်ကာ ခေါင်းပတ်အနီရောင်၊ ရှေ့ပင်နီအနက်ရောင်လေးနှင့် အဖြူရောင်စွပ်ကြယ်ကိုဝတ်၍ဆင်းခဲ့ပါပြီ။

“နင် စက်ဘီးမလို့လား”

“မြင်ရဲ့သားနဲ့ အလကားလေကုန်လို့”

“အပြင်မှာ နင်းဖွဲ့နေတယ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်းသွားပါလား”

“နင် ဒီနေ့ အပိုတွေသိပ်ပြောပါလား လှပေါ့ယဉ်၊ ခြောက်... ဒီနေ့ နင်ရော ဘာကြောင့်အစောကြီးထနေရတာလဲ။ ခေါင်းမှာလည်း စိုစိစို အပြင်ကပြန်လာတာဟုတ်လား”

“ငါ ခြံထဲမှာ ပန်းသွားချွေးခဲ့တာ၊ တစ်ဝက်က ဘုရားလှူမယ်၊ တစ်ဝက်က နင့်ကိုလက်ဆောင်ပေးမလို့”

“ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီပန်းတွေ ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အကြောင်းပြချက်က ဒီနေ့ နင့်ပွေးနေ့၊ နင့်ကို ငါလက်ဆောင်ပေးတာ”

“အင်း... ငါမေ့သွားတယ်”

“လေပွေ့ရိုင်း”

ခေါ်ပြီးကာမှ ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်သေး။ တောင်းဆိုချက်တစ်ခုခုကိုပြောဖို့ ခဲယဉ်းနေပုံမျိုးလေးပါ။ လေပွေ့ရိုင်းက သူမကိုဖြတ်ကျော်သွားဟန်ပြုပြီးမှ သူမထံမှအသံကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“နင် ငါ့နောက်လိုက်ပြီး စက်တံစီးချင်တာမဟုတ်လား။ (၁၀)
မိနစ်ပဲစောင့်မယ်”

ဟုသာခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လေကားအတိုင်းဆင်းသွားတဲ့ လေ
ပွေရိုင်းကြောင့် သူမမှာပျော်ရွှင်သွားရသည်။ လေပွေရိုင်းက သွားလေရာ
လာလေရာမှာ အပိုလူ သူနားကပ်ပါနေတာကိုသိပ်ကြိုက်လေ့မရှိ။ ဒါ
ကြောင့် သူမမပြောခဲ့တာပါ။

လေပွေရိုင်းရဲ့မျက်နှာကဲကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် မပြောရဲမဆို
ရဲနေလာခဲ့တာ အခုမှမဟုတ်တော့။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ (၁၀)နှစ်ကျော်ကာလ
ကတည်းကပင်ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်တည်းက လူကြီးတင်ယောက်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်အေး
အေးဆေးဆေးရှိရာသောလေပွေရိုင်းကို သူမက ကြောက်ရပါသည်။ လေ
ပွေရိုင်းက လူတွေနှင့်စကားပြောချင်မှပြောသည်။ တခြားလူတစ်ယောက်
ရဲ့လူမှုရေးအမေးစကားကိုလည်း ဖြေချင်မှဖြေသည်။ လူမှုရေးဆိုပြီးမှ
လည်း စိတ်ထဲမပါဘဲ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ဖော်ရွေပြတတ်သူမဟုတ်။
အလုပ်ရှုပ်တယ်တဲ့လေ။

ဒါကြောင့် အချို့လူတွေက လေပွေရိုင်းကို ဘုကျကျလူရိုင်းလေး
တစ်ယောက်ဟုပြောဆိုကြပေမယ့် သူမကတော့ လေပွေရိုင်းကိုခင်ပါသည်။

လေပွေရိုင်းက ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်
တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဟန်မဆောင်တတ်သော စိတ်ထားဖြူတဲ့လူတစ်
ယောက်ပါ။

ဒါကြောင့် လှဝေယဉ်ဆိုတဲ့သူမကတော့ လေပွေရိုင်းကိုခင်သည်။
ကြောက်သည်။ လေပွေရိုင်းကလည်း လှဝေယဉ်ကို ခင်မင်ပုံရပါသည်။
လူတွေနှင့်စကားများများပြောလေ့မရှိပေမယ့် လှဝေယဉ်ကိုပြီးပြသည်။
စက်တံစီးသင်ပေးသည်။ စက်တံစီးသင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်
ရံမှာ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာပင် တင်ခေါ်ပြီး အပြင်မှာ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေး
တတ်ပါသေးသည်။

လေပွေရိုင်းက အမြဲတည်ငြိမ်နေပေမယ့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ
တော့ လှဝေယဉ်ရဲ့ဆန္ဒကို မသိမသာနှင့်ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်သေးသည်။
သူမအတွက် အပြင်မှ သူမသိပ်စားချင်သောအချဉ်ထုပ်တို့ဝယ်လာတာ
မျိုးတို့ ဆံညှပ်လှလှလေးတွေဝယ်လာတာမျိုးတို့ အစရှိသဖြင့်ပေးတတ်
သေးသည်။ သို့သော် စိတ်မထင်ရင်မထင်သလိုလည်း အော်ငေါက်တတ်
သေးတာမို့ သူမက လေပွေရိုင်းဆို လန့်ရပါသည်။

အခုတော့ ထူးထူးခြားခြား သူမကိုပါခေါ်မည်ဆို၍ သူမကပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် စက်တံကိုယူကာ ပြေးဆင်းပစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်

တော့ အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်နေသော လေပွေရိုင်းကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ လေပွေရိုင်းက သူမကိုမြင်တော့ အကြည်ရွှင်ဆုံး ပြုံးပြခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့အပြုံးကို လေပွေရိုင်းထံမှ ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတာမို့ သူမရင်ထဲ လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားမိပါသည်။ သူမသိပ်ပျော်ရွှင်ရပါသည်။ လေပွေရိုင်းနဲ့ အခုလိုပျော်ရွှင်စွာနေခွင့်ရလို့လေ။

“လှဝေါယဉ်... နင့်ခြေသလုံးတွေ မအေးဘူးလား။ နောက်နေ့ အဲ့ဒီလိုစကတ်အတိုဝတ်မယ်ဆိုရင် ခြေအိတ်ရှည်ရှည်ဝတ်”

ဟုပင် ဂရုတစိုက်ပြောပေးလာသောလေပွေရိုင်းရဲ့အသံက သူမကိုကြည်နူးစေပါသည်။ လေပွေရိုင်းက ထုံးစံအတိုင်း သူမလက်ကိုဆွဲကာ လမ်းမတစ်လျှောက်ပြေးလွှားလိုက်သည်တွင် သူမက လေဟာနယ်ထဲ ရောက်ရှိသွားသလို လုပ်ခနဲ့ရွှင်မြူးသွားရသည်။

ဒီလိုအချိန်လေးတွေကို သူမသိပ်နှစ်သက်ပါသည်။ ဒီလိုအချိန်တွေဆို လေပွေရိုင်းရဲ့မျက်နှာချောချောကို အနီးကပ်ငေးမောခွင့်ရသည်လေ။ အရပ်မြင့်မားသောလေပွေရိုင်းကို အခုလိုမော့မော့ပြီး ငေးကြည့်ခဲ့ရသည်ကို သူမနှစ်သက်ခဲ့ရသည်မှာ အခုမှမဟုတ်တော့။

“နင် ငါ့ကိုငေးကြည့်နေပြန်ပြီမဟုတ်လား လှဝေါယဉ်”

“ဟင်!”

သူမအံ့သြသွားရသည်။ သူမကိုမကြည့်ဘဲနဲ့ သူမငေးကြည့်နေတာကို လေပွေရိုင်းဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။

“နင် ရှက်သွားပြန်ပြီမဟုတ်လား”

“ဘယ်မှာဟုတ်လို့လဲ”

“မဟုတ်လည်းပြီးတာပါပဲ။ နင် ငါ့လက်ကိုကောင်းကောင်းကိုင်ထားနော်။ စစ်တက္ကသိုလ်ရှေ့ရောက်ရင် ငါကအရမ်းစီးတော့မှာ”

“အင်း... ငါပျော်တယ်။ ငါလည်း နင့်လိုသိပ်ကျွမ်းချင်တာ”

“အမြဲတမ်းစီးကျင့်ပေါ့”

“မစီးရဲဘူး”

“ရတယ်လေ။ ဒါဆို မိလေ့ကျင့်ပေးမယ်”

“တကယ်”

သူမက ပြောလို့မသုံးလိုက်သေး။ လေပွေရိုင်းက ဆွဲကိုင်ထားသောသူမရဲ့လက်ကို ရုတ်ချည်းဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အမယ်လေး... လုပ်ပါဦး”

သူမက ကိုးရိုးကားရားနှင့်လေထဲမှာ အထိန်းအကွပ်မဲ့နေစဉ် လေပွေရိုင်းက သူမကိုတစ်ပတ်ပတ်ကာ သူမရဲ့အနောက်ဘက်မှနေပြီး အကူစလေးကိုထိရုံ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အား...”

ထိုသို့လုပ်လိုက်တော့ သူမကထိန်းအားနှင့်မို့ အရှိန်လွန်ကာ အမှန် တကယ်လဲကျတော့မည်ကြံပြန်တော့ သူမက အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ သူမရှေ့ မှောက်ရောက်လာပြီး ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ထိုအတွက် သူမက ကြည်နူးဖို့ ကြံလိုက်စဉ်မှာပင် သူမက သူမကိုယ်လေးကိုတည့်မတ်ပေးပြီး သူမကိုတွန်း လွှတ်လိုက်သည်။

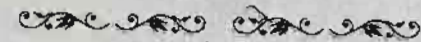
သူမက ကိုးရီးကားရားလေး လေထဲကို အထိန်းအကွပ်ခွဲရောက် ရှိသွားစဉ်မှာပင် သူမက သူမကိုယ်ဟန်လေးမပျက်ခင် ဖမ်းဆွဲထားပြန်သည်။ ထိုသို့ပြုမှုနေသောသူပုံစံလေးကြောင့် ကြာလာတော့ သူမမှာ ကြောက် စိတ်တို့မရှိလာတော့ဘဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိခြင်းတို့ အစားထိုးဝင်ရောက် လာသည်။

သူမကလည်း ထူးဆန်းစွာပင် သူမရဲ့အိုးတိုးအမ်းတမ်းပုံလေးကို အသံလေးထွက်အောင်ပင် ရယ်နေပြန်သေးသည်။ တစ်လောကလုံးမှာ သူမနဲ့သူသာလျှင် နှစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ကြသလို လမ်းမကြီးတစ်ခု လုံးကိုအပိုင်ယူထားသောကြောင့် ဟွန်းသံရှည်ကြီးက အနောက်ဘက်မှ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာရသည်။

“တီး!... တီး!”

အင်မတန်ကျယ်လောင်လှတဲ့ထိုဟွန်းသံကြောင့် သူမနဲ့သူမက လန့် သွားကြသည်။ သူမက အားနာသလိုလေး ကားနက်ကြီးကိုကြည့်နေခဲ့ ပေမယ့် သူမမှန်ဝန်းကတော့ ထိမထင်အကြည့်ပင် ရပ်တန့်သွားရသည်။ မှန်တံခါးများအပြည့်ချထား၍ ကားထဲက မည်သူမည်ဝါဆိုတာ မသိရ သော်လည်း သူမစိတ်ထဲ ကားမောင်းသူကို တင်းသွားရသည်။

လမ်းမကျယ်အလွတ်ကြီးရှိနေပါလျက်ကယ်နဲ့ သူတို့နေရာနား လေးကမှ ရွေးပြီးဖြတ်မောင်းချင်နေတဲ့ကားမောင်းသူကို သူမတင်းသွား ဆိုရင်တော့ သူမက လေပွေရှိုင်းဟုတ်တော့မည်မဟုတ်။ ထိုကားနံပါတ်ကို သူဦးနှောက်ထဲ အလိုလိုမှတ်သားပြီးဖြစ်နေပါသည်။

အခန်း (၃)

ခရီးပန်းလာ၍ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ကားသော့ကို မှန်တင်ခုံ
ပေါ်ပစ်တင်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ဘုန်းခနဲလှဲချပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ
တောင့်တင်းညောင်းခဲနေသောအကြောအချဉ်တွေ ပြောလျော့ ငြိမ်းချမ်း
သွားသလို။ ဘယ်ဒိုင်ဘာကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျပါဘဲ ကားကိုကိုယ်တိုင်
မောင်းရမှ ကျေနပ်မှုရှိလာတဲ့သူမက ခရီးရှည်ကြီးနှင့်ခဲ့ရ၍ ခေါင်းမထောင်
ချင်လောက်အောင် ညောင်းညာနေပါပြီ။

သို့သော် သူမရဲ့အနောက်မှာ အလုပ်တွေက တစ်သိကြီးလိုက်ပါ
လာခဲ့တာမို့ တော်သင့်ရုံ (၁၅)မိနစ်မျှသာ အနားယူပြီး လန်းဆန်းစွာ

အောင် ရေအေးအေးဖြင့် ရေချိုးသန့်စင်ပစ်သည်။ ရာသီဥတုကလည်း အေးအေး။ ရေကလည်းအေးအေးမို့ နှလုံးသားထဲထိ အေးစက်ထုံကျင် သွားရသည်။ မျက်နှာပေါ်တစ်စက်တစ်ပေါက် ကျန်နေရစ်တဲ့ ရေနံအေး အေးလေးများကို လက်ဖဝါးဖြင့်အသာအယာဖယ်ပြီး မွေးပွတဘက်ဖြူ ကြီးနှင့် စင်ကြယ်အောင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေး သုတ်လိုက်ပါသည်။

မျက်ဝန်းတစ်ချက်အမှိတ်လေးမှာတော့ သူမထံသို့ စူးရဲစွာစိုက် ကြည့်နေသော စွပ်ကျယ်အဖြူလေးနှင့်ကောင်လေးချောချောက အာရုံထဲ တန်းကင်လာခဲ့သည်။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးဖြောင့်ဖြောင့်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ထို ကောင်လေးက သိပ်စမတ်ကျပြီး ကြည့်ကောင်းနေပါသော်လည်း စူးရဲ မာန်စောင်နေသည့်မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူမကို စိန်ခေါ်နေသည့်လား။ သို့သော် ခပ်ထက်ထက်ရှိလှမည့် ထိုကောင်လေးရဲ့မျက်ဝန်းမျိုးကို သူမ သဘောကျပါသည်။ ပြီးတော့ ထိုကောင်လေးလောက် ဖြောင့်ပြီးစမတ် ကျကျရှိတဲ့အမျိုးသားမျိုး သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာ မတွေ့ဖူးဘူးဆိုတာလည်း သူမ လုံးဝ ဝန်ခံရပါပေမည်။

သို့သော် လမ်းမပေါ်ကြီးမှာ အခုလိုကြီး ဟီးဟားတိုက်နေတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့အလေ့ကိုတော့ သူမလုံးဝအထင်သေးရှုတ်ချချင်ပါသည်။ ထို

ကောင်လေးနှင့်တွဲနေတဲ့မိန်းကလေးက ချစ်စဖွယ်လေးဆိုပေမယ့် ထက် မြက်မှုမရှိတဲ့အရောင်မှိုနံ့မှိုနှင့် မာန်ကင်းစင်မယ့်ရုပ်လက္ခဏာမျိုးလေး ပါ။ သူလိုယောကျ်ားမျိုးက ထိုသို့သောမိန်းကလေးမျိုးနှင့်မလိုက်ဖက်လှ ဟု သူမထင်မိသည်။

ဒါ သူနဲ့ထိုမိန်းကလေးက ဘာတွေလဲ...

သူငယ်ချင်းတွေလား...

ချစ်သူတွေလား...

မောင်နှမတွေလား...

သူမ တွေးမိတွေးရာကိုတွေးနေမိရင်းမှ ခေါင်းကိုသွက်လက်စွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။ ဖုန်းမေကျော့လိုမိန်းကလေးမျိုးက ထိုသို့လို အရေးမပါ တဲ့ကိစ္စရပ်မျိုးကို စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့မိန်းမမျိုးမဟုတ်တာဘဲလေ။

ဖုန်းမေကျော့ဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အချိန်တိုင်းဟာ ငွေကြေး တွေ၊ ဒေါ်လာတွေနှင့် စက္ကန့်တိုင်း တန်ဖိုးရှိလှသည်။ သူမရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ တေလေကြမ်းလူတွေအကြောင်း တွေးပြီး မကုန်ဆုံးစေချင်။ သူမရဲ့လက်အောက်မှာ လူတွေ ရာပေါင်းများစွာရှိနေ ကြသည်။ ထိုလူတွေနှင့်သူမ အပြန်အလှန်ကျေးဇူးပြုကြမည်။ သို့သော် လည်း လုပ်ငန်းသဘောပါပဲ။

ဖုန်းမေကျော့ဆိုတဲ့သူမကတော့ ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းအလျဉ်း မရှိဘဲ လက်တွေ့ကျကျပင် ထက်ထက်မြက်မြက် ဖြတ်သန်းတတ်သူပါ။ သူမရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ အလုပ်နဲ့ငွေကြေးတွေကလွဲပြီး ကျန်သောကိစ္စရပ် တွေအတွက် အချိန်ဇယားမရှိလောက်အောင်ကို လူမှုရေးနည်းပါးသူတစ် ယောက်ပါ။

သူမက ဘဝမှာငွေသာရှိရင် အရာအားလုံး ပြီးမြောက်အောင်နိုင် သည်ဟု တစ်ယူသန်ယူဆထားသူ ခပ်ထက်ထက်မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူမက အချိန်ကို တိကျလေးစားသူ၊ ကတိတည် မှန်ကန်သူ၊ ဖြတ်သား သောမိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီလောက် (၂၈)နှစ်ဆိုသော အသက်အရွယ်နှင့် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သည်ပေါ့။

ငယ်ရွယ်သည့်သူမကို ထက်မြက်ချက်ချာလွန်းတာကြောင့် ဝန် ထမ်းများအားလုံးက လေးစားကြသည်။ ရန်ကုန်နှင့်မန္တလေးတို့လို မြို့ကြီး တွေမှာ နိုင်ငံတကာအဆင့်မီဟိုတယ်ကြီးများကိုပိုင်ဆိုင်ထားပြီး အခုလို အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သောပြင်ဦးလွင်မြို့မှာလည်း အပန်းဖြေရိပ်သာလို အေးချမ်းအဆင်ပြေစေမည့် ခေတ်မီဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု ထပ်၍တိုးချဲ့ရန် အတွက် သူမကိုယ်တိုင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုက ထိုအစီအစဉ်နဲ့အတူ ပူးတွဲပါလာသေးသည်။

အဲ့ဒါကတော့ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ပိုင် လုပ်ငန်းကိုပိုမိုကောင်းအောင် ကျွမ်းကျင်သူများနှင့်တိုင်ပင်၍ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီ ကွာလတီဖော်ပြီး ကမ္ဘာ့ကသိအောင် ကြံဆောင်ပစ်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကိုလည်း တခမ်းတနားပင် သယ်ဆောင်လာခဲ့ပါသေး သည်။

ဒါကြောင့် သူမဟာ ထိုင်ခုံပေါ်နားနေခဲ့ပေမယ့်လည်း ဦးနှောက် တစ်ခုကတော့ အခါမလပ်ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ သူမ ရေချိုးခန်း ထဲမှထွက်လာတော့ သူမပစ္စည်းတွေက စီရင် စနစ်တကျနှင့်ပြင်ဆင်ထား ပြီးဖြစ်နေပါပြီ။ သူမက မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်ပြီး နီညိုရောင်ပြောင်လက်နေ သောဆံနွယ်ရှည်များကို ဖြန့်ချပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှာ ဆံနွယ်များ က ဝဲခနဲ ပခုံးပေါ် လှပစွာကျရောက်လာကြသည်။

မျက်နှာဝင်းပပပေါ် တိုနာလေး အနည်းငယ်သုတ်လူးလိုက်ကာ မိတ်ကပ်ဖျော့ဖျော့ကိုကပ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အသင့်ရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်သော စင်းလုံးပျောက်ဖုလေးတွေနှင့် အလှဆင်ထားသောလုံချည်နှင့် အင်္ကျီဝမ်းဆက်ကို အမျိုးသမီးကောင်းဆန်ဆန်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

မှန်ထဲမှာ ခန့်ညားလှပပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိသောအမျိုးသမီးကောင်း ရုပ်သွင်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ ပခုံးပေါ်ဝဲကျနေသော နီညိုရောင်ဆံနွယ်ရှည်

များကို ဘီးကျကြီးနှင့်စုံသိမ်းကာ ဆံထုံးတစ်ခုကို ကပိုကရိုထုံးဖွဲ့လိုက် ပါသည်။

ခရီးပန်းလာ၍ အနည်းငယ်ဖျော့အနီးနေသော နှုတ်ခမ်းပါးကို မေဒါရောင်ဖျော့ဖျော့ဖြင့် အရောင်တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ပေါင်ဒါဖျော့ ဖျော့လူးလိုက်သည်နှင့် သူမရဲ့အလှပြင်ခန်းက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

ခုတင်ပေါ်မှာ အသင့်ချထားသော ညိုမည်းပြောင်လက်နေသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုကိုင်ကာ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည် တွင်...

“မမ နေလယ်စာစားဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ”

မျက်နှာကိုချီမော့ထားတဲ့သူမကို သင်သင်ရပ်ရပ်တတ်စားထား သောမိန်းကလေးက လှေကားအဆင်းမှာ ရိုကျိုးစွာပြောလာပါသည်။ သူမက အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရုံလေး မိန်းကလေးကိုကြည့်ကာ စား သောက်ခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်းစားပွဲရည်ကြီးပေါ်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် လှလှပပ စားချင့် စဖွယ်ပြင်ဆင်ထားသောစားသောက်ဖွယ်ရာများက သူမကို ခမ်းနားထည် ပါစွာကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

သူမက စားသောက်ဖွယ်ရာများကို တစ်ခဏမျှအကဲခတ်လိုက်ပြီး

အသင့်ဆွဲထုတ်ထားသောခုံပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမထိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမနားသို့ မွှေးကြိုင်နေသောအကြမ်းရည်က ရောက်ရှိ လာသည်။

“ဒါ ဘယ်လိုလက်ဖက်ခြောက်မျိုး သုံးထားတာလဲ”

“ဒါ လက်ဖက်ခြောက်ထဲ လက်ဖက်မွှေးတစ်မျိုး ထပ်ထည့်ထား တာပါ”

“ဒီလက်ဖက်မွှေးအနံ့က တစ်မျိုးဆန်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ။ အဲ့ဒါ အေးမကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတာပါ။ အေးမရဲ့ အဘိုးက အရင်က လက်ဖက်မွှေးပင်တွေ အများကြီးစိုက်တယ်။ လက် ဖက်မွှေးအခြောက်ခံနည်းကို ဘိုးဘိုးဆီက သင်ထားတာ”

“လက်ဖက်မွှေးက ဒီလိုပဲ နေရောင်နဲ့အခြောက်ခံတာမဟုတ်ရင် အခြောက်ကင်စက်နဲ့ အခြောက်ခံတာပဲမဟုတ်ဘူးလား”

“အဲ့ဒီလိုဆိုရင် လက်ဖက်မွှေးရဲ့အရသာက အစွမ်းနည်းတတ် တယ်။ အေးမတို့ကျတော့ လက်ဖက်မွှေးကို စက္ကူသန့်သန့်ပေါ်မှာ တစ် ရွက်ချင်းဖြန့်ခင်းပြီး စက္ကူသန့်သန့်ပြန်အုပ်ပြီး ကြည်ရှည်ထား အခြောက် ခံတာ။ အဲ့ဒါမှ လက်ဖက်မွှေးရဲ့ရနံ့ကိုလည်း အရွက်က ထိန်းထားနိုင်သလို သန့်ရှင်းတော့ ပိုသင့်တော်တာပေါ့။ မမ သောက်ကြည့်ပါဦး။ အရသာပို

၃၂ ကို မယ်ခိုင်

ကောင်းတယ်လို့ မေ့ထင်မိလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အေးမက လက်ဖက်ဖွေးကို ထမင်းထဲလည်း ထည့်ချက်ထားသေးတယ်။ မမကြိုက်မှာသိလား။ ဖွေးကြိုင်နေတာပဲ”

“အွန်း... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းကို လူတွေသတိမထားမိကြတာ အံ့သြစရာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့ကတော့ ဒီပစ္စည်းကို တန်ဖိုးရှိရှိအသုံးပြုဖြစ်မှာပါ”

“မမက ဘာလုပ်မှာလဲဟင်”

“မင်းက ပြင်ဦးလွင်သူဆိုတော့ မင်းသိတာ များမှာပေါ့။ မင်းက တို့အတွက် အများကြီးလုပ်ပေးနိုင်ဦးမှာပါ။ မင်း အဲ့ဒီလိုလက်ဖက်ဖွေးကို အများကြီးလုပ်နိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အများကြီးတကယ်ကို လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ မမ။ အေးမဝါသနာပါတယ်”

“မင်း၊ ဝိုင်တွေအကြောင်းရော နားလည်လား”

“အေးမက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီခြံကြီးမှာနေလာတော့ တော်တော်လေးတော့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုးပြောဖူးတာကတော့ ဝိုင်ရဲ့အဆင့်ကို အနံ့လေးနဲ့တောင် သတိမှတ်လို့ရတယ်တဲ့”

“ဒီတစ်ခါတို့ ပြင်ဦးလွင်ကိုလာတာ အိမ်ကြီးကိုကြည့်ဖို့၊ ဝိုင်လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုကို စာရင်းစစ်ဖို့ပဲချည်းသက်သက်မဟုတ်ဘူး။ မင်းအချိန်ရရင် ဝိုင်အကြောင်း နည်းနည်းလေ့လာထားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့မမ။ မမက ဝိုင်အကြောင်းစိတ်ဝင်စားတော့ မမကို ဝိုင်တစ်ခွက်မြည်းခိုင်းရဦးမယ်။ ခဏနေနဲ့... မမ”

ဟုဆိုကာ အေးမက လှစ်ခနဲပျောက်သွားပြန်သည်။ ခဏအကြာမှာတော့ ဖန်ခွက်အကြည်လေးနှင့် နီရွှေရောင်အရည်အနည်းငယ်ထည့်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။

“မမ မြည်းကြည့်ပါဦး”

သူမက ဘာလဲဆိုတာမသိဘဲ ယုံယုံကြည်ကြည်ပင် ယူသောက်လိုက်သည်။ ချိုဖျစ်ဖျစ်အရသာက ပူခနဲ လည်ချောင်းထဲ စီးမျှောသွားရသည်။

“ဘယ်လိုလဲမမ”

“အင်း၊ ဖွေးတယ်၊ စတော်ဘယ်နီနဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ အခြားအနံ့တစ်ခုလည်း ရှိသေးသလိုပဲ။ စိတ်တော့ ကြည်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံထုံအိပ်”

“အဲ့ဒါ စတော်ဘယ်နီနဲ့ပင်မှည့် ရောဖောက်ထားတာပဲ၊ ဝိုင်ရဲ့သက်”

တမ်းက နှစ်နှစ်နဲ့သုံးလရှိပြီ။ အဲ့ဒါ အေးမကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်ထားတာ”

“တို့ လူတစ်ယောက်ကိုချီးကျူးဖို့ ဝန်လေးတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတော့ ချီးကျူးချင်တယ်။ မင်း ပိုင်အကြောင်းကို ကြိုးစားပြီးလေ့လာကြည့်ပါလား။ မင်းဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ပိုင်မင်းသမီးဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

“ပိုင်မင်းသမီး...”

“အင်း... တို့က မြန်မာပြည်ထွက်ပိုင်တွေကို ပြည်ပဈေးကွက် တင်ချင်တယ်။ အဲ့ဒီတော့ တို့မှာကျွန်းကျင့်တဲ့လူလိုတယ်။ တို့က ငယ်ငယ်တည်းက ပိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီးလုပ်ချင်ခဲ့တာ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် မမကို အေးမ အကြံပေးရဦးမယ်။ ဒီပြင်ဦးလွင်မှာ ပိုင်ဖောက်တော်တဲ့လူရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”

“မမစိတ်ဝင်စားရင် အေးမ၊ လုပ်ပေးမယ်လေ။ သူက အေးမရဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပါ”

“အဲ့ဒီလိုဆို အဆင်ပြေတာပေါ့။ တို့တွေ့ချင်တယ်။ စီစဉ်ပေးနိုင်မလား။ တို့က အချိန်မဆွဲချင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သူက အခုခြံထဲရောက်နေတော့မှာ”

“လိုက်သွားကြတာပေါ့”

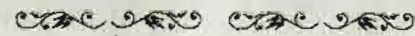
“မဖြစ်ဘူးမမရဲ့။ သူ့ကိုခင်ပေမယ့် သူ့အစ်ကိုကိုတော့ ကြောက်တယ်”

“သူ့အစ်ကိုကို... ဒါဆို သူက မိန်းကလေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမ။ လှပေါ့ယဉ်တဲ့ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ။ အရမ်းလည်းသဘောကောင်းတယ်”

“တို့ကိုအမြန်ဆုံးတွေ့ရအောင်တော့ စီမံပေး။ ဟုတ်လား။ တို့က အကြောင်းပြချက်မရှိ အချိန်ဆွဲနေတာ နှစ်သက်လေ့မရှိတူး။ လှပေါ့ယဉ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးအကြောင်း နောက်တော့မှပြောကြတာပေါ့။ အချိန်နီးကပ်နေပြီ၊ ဪ... ညစာကို တုံ့ပြန်စားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားသော ဖုန်းမေကျော့ကို အေးမက ငေးငေးလေးကြည့်ဖြစ်နေပါတော့သည်။ သူမ နှုတ်ဖျားက ဝိုးတဝါးရှေ့ရွတ်နေမိတာတော့ ချောလိုက်တာတဲ့။

အခန်း (၄)

သူက ကမ္ဘာလားသီးဖာနှစ်ဖာကို နှစ်ထပ်ဆင့်၍ မ,ကာ Tiger
ဟိုတယ်ထဲသို့ဝင်လာသည်။ ကြိုတင်မှာယူထား၍ လာဖို့တာဝန်ဖြစ်သည်။
အခုတော့ အလုပ်သမားတွေမအားလျှင် ထိုသို့လိုက်စွဲရပ်လေးတွေကို
သူကိုယ်တိုင်ပင် လုပ်လေ့ရှိလာသည်။ သူက အလေးချိန်ရှိသောဝန်တစ်ခု
ကို မ,ခဲ့ရတာမို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မထင်မှတ်ပါဘဲ အကွေ့လေးတစ်ခုမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်
နှင့် ဘုန်းဆိုတိုက်လိုက်မိရာ ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး အပေါ်မှာဆင့်တင်
ထားသောကမ္ဘာလားသီးဖာမှာ အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည်။

သူက ပြတ်ကျသွားသော ကမ္ဘာလသီးများကို ချက်ချင်းမကောက် ထည့်လိုက်သေးဘဲ တစ်ဖက်လူကို ပေးစောင်းစောင်းနှင့် ကြည့်မိလိုက် သည်။ မထင်မှတ်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို မိန်းမလှလေးတစ် ယောက်ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုမိန်းမလှလေးကလည်း သူ့ကိုတွေ့သွားတော့ အနည်းငယ် အံ့အားသင့်ရုံမျှသာရှိပြီး ဘာကိုမှကုန်မစိုက်သလို ဖုန်းပြောပင်မပျက်ဘဲ လူမှုရေးမသိ။ သူ့ကိုကျော်ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

ယဉ်ကျေးမှုလုံးဝမရှိသောထိုမိန်းမလှ၏ မာကျောကျောမျက်နှာ ပေးကြောင့် ရင်ထဲက ရှိရင်းစွဲမဆတ်ဆတ်စိတ်တစ်ခုက ခေါင်းပြုလာ ရပါတော့သည်။

“ဟေ့... ဟေ့”

သူမကိုအော်လိုက်တာဖြစ်သော ထိုလူရဲ့အသံကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတို့က အလိုလိုရပ်တန့်ပြီးဖြစ်သွားသည်။ သူမ ဘယ်တုန်းကမျှား တခြားလူရဲ့အမိန့်ကို နာခံတတ်သွားတာပါလိမ့်။

“မင်းသိပ်ရိုင်းတယ်”

သူမလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ထိုသို့ရဲရဲစွာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောဆို နေသောထိုကောင်လေးကို သူမဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။ ဖုန်းမေကျော့

ဆိုရင် အချို့အချို့လူများက မမော်ကြည့်ဝံ့အောင် ရိုန်းနေတတ်၍ပါ။

“ရှင်က ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ ကျွန်မကို အဲ့ဒီလိုစွပ်စွဲတာလဲ”

“ငါ့ကို ဦးကာတွေချပြီး စကားကြီးစကားကျယ်လာမပြောနဲ့၊ မင်း ကြောင့် ငါ့ပစ္စည်းတွေပြန်ကြကုန်တယ်။ မင်း ငါ့ကိုတောင်းပန်သင့်တယ်”

“ရှင်ဦးနှောက်သာ အလတ်ကြီးရှိသေးရင် အခုကိစ္စမှာ ကျွန်မ မမှားဘူးဆိုတာ ရှင်သိမှာပါ”

“မင်းက မောက်မာလှချည်လား”

“ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စသေးသေးလေးကို ချဲ့ထွင်နေတာနဲ့ ကျွန်မ အချိန်တွေ ဒေါ်လာနဲ့ချီပြီး နှစ်နာနေပြီ။ ကဲ ပြောပါ။ ရှင့်ကမ္ဘာလသီးက ဘယ်လောက်တန်သလဲ။ ချချက်ချင်း နှစ်ဆတန်ဖိုးလျော်ပေးလိုက်မယ်”

“မင်း သိပ်ချမ်းသာတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ရှင်မညံ့ဘူးဆိုရင် ခွဲခြားတတ်မှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ။ အဲ့ဒါဆို ဒီတန်ဖိုးကို မင်းဘယ်လောက်လျော် နိုင်သလဲ”

“ဒီကမ္ဘာလသီးက တစ်သိန်းမတန်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှစ်နာကြေးပါ ပေါင်းပြီး ငွေတစ်သိန်းလျော်လိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

ဟုပင် မာရေကျော့ရေဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲမှ အစဉ်ရှိ

ထားသောငွေတစ်သိန်းအုပ်ကိုထုတ်ပြီး သူထံလှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ
ကလည်း ထိမထင်တစ်ချက်ပြီးပြီးမှ ငွေတစ်သိန်းအုပ်ကိုယူကာ ငွေထုပ်
နှင့်လက်ဖဝါးပေါ် နှစ်ချက်မျှ ဆင့်ရိုက်လိုက်သည်။

သူမကလည်း သူ့ကိုထုံးစံအတိုင်း အထင်သေးသောအကြည့်နှင့်
ကြည့်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသော ကားအနက်ကြီးပေါ် ကျော
ကျောလေး တက်သွားပါတော့သည်။ သူမတက်သွားသော ထိုကားအနက်
ရောင်ကြီးကို သူကောင်းကောင်းအလွတ်ရနေပါသည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးက ဖြည်းဖြည်းစွာ ကော့ကော့သွားကာ
မြေကြီးပေါ်မှာအသင့်ရှိတဲ့ ခဲကြီးကြီးတစ်လုံးကိုကောက်ပြီး စက်နှိုးနေ
သော ကားအနက်ကြီးနား ကပ်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဒုန်း!... ခွမ်း!”

အရာဝတ္ထုနှစ်ခုထုရိုက်မိသံနှင့်အတူ ကားတံခါးရွက်မှန်ချပ်မှာ
တစ်စကြီး ကွဲရှသွားပါတော့သည်။

“ရော... ဒီမှာငွေတစ်သိန်း လိုတာကို မင်းစိုက်လိုက်ပေါ့။ မင်း
က သူဌေးမပဲ”

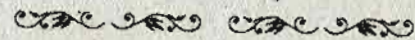
ဟု မာရေကျောရေပြောကာ ငွေတစ်သိန်းကို ကားထဲ ဘုတ်ခနဲ
ပစ်ထည့်ပြီး လှည့်ထွက်ပစ်ခဲ့သည်။

“တောက်! ခိုက်ရိုင်းတဲ့လူ”

မချီတင်ကဲပြောဆိုလိုက်ခြင်းပေမယ့် ကားနက်ကြီးမှာ ဘီးလိမ့်
ထွက်ခွာစပြုနေပါပြီ။ သူကတော့ လုပ်ချင်ရာကို စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်ခဲ့ရပြီး
ပြီမို့ ပေါ့ပါးသွားပုံမျိုးနှင့် မျက်နှာမှာ ပကတိ ထိမထင်ပုံဖြစ်သွားရပြန်
သည်။ သူက ပြန်ကျဲနေသော ကမ္ဘာလားသီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
ဖာထဲသို့ စီရိုကောက်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

ကမ္ဘာလားသီးများ ကုန်သွားတော့မှ ဖာကို စနစ်တကျပြန်ပိတ်ကာ
နဂိုကအတိုင်း နှစ်ဖာဆင့်မပြီး လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ဟိုတယ်နောက်
ဖေးပေါက်သို့ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

ဒါကို ကားနက်ထဲမှမျက်ဝန်းတစ်စုံက မမှိတ်မသုန်စူးရဲစွာ စိုက်
ကြည့်နေခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူ့ဘယ်လိုမှထင်မှတ်ထားမည်မဟုတ်။

အသံ (၅)

“လှဝေါယဉ်”

“ဧည့်... အေးမ”

“နင်ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး၊ ခုလေးတင်ပါ။ ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စကြောင့် တကူး
တကာချိန်းလိုက်တာလဲ”

“နင့်ကို ငါ လူတစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

“လူတစ်ယောက်”

“တစ်မျိုးကြီးမတွေးနဲ့လေ၊ အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့

ရင်တောင် လေပွေ့ရိုင်းကိုကြောက်တာနဲ့ပဲ ငါမလုပ်ရဲပါဘူး။ လူလေးက
စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖို့ကောင်းသလောက် မျက်လုံးနဲ့နှုတ်ခမ်းတွေက အေး
စက်စက်နဲ့ ကြောက်ပါတယ်”

“လေပွေ့ရိုင်းက အဲဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါ။ တကယ်တော့ သူက
စိတ်ရင်းအရမ်းကောင်းတယ်”

“စိတ်ရင်းကောင်းမကောင်းတော့မသိဘူး။ မာနကြီးတာကတော့
ကိုယ်တွေ့ပဲ။ ငယ်ငယ်ကလေ ကျောင်းမှာလေ သိလာ။ သူ့ထီးနဲ့ငါ့ထီး
က နှုတ်တရက်ကြည့်ရင် တူတယ်မဟုတ်လား။ ကျောင်းဆင်းတော့
မိုးလည်းရွာနေတယ်လေ။ ငါက အိမ်ကို မြန်မြန်ပြန်ချင်စေရုံ သူ့ထီးနဲ့မှား
ပြီး ဆောင်းသွားမိခဲ့ပါတယ်။ နောက်နေ့တော့ ငါ့ရဲ့ထီးက တစ်စစီအမှိုက်
ပုံးထဲရောက်နေပြီလေ။ သူ့ထီးကို သူ့ဆီပြန်ပေးတော့လည်း တစ်စစီရိုက်
ချိုးပြီးတော့ အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတုန်းက သူပုံစံကို
ငါပြန်မြင်ယောင်မိရင် အခုချိန်ထိလန့်တုန်းပဲ။ သူက ဒေါသသိပ်ကြီးတာ
နော်။ ငါ့မှာတော့ သူ့ကျေနပ်သွားအောင် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းကိုမသိ
တော့ဘူး။ တကယ်ပဲ”

“အဲဒီနေ့ကို ငါမှတ်မိတယ်။ အမှတ်တရပဲဟာ။ ငါကကျောင်း
လာရင် ထီးယူတဲ့အကျင့်မရှိဘူးလေ။ အဲဒီထီးက ငါနဲ့အတူဆောင်းပြန်

ဖို့။ အဲဒီနေ့က ငါမိုးမိလို့ နောက်နေ့ ကျောင်းမတက်နိုင်ဘူးလေ”

“အဲဒါကြီးများဟယ်။ အစားကျန်ထားတဲ့ထီးကို ဆောင်းပြန်ရော
ပေါ့”

“နင် လေပွေ့ရိုင်းအကြောင်းမသိသေးလို့ပါ။ သူက သူ့များပစ္စည်း
ကိုလည်း မသုံးတတ်ဘူး။ သူ့ပစ္စည်းကိုဆိုလည်း သူ့များသုံးတာမကြိုက်
ဘူး”

“ဒီစာကြောင်တာပေါ့နော်”

“အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူးဟာ။ သူက သူ့ဖာသာသူနေတတ်တာ
ပါ။ ငါ အိမ်ကထွက်လာတာကြာနေပြီ။ နင့်လူက မလာသေးဘူးလား။
မလာရင်လည်း ငါပြန်တော့မယ်”

“ခဏလေးပါဟယ်။ နင်ကလည်း လေပွေ့ရိုင်းနဲ့တစ်အိမ်တည်း
နေလို့ထင်တယ်။ စိတ်က လက်သည်းခွံလောက်ပဲရှိတော့တယ်။ ခဏ
လေးစောင့်၊ ငါးမိနစ်။ သူကအချိန်တိကျတဲ့လူလေ။ ငါက နင် နောက်ကျ
နေမှာစိုးလို့ ကြိုချိန်းလိုက်တာ”

“ဒီလောက်ရေးကြီးခွင်ကျယ်ရှိလှတာ၊ ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့
က ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ပိုင်မဟာမှာလုပ်နေတာ နင်သိတယ်နော်”

“သိတာပေါ့လေ။ ငါတောင် စိတ်ဝင်စားတာပဲလို့ ပြောခဲ့သေးတာပဲ”

“သူဌေးမနဲ့ပဲဆက်ပေးမလို့”

“ဘာ! ဘယ်လို၊ အေးမ... ရှင်ရှေးများသွားပြီလား”

“မရှေးပါဘူးဟယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ နင်က ပိုင်ချစ်သူလေ။

အဲ့တော့ ငါက နင့်အကြောင်းပြောလိုက်တော့ သူက စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့။

အဲ့ဒါကြောင့် နင် အခန့်သင့်ရင် အလုပ်ပါရဦးမှာ”

“ငါအိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“အတည်ပဲတဲ့၊ သူက မြန်မာပြည်ထွက်ပိုင်တွေကို ပြည်ပဈေးကွက်

ထဲတင်ပြီး တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်လုပ်ဖို့ အတိအကျ စီမံကိန်းကြီးနဲ့၊ နင့်

အရည်အချင်းနဲ့ဆို နင်ပိုင်မင်းသမီးဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အဲ့ဒါ နင့်အိပ်မက်

ပဲလေ”

“ပျော်စရာကြီးနော်။ ဒါပေမဲ့ လေပွေရိုင်းက လုပ်ခိုင်းပါ့မလား”

“နင်ကလည်း ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အခွင့်အရေးကို။ နင် ငါတို့

သူဌေးမကိုမြင်ရင် သိပ်အားကျသွားမယ်သိလား။ ငါတို့ငယ်ငယ်က စိတ်ကူး

ယဉ်ခဲ့ဖူးတဲ့အခြေအနေမျိုး၊ သိလား။ စက်စက်ယိုအောင်လှတယ်။ အရပ်

ရှည်တယ်။ ခြောင့်တယ်။ ချမ်းသာတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ပိုင်ဆိုင်

မှုကြီးက ပိုင်းလုံးကောင်တွေ အပြတ်ချိုင်ချင်စရာကြီးသိလား။ ဒါပေမဲ့

သူက ထက်မြက်ပါတယ်”

“ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ၊ ဟုတ်လား”

“အင်း... ငါတို့ထက် ကြီးလှ နှစ်နှစ်ပေါ့ဟာ။ အလုပ်ကလည်း

များသလားမမေးနဲ့။ အခုတောင် ဒီကိုလာတာ၊ အလုပ်နှစ်ခုနဲ့ သိလား။

ပိုင်လုပ်ငန်းကိုတိုးချဲ့ဖို့၊ နောက်တစ်ခုက ဒီပြင်ဦးလွင်မှာလေ၊ နိုင်ငံခြား

တွေကလို့ အပန်းဖြေခိုသာမျိုး ဟိုတယ်ကြီးဆောက်မယ်တဲ့။ သူ မြေနေ

ရာတွေလိုက်ကြည့်၊ ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နဲ့ထင်ပါရဲ့။ အလုပ်အရမ်းများတာ”

“အားကျစရာကြီးနော်”

“နင်ကိုယ်တိုင်မြင်ရရင် ငါပြောနေတာတွေ လိုနေသေးတယ်

လို့ထင်မယ်သိလား။ သူမျက်နှာက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးနဲ့ တောက်

တောက်ပပလေ။ ထက်ထက်မြက်မြက်ကိုလှတာ။ သူ့အရည်အချင်းက

မျက်နှာပေါ် လျှံထွက်နေတာပေါ့ဟာ။ ဟော! ပြောရင်းဆိုရင်းလာနေပြီ။

အတိအကျပဲ လှပေါ့ယဉ်။ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပေါ့”

အေးမရဲ့စကားကြောင့် သူမပင်လျှင် ယောင်နနနှင့် ရပ်ပြီးဖြစ်

သွားရသည်။ မျက်ဝန်းကတော့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေမိနေဆဲ။

သို့သော် သူ့မျက်ဝန်းထဲ အရှိန်တစ်မျိုးနှင့်တောက်ပြောင်နေသောအခန်းမ

လှလှက တန်းခနဲဟိုးဝင်လာခဲ့သည်။

အို! ချောလိုက်တာ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ထိ လှနေရတာလဲ။ အစိမ်းရင့်ရောင်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ဝမ်းဆက်က ဝင်းပနေသောအသား ဝါဝါလေးတွေကို စုံပြည့်စွာပေါ်လွင်စေခဲ့ပါသည်။ ကျော့ကော့ရှင်းရှင်း ဖြစ်နေသော သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလေးမှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ ပြေပြစ်ဖူးကြနေသောမျက်နှာလှလှပေါ် ဆံနွယ်လိမ်ခွေခွေလေးများ ကပို ကရိုပြေကျနေတာလေးကအစ မိန်းမချင်းဖြစ်တဲ့သူမပင်လျှင် ငေးဆဲဖြစ် သွားရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက နှင်းဆီနုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို ဟတယ် ဆိုရုံလေး သဲ့သဲ့ပြီးကာ သူမတို့စားပွဲရှိရာသို့ တည်တည်ကြီးလာနေခဲ့ပါ သည်။

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့အသံအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရုံ အပြုံးတစ်ပွင့်ကြောင့် သူမမှာ ညှို့ဝှက်ကွင်းထဲရောက်ရှိသွားတဲ့ သမင်ပျိုတစ်ကောင်နယ် ဖြစ် သွားရသည်။ ပြုံးပြရမှာလား။ ထိုအမျိုးသမီးထိုင်မယ့်ထိုင်ခုံကိုပဲ ပြေး ပြီး ဖုန်သုတ်ပေးလိုက်ရမှာလား။ မသိနိုင်ခင်မှာ...

“မမ... သူက လှဝေါယဉ်ပါ။ လှဝေါယဉ်... ဒါ သူဌေးမမ ဖုန်းမေကျော့ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ကဲ... တို့တစ်တွေ ထိုင်ပြီးစကားပြောကြတာပေါ့”

ထိုအမျိုးသမီးက အဆင်းရှုယကာသာမက အသံကပါ သြဇာသံ ပါပါနှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပြန်သေးသည်။ သူမရှေ့မှာ မလှုပ်မယှက်ငြိမ် သက်စွာ ခေါင်းပို့ပြီးထိုင်နေသော လှဝေါယဉ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို သူမ တစ်ချက်မျှအကဲခတ်လိုက်သည်။ လောကကြီးအကြောင်းကို တတ်သိနား လည်ခြင်းနည်းပါးမယ့် အပြစ်ကင်းစင်မည့် ခပ်မိုနိုမိုနိုမိန်းကလေးမျိုး ရယ်ပါ။ ဆံပင်တိုကပ်ကပ်နှင့် အင်္ကျီအဖြူရောင်ကိုဝတ်ဆင်ထားသော သူမပုံလေးမှာ တစ်မျိုးလေးချစ်စရာကောင်းနေပြီး ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ပါ။

ထိုမိန်းကလေးရဲ့မျက်နှာကို သူမမြင်မြင်ချင်းတည်းကပင် အလွတ် ကျက်မိခဲ့ပါသည်။ သူမက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက်မို့ မှတ်မှတ် ရရတွေ့ဖူးသောလူကို မေ့သွားလေ့မရှိပါ။ အထူးသဖြင့် ဗြူစင်ရိုးရှင်းတဲ့ သူမမျက်ဝန်းများကိုပေါ့။

“မမ၊ လှဝေါယဉ်ကို မေဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင်”

အပြန်လမ်းမှာ အေးမက တည်ငြိမ်နေသောမျက်နှာကို မရဲတရဲ ကြည့်ပြီး မေးလာခဲ့သည်။

“သူ ဝိုင်အကြောင်းတော့ တော်တော်လေ့လာခဲ့ဖူးရတယ်”

“လှဝေါယဉ်ရဲ့အဖေက အရင်က ဝိုင်လောကမှာဆရာကြီးပဲတဲ့။

ပိုင်ကိုရှုံးသွပ်တာက ဗီဇနောမှာနော်”

“အဲ့ဒီပုဂ္ဂိုလ်ရော”

“လှဝေါယဉ်ရဲ့အဖေလား”

“အင်း”

“လှဝေါယဉ်က သနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူ (၁၂)နှစ်သမီး အရွယ်မှာပဲ မိဘမဲ့ဖြစ်သွားရတာ။ သူ့မိဘတွေက အက်ဆီဒင့်ကြောင့် ဆုံးသွားတာလေ။ မျက်စိသူငယ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူကို သူ့မိဘတွေရဲ့အလုပ် ရှင်က သမီးလိုမွေးစားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် အခုအေးအေးချမ်းချမ်းနေရတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကတော့ မအေးချမ်းဘူး သိလား။ သူ့ကိုမွေးစားခဲ့ တဲ့အလုပ်ရှင်မိန်းမကြီးမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ လေပွေရိုင်းတဲ့။ သူက လှဝေါယဉ်ကိုဆို သိပ်နိုင်စားတာ။ မာနလည်းကြီးတယ်”

“လေပွေရိုင်း”

ထိုနာမည်ကြောင့် သူမဦးနှောက်ထဲ စဉ်းစားစရာတွေ ရသွားသည်။ သူမမျက်ဝန်းရိပ်မှာလည်း ထိမထင်မျက်နှာပေးနှင့် မျက်လုံးစူးရှရှက ထင်ခနဲပေါ်လွင်လာသည်။

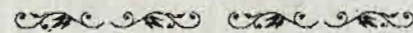
“လေပွေရိုင်းက သိပ်ကြီးကျယ်တာသိလား။ လှဝေါယဉ်က တခြား လူတွေနဲ့စကားပြောတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ လှဝေါယဉ်ကိုအော်တယ်။ ဆူ

တယ်။ သူ့ပိုင်ပစ္စည်းကျနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ရေစက် ပဲထင်တယ်။ လေပွေရိုင်း ဘယ်လောက်ဆူဆူ လှဝေါယဉ် စိတ်ဆိုးတယ် လို့မရှိဘူး။ ဟဲ့ဟဲ့... သူများအကြောင်းတွေပြောမိပြန်ပြီ။ လေပွေရိုင်း သာကြားသွားလို့တော့ အရေခွံဆုတ်ပစ်ခံရမလားပဲ”

“အဲ့ဒီလောက်ဆိုးတဲ့လူက ရှိသလား”

“အဲ့ဒီထက်ဆိုးတယ်မမရဲ့။ ငယ်ငယ်ကလေ ကျောင်းမှာ သူ့ အတင်းပြောနေတာ သူက မိသွားရော၊ ခေါင်းချင်းပူးနေတဲ့မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ခေါင်းကို တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်တာ မညှာတာဘဲ။ အာလူးဘုကြီး ထံသွားတာ။ နောက်ဆို သူ့အကြောင်း မပြောရဲတော့အောင်ဘဲ။ မမမို့ အဲ့ဒီအကြောင်းတွေကိုပြောပြတာ။ တခြား လူကိုပြောမိရင်တော့ လေပွေရိုင်းပြန်ကြားသွားမှာ ကြောက်ရတယ်။ လေ ပွေရိုင်းက ဆိုးတယ်”

ဟု မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့်ပြောလာသော အေးမကို သူမက ပြီးရုံလေးပြီးကာ ကြည့်မိလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့အပြုံးက မာထန် အေးစက်နေရဲ့။ လှတယ်လို့ပြောရမယ်ဆိုတာထက် လန့်တယ်လို့ပြော ရမည့်ဘက်က များနေပါသည်။

အခန်း (၆)

မနေ့ညက ဝိုင်သောက်တာများသွား၍ ထင်သည်။ ဒီနေ့မနက် အိပ်ရာမှန်းချိန်မှာတော့ သူမဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲထုံကျင်နေရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဒီဝိုင်မဟာမှာနေခဲ့ရ၍ ဝိုင်သောက်တာ ဘယ် လောက်များများ သူမအဖို့ စာမဖွဲ့။ အခုတော့ ဝိုင်နဲ့ဝေးကွာသွားခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီမို့ ဝိုင်ချိုချိုတွေက သူမကို ကျီစယ်နေခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။

ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးပြီးကတည်းက သူမ ပြင်ဦးလွင်ကို အခုလို အချိန်ကြာကြာကြီးမနေဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အရင် တုန်းကတော့ သူမဘဝက အဘိုးနဲ့အဘွားနဲ့ အဖေနဲ့အမေနဲ့ မိသားစုစုံစုံ

ညီညီပျော်ရွှင်နွေးထွေးခဲ့ရသလောက် အခုတော့ သူမဘဝက ခြားနားစွာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်အတိ။

ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွားကလည်း သူမကိုစွန့်ခွာသွားကြသလို ဖေဖေ ကလည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင် လောကကြီးကိုကျောခိုင်းသွားခဲ့ပြန်ပါ သည်။ အလုပ်များလွန်းတဲ့ဖေဖေက ညပိုင်းအိမ်ပြန်ရောက်မှ ရေချိုးခေါင်း လျှော်တတ်တဲ့အကျင့်က ဖေဖေကို သေမင်းတမန်နဲ့တွေ့စေခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သူမ ဘယ်လောက်ရှုပ်ထွေးစွာခံစားနေရပါစေ ညနေခင်းဖက် ခေါင်းလျှော်တတ်တဲ့အပြုအမူကို ဘယ်သောအခါမှမလုပ်။ သူမဘဝမှာ တာဝန်တွေရှိနေသေးတယ်လေ။ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်တဲ့ မေမေ ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရဦးမှာဖြစ်သလို၊ ဝိုင်မဟာရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့သူမက ဝိုင်လုပ်ငန်းကို သူမလက်နဲ့ထွန်းပြောင်စေရမည် လေ။ ဒါ ဘိုးဘိုးနဲ့ဖေဖေတို့ရဲ့ အကြီးမားဆုံးသောရည်ရွယ်ချက်ကြီးပဲ။ သူမက သမီးကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် လုပ်ကိုလုပ်နိုင်ရမည်လေ။

သူမ ငယ်ငယ်တည်းက မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ထက်ထက်မြက်မြက် သွက်သွက်လက်လက်ရှိ အောင် စနစ်တကျသွန်သင်ဆုံးမ ညွှန်ကြားခဲ့သော ဖေဖေရဲ့ကျေးဇူးက ကြီးမားလွန်းလှ၍ ဖေဖေကျေးဇူးကိုဆပ်လိုတဲ့သူမက ဖေဖေဖြစ်စေ

ချင်သလို နေပြရုံမှလွဲ၍ အခြားမရှိ။

မေမေကတော့ ဤသို့အမြဲတစေ စီးပွားရေးတွေကြေးမာ တစ်ဦးတည်းတစ်ထီးတစ်နန်းနေလာတဲ့ သူမရဲ့စရိုက်ကို သိပ်နှစ်သက်မှု မရှိလှ။ သူမကို နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အိမ်ထောင်မှုထိန်းသိမ်းတတ်သော ခပ်ရိုးရိုးမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် နေစေချင်တဲ့ မေမေရဲ့ဆန္ဒကို သူမသိနေသော်လည်း သူမ ထိုသို့နေခြင်းကို စိတ်မဝင်စား။ နေလည်း မနေချင်။ ငွေကြေးတွေကြားမှာ အမျိုးသားတွေနှင့် ရင်ပေါင်တန်းကျော် လွှားနေရတာကို ဖေဖေက ပုံသွင်းသင်ကြားသွား၍ နေသားကျနေပါပြီ။

မေမေကတော့ ဖေဖေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ထက်မြက်သွက် လက်ပြီး ချက်ချက်ချာချာရှိတဲ့သူမကို စိတ်ချလက်ချကြီးပင်။ လောက အလယ်မှာ ချန်ရစ်ထားခဲ့ပြီး အေးချမ်းစွာ တစ်ကိုယ်ရေ တရားရှိပ်သာ မှာ ပျော်မွေ့နေခဲ့ပါပြီ။

သူမ မေမေကိုစိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးသည်။ နူးညံ့လှပါတယ်ဆိုတဲ့မေမေက သူမကိုတော့ ရက်စက်သွား၍ပါ။ လောကအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၍ သူမဝမ်းပန်းတစ်နည်းငိုခဲ့ရဖူးပါသည်။

နောက်တော့လည်း မေမေ့ကို သူမအလိုလိုနားလည်လာရသည်။ သူမက အရွယ်ရောက်နေတဲ့သမီးတစ်ယောက်ပဲ။ မေမေဆီက ဘာရချင်

နေသေးလို့စဲဟု ဖြေသိမ့်တတ်သွားတာပါ။

အခုတော့လည်း သူမဘဝက ငွေကြေးတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ ကြားထဲမှာ အထီးကျန်ခြင်းဆိုတာ ဘာမှန်းမသိအောင်ပင် နေသွားကျ လာခဲ့ပါပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ မေမေ့ကို ပြင်းပြင်းနင်းပြင်းသက်ရလာလျှင် မေမေရဲ့ သော တရားရိပ်သာကိုသွားပြီး မေမေကလေးထိုင်ပြီး ဘာဝနာပွားဖူးနေ တာကို ထိုင်ကြည့်မည်။ ဖေဖေအိပ်ပျော်နေသောအုတ်ဂူလေးမှာ စကား သွားပြောမည်။ သူမစိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားရင် ပြန်လာပြီး စာရင်းတွေကြား ရှုပ်ထွေးမည်။ ဒါသူမဘဝပါပဲ။

ပျော်ရွှင်စရာမကောင်းသောအတိတ်ဆို ကူးယှက်မိသွား၍ သူမ စိတ်တို့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားရသဖြင့် တံခါးမကြီးကိုဖွင့်ကာ ဝရန်တာ ဘက် ထွက်ရပ်လိုက်သည်။

နှင်းမှုန်နှင်းစက်တို့ ပက်ဖျန်းထားတာကြောင့် ရေစက်လက်ကျန် တို့က ဝရန်တာလက်ရန်းပေါ် တွဲနေကြသည်။ သူမက အဝေးတစ်နေရာ သို့ငေးမျှော်ကြည့်နေမိရင်းမှ အခန်းထဲဝင်လာကာ အားကစားဝတ်စုံ ကိုလဲဝတ်လိုက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ သူမကိုအဖော် ဘာဖြစ်နေပေးလာသောအေးမက မီးဖိုခန်းထဲမှာအလုပ်ရှုပ်နေပါပြီ။

“ဟင်! မေ ဒီနေ့အစောကြီးပါလား”

“အင်း”

“မေဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

သူမရဲ့ လူးခြားစွာပြင်ဆင်ထားမှုကို မှန်းဆဆလေးနှင့် အေးမ ပြောလိုက်ခြင်းရယ်ပါ။

“ခေါင်းထဲနေလို့မကောင်းလို့ လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့”

“အေးမ အဖော်လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ရပါတယ်။ တို့တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးသွားချင် တယ်”

“မမက အခုလိုဒီမိုင်းမျိုးဆိုရင်လည်း နှုပြီးလှတာပဲ။ ဩ... .

မမ အပြင်သွားရင် သံတံလည်းထားဦးနော်။ ဟိုဘက်နှစ်ခြံကျော်က သူဌေးရဲ့သမီး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က ပြန်ပေးဆွဲခံရလို့တဲ့။ အခုတလော ဒါမျိုးတွေ မကြာခဏဆိုသလိုကြားနေရတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ။ ကဲ... . တို့သွားပြီ။ တို့ပြန်ရောက်တာနဲ့ ရေချိုး မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ။ အေးမ အဆင်သင့်လုပ်ထားလိုက်ပါမယ်”

အေးမြကြည်လင်နေသော ရာသီဥတုခပ်ချမ်းချမ်းကြောင့် ရှုပ်

ထွေးနောက်ကျနေသော သူမစိတ်အစဉ်က ကြည်လင်လတ်ဆတ်လာရသည်။ အချို့အချို့လမ်းတွေမှာ သူမလို ကျန်းမာရေးလမ်းလျှောက်ထွက်လာသူအချို့ကို တစ်စွန်းတစ်စတွေ့ရပါသော်လည်း လမ်းမကြီးမှာ အမှန်တကယ်ပင် လူရှင်း၍ တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

သူမကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးပင် လက်ကိုငွေယမ်းဆော့ကစားပြီး သတိလက်လွတ်လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ထိုစဉ် ကားအဖြူရောင်ကြီးတစ်စီးသည် သူမဘေးနား ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားသည်။ ထိုကားကြီးပေါ်မှ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူထွားကြီးများက ဘီလူးကြီးများနယ် ဆင်းလာကြသည်။ စုစုပေါင်း လူလေးယောက်ဖြစ်သည်။

စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်နေသော မာန်အဟုန်အပြည့်နှင့်မျက်လုံးရိုင်းများကြောင့် သူမမှာ လန့်သွားရသည်။ သူမဘာလုပ်သင့်သည်။ ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ ရုတ်တရက်မစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာဘဲ ထိုထဲက လူနှစ်ယောက်က သူမလက်တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီးဖြစ်နေပါပြီ။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ လွှတ်... ခုလွှတ်”

သူမ ရှိသမျှအားလေးနှင့် အစွမ်းကုန်ရုန်းကန်ပါသော်လည်း ဆင်နဲ့ပုရွက်ဆိတ်အားမို့ အရာမဝင်ပါ။

“ဒီမှာအမျိုးသမီး မင်း ဒီလိုရုန်းနေရင် မင်းလက်ကျိုးသွားနိုင်တယ်။ ဒီကောင်တွေက သိပ်မာတာ။ မင်းက ဦးနှောက်ကောင်းတဲ့လူပါ။ အသာတကြည်လိုက်ခဲ့တာ ပိုပြီးသင့်တော်ပါတယ်”

“ရှင်တို့ဘယ်သူတွေလဲ။ ကျွန်မ ရှင်တို့ကိုမသိဘူး”

“မင်းသိတာ ငွေပဲ။ အေး... ငါတို့လည်း မင်းလို ငွေပဲသိတယ်။ မင်းက ငွေတွင်းကြီးပဲ။ ချမ်းသာတယ်။ အဲ့ဒါ ငါတို့အတွက် မက်လုံးပဲ”

“ရှင်တို့ ယုတ်ညံ့လှချည်လား”

“ယုတ်ညံ့တာတွေ ကောင်းမွန်တာတွေ ငါမသိဘူး။ ငါသိတာ ငွေပဲ”

“ရှင်ဘယ်လောက်လိုချင်လို့လဲ”

“မင်းက ဉာဏ်များတဲ့မိန်းမမှန်းစုံစမ်းပြီးမှ ငါဒီလိုလုပ်တာ။ ငါ့ကို ဒီလိုလာပတ်လို့မရဘူး။ ကြာတယ်ကွာ။ တက်... ကားပေါ်”

“မတက်ဘူး”

“မတက်ရင် ဆွဲတင်ကွာ”

“လွှတ်... လွှတ်”

အဝေးမှ မသဲမကွဲလှမ်းမြင်လိုက်ရသော မသာမယာမြင်ကွင်းကြောင့် ထိုနားလေးသို့ သူအမြန်ဆုံးရောက်ရှိသွားသည်။ အခြေအနေ

ကို သူချက်ချင်းပင် ရိပ်စားမိလိုက်၍ စီးနေသောစက်တံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ အမျိုးသမီးရဲ့ညာလက်ကိုဆွဲကိုင်ထားတဲ့ လူထွားကြီးရဲ့နောက်စေ့တည့်တည့်ကို လွှဲကန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟေ့! မင်းဘာဝင်ရှင်တာလဲ”

“မြင်မကောင်းလို့ ဝင်ရှင်းပေးတာ”

“လေအံက၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဒီကောင်ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကိုရိုက်ချိုးပစ်ကြစမ်း”

ထိုလူရဲ့အမိန့်သံအဆုံးမှာတော့ သူ့ဘေးနားသို့ လူထွားကြီးသုံးယောက်က ဝိုင်းရံပြီးဖြစ်နေပါပြီ။ သူကလည်း အသင့်အနေအထားနှင့် အာရုံတွေကို ဖြန့်ကြက်စုစည်းထားလိုက်သည်။

“ယား...”

သူ့မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ဝဲကန်လာတဲ့ လူထွားကြီးရဲ့ခြေထောက်ကို သူညာလက်နှင့်ကာကွယ်လိုက်ပြီး ထိုလူရဲ့လည်ပင်းဆီသို့ ဘယ်ခြေကျွေးလိုက်တော့ ထိုလူမှာ ခွေခနဲလဲကျသွားရပါသည်။

ဗလချင်းမမျှတတာမို့ သူ ရှိသမျှအားကိုဖျစ်ညှစ်ပြီး ကန်လိုက်ရတာပါ။ တစ်ပန်းသာတာတစ်ခုက သူက အားလုံးထက် အရပ်မြင့်နေတာလေးပါပဲ။

ထိုလူလဲကျသွားတော့ ကျန်နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူကြီးပင် သူ့ထံ ပြေးဝင်လာကြပါသည်။ သူက ပြေးဝင်လာသော လက်သီးလုံးများကို ထိချကာ ရှောင်လိုက်ပြီး သူ့ခြေထောက်တွေကို ကော့ခိုင်းကစားနည်းလှုပ်ရှားကာ ထိုလူတွေရဲ့ခြေမျက်စိတွေကို အားနှင့်ခြေထိုးကန်ပစ်လိုက်သည်။ သည်တော့ လူနှစ်ယောက်လုံးက အားလွန်၍ လဲမယ်ကြံတော့ သူက ရုတ်ချည်းထကာ ဆုံလုလုရှိနေသောခေါင်းနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် လျင်မြန်စွာကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ နဖူးခြင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။ ထိုအခါကျတော့ ကားစက်နှိုးသံက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ လဲကျနေသောထိုသုံးယောက်မှာ ဖိမ်ခံပြီး နားနေချိန်ပင် မရလိုက်တော့ပါဘဲ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကားပေါ်သို့ အလျင်အမြန်ပြေးတက် ပျောက်ကွယ်သွားကြပါတော့သည်။

ထိုကားအဖြူလေး မြင်ကွင်းထဲမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသော အခါမှ သူက ဇောက်ထိုးလေးလဲကျနေသော သူ့စက်တံကိုကောက်ကာ ပြန်ထောင်ပြီး စက်တံပေါ်တက်စီးမယ်ကြံတော့...

“ဒီစတိုင်လ်မျိုးတွေက ရိုးနေပြီ”

ကြားဖူးနေသော ထိုအသံမကျောကျောကြောင့် သူလှည့်ကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က တွန့်ချိုးသွားရသည်။

“လူဆိုးတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းဆင်မယ်။ မင်းသားဟန်ဆောင်ပြီး ကယ်
တင်မယ်။ ဒါတွေက ဂျာရဟောင်းမှာကျန်ခဲ့ပြီ။ ပျင်းစရာဖြစ်နေပြီ”

“မင်းက ဘဝမြင့်လှချည်လား”

“ဒီထက်အောက်တန်းကျတဲ့အတွေးမျိုး ရှင်မစဉ်းစားတတ်တော့
ဘူးလား”

“မင်းမှန်းသိရင် ဒီဇာတ်ရှုပ်ထဲ ငါဝင်ပါမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါကိုပြောတာပေါ့။ ဒီခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက မာယာများ
တယ်။ ဖြတ်လမ်းပဲ လျှောက်ချင်ကြတယ်ဆိုတာ”

“မင်းမျက်နှာကို ငါနှစ်ချက်တိတိ ဆွဲမထိုးမိခင်၊ မင်း ငါ့ရှေ့က
လစ်တော့”

“ငဖြူးက ပြရတယ်ရှိသေး။ ပြောပါ ရှင်ဘယ်လောက်လိုနေလို့
လဲ။ ဒီလိုအောက်တန်းကျကျအလုပ်က ရှင်ရုပ်ရည်လေးနဲ့မလိုက်ပါဘူး”

“ငါလိုတာကို မင်းတကယ်ပေးမှာလား”

“ဒေါ်လာနဲ့လား၊ ချက်လက်မှတ်လား”

“ငါလိုချင်သလောက် မင်းမပေးနိုင်ပါဘူး”

“အခုလောက်ဆို ကျွန်မပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ရှင်သိပြီးနေလောက်
ပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ။ ဒီလောက်စေတနာလှုံ့နေတော့လည်း ငါက
ငြင်းလို့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

ဟု သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြောကာ သူမပရီးဇင်းလေးကို ရုတ်
တရက်ဆွဲယူပြီး မိုးအိန်နီရဲနေသော သူမပါးပြင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းရှုပ်
ပစ်လိုက်ပါသည်။

မထင်မှတ်ထားတာမို့ သူမက မှင်တက်နေမိရင်းမှ ရုတ်ချည်းဆို
သလို ညာဘက်လက်က လေထဲဝဲသွားရသည်။ သူက လေထဲမှာရှိနေ
သေးသောသူမရဲ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူမမျက်ဝန်း
တွေကို ထွင်းဖောက်လှမတတ် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီးကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ့သိက္ခာကိုထိပါးတဲ့အတွက် တန်ရာတန်ကြေးပဲ။ ဟုတ်ပြီလား”

ဟုပင် သက်မဲ့ခြောက်ကပ်စွာပြောပြီး သူကို မြက်ခင်းစပ်ဆီသို့
တွန်းလွှတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားသောသူမက အခြား
ကမ္ဘာသို့ရောက်ရှိသွားရသူလို ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ။

သူကတော့ စက်တိတစ်ခုကိုသာ ကျွမ်းကျင်စွာစီးပြီး လမ်းချိုးတစ်
ခုထဲသို့ချိုးကွေ့ကာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမမှာသာ ပုခွေးစွတ်စို
နေသော ပါးပြင်တစ်ဖက်၊ တဒိန်းဒိန်းညှပ်ပွက်နေသော ရင်အစုံတစ်ခုနှင့်
ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာ။

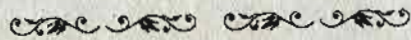
၆၄ က မယ်နိုင်

သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ...

ထပြီးပြန်ရမှာလား...

ထိုအကြောင်းကိုပဲတွေးပြီး ဒေါသဖြစ်ရမှာလား...

ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူမမတွေးတတ်တော့ပါ။ အခုလိုမျိုးကြီး
အတွေးတို့ ကစဉ့်ကလျားပိန်းပိတ်နေခြင်းတို့က သူမဘဝမှာ ဘယ်တုန်း
ကမှမဖြစ်ခဲ့ဖူးခဲ့၍ ခံစားရခက်စွာပင် မချီတင်ကဲ။

အခန်း (၇)

ဒီနောက်ပိုင်း သူမက ထိုကောင်လေးသွားရာနေရာမှန်သမျှ ရှိပြီး
လိုက်ရတာက သူမအတွက် အလုပ်တစ်ခုကြီးပင်ဖြစ်၍နေခဲ့ပါပြီ။ အခု
တော့ သူမမှာ ထိုကောင်လေးနှင့်ပတ်သက်တဲ့သတင်းအချက်အလက်
တော်တော်များများကို စုဆောင်းမိနေပါပြီ။

ထိုကောင်လေးက လေပွေ့ရိုင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ အမေမုဆိုးမ
နှင့် မွေးစားညီမရှိတယ်ဆိုရာတယ်က အေးမပြောပြ၍ သိပြီးသားပါ။
သူမစုံစမ်းခဲ့တာက သူ့ဘယ်သွားတတ်သလဲ၊ ဘာလုပ်တတ်သလဲဆိုတာ
တွေပါပဲ။

သူက မနက်ခင်းတိုင်း စက်တံထွက်စီးတတ်ပြီး ရံဖန်ရံခါမှာ ခြံအလုပ်များ ဝိုင်းကူတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆိုင်တွေကိုအသီးဟာတွေ ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့တတ်သလို စိတ်မထင်ရင်မထင်သလို တွေ့ကရာနေရာမှာ ရန်ဖြစ်တတ်တာကအစ၊ မျက်စိရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေသူကို မနေတတ်မထိုင်တတ် ဝင်ကူညီတတ်တာကအဆုံး၊ ပြီးတော့ ဆံညှပ်လှလှနှင့် အချဉ်ထုပ်တွေကိုပါ ကြုံရင်ကြုံသလို အရေးတယူဝယ်သွားတတ်သေးတာကြောင့် ဆက်ပြီးစုံစမ်းကြည့်တော့ သူက လူတွေအားလုံးထက် လှပေါ့ယဉ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို အလေးထားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့သိလိုက်ရချိန်က သူမနှုတ်ခမ်းပါးလေးမှာ သဲ့သဲ့လေးပြီး ယောင်ယောင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးသည်။ ဒီပြင်ဦးလွင်မှာ နေရမယ့်အချိန်ယေားက ပြည့်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသော်လည်း သူမက အခုချိန်ထိ ဒီမြို့လေးမှာရှိနေဆဲပါ။

အလုပ်ကသာ ပထမဟုရှေ့တန်းဆွဲထားသောသူမက အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် လျော့ဆင်းသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါကတော့ လေပွေ့ရိုင်းဆိုသည့်ခလုတ်တစ်ခုကြောင့်လို့ပဲ ဆိုရပေလိမ့်မည်။

သူမ ထိုခလုတ်ကို ဘယ်လိုဆော့ကစားချင်နေပါလိမ့်။ မသိပါ။

သူမစိတ်ကို သူမဘာမှန်းစေခွဲမရသေးခင်မှာပင် သူ့ထံသို့ သူမကအလိုလိုချဉ်းကပ်ပြီးဖြစ်နေပါပြီ။

အဲဒါကတော့ အပိုအလုပ်သိပ်လုပ်လေ့မရှိတဲ့သူမက အချိန်တစ်ခုကိုသပ်သပ်ဖယ်ကာ မနက်ခင်းတိုင်း ကျန်းမာရေးလမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ စက်တံထွက်စီးတတ်ရာလမ်းတွေကိုပဲ သူမက တမင်သက်သက်ကြီးပင် သွားဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ နှစ်ရက်တိတိတမင်ကြီးပင် ဝင်တိုးခဲ့တာဖြစ်ပေမယ့် သူနဲ့မတွေ့ခဲ့ပါ။ တစ်ခုခုလွဲနေပါပြီဟု မှန်းဆလေးတွေ့ကာ စိတ်မပါလက်မပါနှင့်ပင် မလျော့သောစိတ်လေးနှင့်သွားနေခဲ့ရာ တတိယမြောက်သောနေ့လေးမှာတော့ ဂျင်းပင်နီဟောင်းတစ်ထည်ကို စွပ်ကြယ်အဖြူနှင့် လိုက်ဖက်စွာဝတ်ဆင်ထားသော သိပ်စမတ်ကျတဲ့သူ့ကို စက်တံလေးစီးကာ လာနေခဲ့သည်ကို ကဗျာတစ်ပုဒ်နယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

တဒက်မျှသာယာကြည်နူးသွားချင်မိသည့် သူမအကြည့်ကို ချက်ချင်းကြီးပြင်ပစ်ကာ ထိုင်ရာမှ ရုတ်ချည်းထပ်လိုက်သည်။ သူမ ဘာလုပ်မှာပါလိမ့်ဆိုတာ သူမကိုယ်သူမ မစဉ်းစားတတ်သေးခင်မှာပင် အချိန်ဖြင့်လာနေသောသူ့ကို သူမကိုယ်လုံးလေးနှင့် တမင်တကမ္ဘာကြီးပင် ရုတ်

၆၈ ၈၇ မယ်ခိုင်

တရက် ဆောင့်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

လုံးဝမထင်မှတ်ထားခဲ့သောအချိန်ကြောင့် သူက အငိုက်မိကာ ကိုယ်ရှိန်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်တော့ပါဘဲ လမ်းမကြီးပေါ် ပိုးလိုပက်လက် လဲကျသွားပါတော့သည်။

ဘယ်ဘက်တံတောင်ဆစ်က ကျင်ခနဲနာကျင်သွားပြီး သွေးစို့စို့ နှင့် နီရဲပွန်းရသွားရပြီး ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်မှာ ကျိုးသွားသည် ထင်ရအောင် တဆစ်ဆစ်နာကျင်လာပါသည်။

တမင်သက်သက်ကြုံရှယ်မှုကြီးမှန်း သူချက်ချင်းသိလိုက်၍ တေဒနာ ကို လူးပြီးခံစားမနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် ထရပ်ကာ ရှိသမျှအားတို့ကို စုစည်းလိုက်ပြီး ရုတ်ချည်းလှည့်ကာ တစ်ဖက်လူကိုထိုးဖို့ကြံလိုက်တော့ သူ့လက်သီးဆုပ်ကြီးက လေထဲမှာရပ်တန့်သွားရသည်။ တွန့်ချိုး တင်း ထန်နေသောမျက်ခုံးနှစ်ဖက်မှာလည်း ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားခဲ့သလို မျက်ဝန်းစူးစူးက ပို၍တောက်ပြောင်စူးရဲလာခဲ့သည်။

အင်္ကျီလည်ပင်းစကို ဆွဲကိုင်ခံထားရတဲ့သူမကတော့ မထိမဲ့မြင် နှင့် စိန်ခေါ်သလို မလေးမခန့် သူ့ကိုမမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေဆဲပါ။

ထိုအကြည့်စူးစူးနှစ်ခုက လမ်းဆုလတ်မှာ ပြင်းထန်စွာဆုံဆည်းမိ သွားကာ...

“တောက်! မင်း... မင်း”

အံ့ကြိတ်ကာ လက်သီးကိုပိုတင်းအောင် ဆုပ်ထားမိရုံမှအပ သူ ဘာတတ်နိုင်တော့ဦးမှာတဲ့လဲ။ တစ်ဖက်လူက ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထား ခဲ့သောမိန်းမလှလေးတစ်ယောက်လေ။

အားနွဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ရုံးချင်းယှဉ်ထိုးပါတယ် ဆိုတဲ့ပြက်လုံးတစ်ပုဒ်မျိုးကို သူ့သမိုင်းမှာ ထင်ကျန်မရစ်ချင်လို့ပါ။ ဒေါသ ကို တစ်ထစ်ချင်းလျော့ချနေခဲ့ပေမယ့် ခက်ခဲလှပါသည်။ သူမရဲ့အင်္ကျီ လည်ပင်းစကိုဆွဲကိုင်ထားမိရာမှ ဆောင့်တွန်းလိုက်မိပြန်ပါသည်။

သို့သော် မာဆာတဲ့သူမက အခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပုံပျက်ပန်း ပျက်လဲကျမသွားတော့ပါ။

“မင်းမိန်းကလေးဖြစ်နေတာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်”

“အဲတော့... ရှင်က ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“မင်းကွာ... တောက်! မင်းသာပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်သာဆို ရင် ဟောဒီလိုလုံးချေပြီး မှတ်ထုတ်ပစ်ပြီ။ နားလည်လား”

“ဒီလောကမှာ တရာဥပဒေဆိုတာမရှိလို့ကတော့ ရှင့်ကိုလူမိုက် ငှားပြီး သတ်ခိုင်းပြီးပြီ”

“သွား... သွား... မင်း ငါ့ရှေ့က အခုချက်ချင်းသွားနေတဲ့”

“ဒါ ရှင်ပိုင်တဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဟာသာ နေချင်နေမယ်။ သွားချင်သွားမယ်။ ကိုယ့်သဘောပါ”

“မင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။ ဟမ်း...”

“သေချာတာကတော့ ရှင်တွေ့ဖူးခဲ့သမျှမိန်းမမျိုးထဲက မဟုတ်တာတော့အတိအကျပဲ”

“မင်းကဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။ ငါ့နားမှာ လာမရစ်နဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အဲ့ဒီလိုဆို ရှင်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်ပေါ့”

“ဘာလဲ... မင်းက ငါ့ကိုမကျေနပ်ဘူးလား”

“ရှင်ကိုကျေနပ်ပုံမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက ကမ္ဘာ့အရှုံးဆုံးမိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဒီမှာအမျိုးသမီး၊ မင်းရပ်ရည်က မဆိုးပါဘူး။ လူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့တော့ ထင်တွေ့နိုင်သေးတယ်”

“ရှင်က ဘဝင်မြင့်လှချည်လား။ ကျွန်မလိုမိန်းမမျိုးကလည်း ရှင်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ လမ်းဘေးပျော်လှူကို စိတ်ဝင်စားနေမယ်ထင်သလား”

“ကဲ... အဲ့ဒါဆိုလည်း ရှင်းတယ်။ မင်း ငါ့နောက်မှာ ဘာမှလာ

ဖို့ နေရာမလိုဘူး။ နားလည်တယ်နော်”

“ဒါက ကျွန်မသဘောပါ။ ရှင်သိထားဖို့က ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားထဲမှာ အကြားရှိသေးတယ်။ ရှင် ကျွန်မကိုတောင်းပန်ရမယ်”

“ဟားဟား... မင်းဟာ အရှုံးပဲ။ မှတ်ထားအမျိုးသမီး၊ လေပွေရိုင်းရဲ့သမိုင်းမှာ ဆောရီးဆိုတာမရှိဘူး”

“ရှင် ကျွန်မကိုကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ တောင်းပန်ပါ လေပွေရိုင်း”

“မင်းတော်တော်ရယ်ရတာပဲ။ ငါ့စကားကို နှစ်ခါမပြောတတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင်ရဲ့ရဲရင့်တဲ့အပြုအမူကိုနှစ်သက်မိလို့ လာပြီး ဝမ်းနပ်ပေးတာပါ။ ရှင်က ဒီအခွင့်အရေးကိုလက်မခံမှတော့ ကျွန်မက ရှင့်ထက်မိုက်ရတာပေါ့။ ကျွန်မနာမည် ရှင်မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ဖုန်းမေကျော့တဲ့ ဖုန်းမေကျော့ဟာ နေရာတိုင်းမှာ ကေရီတစ်ပါးပဲ။ တစ်နေ့ကျရင် ကေရီရဲ့ရှေ့မှာ ရှင်ဒူးထောက်စေရမယ်။ ဒီနေ့ကို ရှင်မှတ်ထားလိုက်ပါ။ ကေရီမှန်ရင် ရာဇဝတ်သားကိုခွင့်လွှတ်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး”

သူမက ပြတ်ပြတ်သားသားပြောကာ လှည့်ထွက်မည်ပြုလိုက်တော့...

“ဟေ့! ဒီမှာ ငါ့နာမည်ကလည်း လေပွေရိုင်း။ မင်းဉာဏ်ထဲ ရှားနေအောင် မှတ်ထားလိုက်ဦး။ လေပွေရိုင်းဆိုတဲ့ငါကလည်း မာန်နီနီပြင်း

တဲ့ကေရာဇ်တစ်ပါးပဲ။ မင်းသိထားဖို့က ကေရာဇ်ဆိုတာလည်း ဘယ်
 တော့မှ ဒူးထောက်ရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ မင်းဟာမင်း ကေရီမကလို့ စကြာ
 ဝတေးမင်းကြီးပဲဖြစ်နေပါစေ၊ ငါကရမစိုက်ဘူး။ ခပ်ညီညီလက်နက်တွေနဲ့
 တိုက်ပွဲမဝင်နဲ့။ လေပွေရိုင်းက သနားတယ်”

ထိုသို့သောထိမဝင်စကားလုံးနဲ့ သူမမာနကို ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို
 ရိုးတွင်းချဉ်ဆီထိအောင် စိမ့်ခါးနေအောင် မုန်းလှပါသည်။ သူမလိုမိန်းမ
 မျိုးက လေပွေရိုင်းရဲ့စပ်ခါးခါးစကားလုံးတွေအောက်မှာ ကျရှုံးရတော့မှာ
 တဲ့လား။

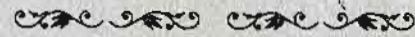
သူမကလည်း မာန်ဟန်ပြင်းသူမို့ လေညှို့ကို တင်ခဲ့ပြီးသားပါ။
 သူမပစ်လိုက်သောမြားတစ်စင်းဟာ လေပွေရိုင်းရဲ့ဘယ်တက်ရင်အုံ တည့်
 တည့်စိုက်ဝင်ပြီး မလှုပ်နိုင်တော့လောက်အောင် အဆိပ်တက်ဝေဒနာနှင့်
 တမြေမြေလောင်ကျွမ်းသေဆုံးသွားစေလိုပါသည်။

လေပွေရိုင်းလိုခပ်မာမာယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်သီးတစ်
 ချက်တည်းနဲ့ အလဲထိုးအနိုင်ယူနိုင်မယ့်ဟာကွက်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရင်တောင်
 သူမ ထိုအခွင့်အရေးကို မိုက်မဲစွာဆုံးရှုံးခံပစ်လိုက်မည်ဖြစ်သည်။

သူမက လေပွေရိုင်းကိုသေဆုံးအောင် စီရင်ချက်ပေးခဲ့မယ်ဆိုရင်
 သွေးတစ်စက်ချင်းစီ မြေမှာစေပြီး ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာရင့်ရင့်ကို

အရသာခံကာ ထိုင်ကြည့်ရယ်မောပစ်ဦးမည်သာ။

ထိုသို့သော မြိန်ယုက်ဖွယ်အရသာမျိုးကို အနှစ်သာရရှိတဲ့ ပိုင်
 ချိုချိုနှင့် မြည်စမ်းချင်စမ်းပါဘိ။ သူက စစ်ကြေညာထားပြီးပြီမို့ ပရိကရမ်
 တွေတနင့်တပိုးနှင့် ကျေနပ်နေမိပါသည်။

အခန်း (၈)

သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လှဝေယဉ်ကို တစ်ခန်းစင်တစ်ခန်းထွက် နှင့် ရှာဖွေနေမိသည်။ အကြောင်းမှာ ဆံညှပ်လှလှလေးတွေ၍ ဝယ်လာ ခဲ့သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

လှဝေယဉ်ကလည်း ဒီနေ့ကျမှ ထူးထူးခြားခြားဘယ်ပျောက်နေပါ လိမ့်။ သူစိတ်မရှည်ချင်တော့၍ ဒေါသပင် ရောပါလာရသည်။ ဒါကြောင့် တွေ့ကရာခုံကို ခြေထောက်ကြိုးနှင့်ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘုန်း! . . . ဂုန်း!”

ပြုလဲသံက အိမ်ရှေ့ခန်းတစ်ဝိုက် မင်းမုသွား၍ ဒေါ်နှင်းသီတာက

ရင်လေးမိကာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့... သား၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေပါ။ မေမေအရှေ့မှာမှ ထပ်မရိုင်းချင်တော့၍ ဆက်တီပေါ် ဂုန်းခနဲထိုင်ချပြီး မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“အပြင်မှာ ရန်ဖြစ်လာပြန်ပြီလား လေပွေရိုင်း။ နင် မငယ်တော့ဘူးနော်။ ဒီအကျင့်တွေတော့ ငါစိတ်ပျက်ပါတယ်။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ နင့်အဖေသာ နင်ဒီလိုဖြစ်နေတာမြင်ရင် စိတ်အေးမှာမဟုတ်ဘူး”

မေမေရဲ့မချီတင်ကဲအသံက သူ့နားထဲ ပူလောင်စွာစီးမျောသွားရသဖြင့် သူကိုယ်ကို တစ်ဖက်လှည့်စောင်းကာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောလိုက်ရင် အဲ့ဒီတိုင်းပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံလေး ဒီအမေရဲ့စကားကို ဂရုစိုက်ပြီး လိမ္မာပြစမ်းပါဦး။ ငါစိတ်ချမ်းသာချင်လွန်းလို့ပါဟယ်။ အခုတော့ တကတည်း... တော်ပါသေးတယ်။ နတ်မင်းတွေက ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့လို့သာ၊ ငါ့သမီးလှပေါ့ယဉ်က ဘေးမှာအမြဲရှိလို့သာ၊ နို့မဟုတ်ရင် ငါ့နလုံးသားက နှစ်ခြမ်းဖြစ်တော့မယ်”

သူက အနေအေးသူပီပီ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ပြန်မပြောသလို နားထောင်တတ်သူလည်းမဟုတ်ပြန်ပါ။

“ဒီမှာ မင်းကိုကြိုတုန်းပြောထားရဦးမယ်။ မင်း ငါ့သမီးလေးကို

သိပ်မနိုင်စားပါနဲ့။ ငါမပြောချင်လို့ကြည့်နေတာ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ငယ်သေးလို့ပဲဆိုပြီး နားလည်ပေးထားတာ။ ကလေးမက အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့မမြင်တော့ဘဲ ဘီလူးတစ်ကောင်လို နင့်ကိုမြင်လာတော့မယ်ဟဲ့”

ထိုစကားကိုတော့ သူရယ်ချင်သွားရပါသည်။ လှပေါ့ယဉ်အတွက် သူက တကယ်ပဲ လူဆိုးလူညစ်လူကြမ်းကြီးလား။

“နင်အော်လိုက်ရင် ဟိုကောင်မလေးကတုန်လို့ ကြောက်နေရပြီ။ အော်အော်ငေါက်ငေါက်လည်း ပြောမနေပါနဲ့။ သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ရှက်ရှာမှာပေါ့”

“မေမေ”

“ဘာလဲ”

“မေမေသွေးက လှပေါ့ယဉ်လား။ ကျွန်တော် လေပွေရိုင်းလား”

“လှပေါ့ယဉ်က ငါ့သမီး။ လိမ္မာတဲ့သမီး။ ကဲ နားလည်ပြီလား”

“ဟားဟား... မေမေကတော့ တကယ်ပဲ”

“နောက်တောက်တောက်နဲ့ ငါ့ကိုလှောင်မနေနဲ့။ အခု လှပေါ့ယဉ်ကို မင်းသွားကြိုဦး”

“သူက ဘယ်သွားတာလဲ။ စက်ဘီးယူမသွားဘူးလား”

“စက်ဘီးက ဘီးပေါက်နေတာကိုး။ သူ့ကို ဝိုင်မဟာမှာသွားကြို။
ဆိုင်ကြီးမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ သိုလောင်းရုံတက်မှာ”

“သူက အဲ့ဒီကိုဘာသွားလုပ်တာလဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

“မင်းလိုအားယားနေတာမဟုတ်ဘူး။ သူက ကြိုးစားတယ်။ ဝိုင်
အကြောင်းစိတ်ဝင်စားတယ်။ သူ အဲ့ဒီမှာအလုပ်ရနေတာ”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“သူ အဲ့ဒီမှာလုပ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ငါခွင့်ပြုထားတာ”

“ကျွတ်! ဘာကြောင့်ခွင့်ပြုလိုက်တာလဲ။ ကိုယ့်သဘောတစ်ခု
တည်းနဲ့ ခွင့်ပြုချင်တိုင်း ရမလား။ ကျွန်တော့်သဘောကိုလည်း မေးသင့်
တာပေါ့”

“အမယ်လေး မောင်မင်းကြီးသားရယ်။ တော် ဘယ်တုန်းက
အိမ်သားတွေအကြောင်း စပ်စုဖူးလို့တုန်း”

“အခုက လှဝေါယဉ်ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်နဲ့ဆိုင်တယ်။ ကျွန်တော်
လုံးဝခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ခုချက်ချင်းထွက်ခိုင်းမယ်”

“လေပွေခိုင်း... မင်း သူ့ကိုဘာမှသွားမဟန်ထားနဲ့နော်။ ကောင်
မလေးက ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်အရာကိုမှတောင်းဆိုခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။
မင်းကိုကြောက်လို့တာ နာခံနေရမယ်။ စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွတ်”

သူ စုံသပ်ပြီးမှသာ နေလိုက်ရပါတော့သည်။ သူ့ကို စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်အောင်လုပ်နေသည့်လှဝေါယဉ်ရဲ့ခေါင်းကိုသာ ဒူးခနဲ ဒွမ်ခနဲ
ခေါက်ပစ်ချင်မိသည်။

သူက စိတ်ဆတ်သူမို့ စိတ်တိုမိပေမယ့်လည်း လှဝေါယဉ်ကိုတော့
ဝိုင်မဟာမှာ လာကြိုခဲ့ပါသည်။ သူ ဝိုင်မဟာကိုရောက်သွားတော့ ဖိုင်တွဲ
လေးပွေ့ကာထွက်လာသော လှဝေါယဉ်နဲ့ အဆင်သင့်တန်းတိုးမိပါသည်။

အထူးကြည်လင်ရွှင်ပြနေတဲ့လှဝေါယဉ်ရဲ့မျက်နှာကြောင့် သူမကို
ဆုဆဲကြိမ်းမောင်းဖို့အစီအစဉ်က လွင့်ပြယ်သွားရသည်။ သို့သော် သူ့ကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် အထိတ်တလန့်နှင့် နောက်တွန့်သွားသော လှဝေါယဉ်
ရဲ့ သိမ်ငယ်ငယ်နှင့် အပြစ်ကျူးလွန်ထားသူတစ်ယောက်နယ် မျက်ဝန်း
ကလယ်ကလယ်ကြောင့် သူက ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ မေမေပြောသလိုပဲ
လှဝေါယဉ်အတွက် သူက ဘီလူးတစ်ကောင်လား။

“ငါက သရဲနဲ့တူလို့လား”

“ဟို... ဟိုလေ၊ နင်သဘောမတူရင်လည်း ငါမလုပ်ပါဘူး”

“ငါက ဘာပြောနေလို့လဲ။ ကြာတယ်၊ တက်ပါ”

“စိတ်... စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“တက်မှာလား... မတက်ဘူးလား”

ထိုအသံ... ဆတ်ဆတ်မှာတော့ သူမက ကလေးငယ်တစ်ယောက် နှယ် အိမ်နံရံနားခြံပြီးဖြစ်နေပါသည်။ သူမ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် သူမက ဂီယာထိုးကာဆောင့်ထွက်ပစ်သည်တွင် သူမလက်ကလေးက သူ့ အကျီစကိုဆွဲကိုင်လာသည်။ သူမ ပြုံးရုံလေးပြီးမိသွားပါသည်။ ကံဆိုး တဲ့သူမက ထိုအပြုအမူမြင်လိုက်ရပါ။

“ခါးကိုသေချာကိုင်ထား။ ပြတ်ကျနေမှ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေဦး မယ်”

အပြစ်ပြောနေသလို မာဆတ်ဆတ်အသံကြောင့် သူမမှာ အရဲတိုး ကာ သူ့ခါးလေးကို မရဲတရဲတိုးဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမရင်ထဲမှာ သွေး လွှတ်ကြောတို့က ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံ ကလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဂနာမငြိမ်လာတော့။ လေပွေရိုင်းရဲ့ဆံပင်ရှည် ရှည်မှ သင်းပျံ့ပျံ့ရနံ့တစ်ခုက လေထုနှင့်အတူ သူမအာရုံခံထဲ စီးမျှော လာရသည်။

သူမရင်ထဲ ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားမိမှန်းမသိနိုင်တော့။ ရင်ခွင်တစ် ခုလုံး ဆူညံစွာမြည်ဟီးနေတာကတော့အသေအချာပါပဲ။ ရင်ဘတ်ကြွက် သားပုများကိုဆုပ်ကိုင်မိထားသောလက်ဖဝါးနှစ်ခုမှာလည်း မငြိမ်သက်နိုင်

တော့။

“လှဝေပါယဉ်... မင်းနေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်း... ကောင်းပါတယ်”

“မင်းလက်တွေတုန်နေတာပဲကော”

“ဟို... အဲ့ဒါ၊ ဗိုက်... ဗိုက်ဆာလို့နေမှာပေါ့”

သူဘာမှထပ်မပြောတော့ပါဘဲ ဆိုင်ကယ်ကိုသာ အာရုံစိုက်မောင်း နေလိုက်သည်။ သို့သော် မကြာခင်မှာပဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုးဆိုက်ပစ် လိုက်သည်။

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါလည်း ဗိုက်ဆာတယ်။ ဖက်ထုပ်ပေါင်း စားရအောင်”

ထူးဆန်းစွာ စေတနာကောင်းနေသည့် လေပွေရိုင်းကိုသာ မယုံ သက်နှင့်ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ။ လာ... သွားမယ်”

ဟုသာခပ်ဆတ်ဆတ်ဆိုကာ ဦးတည်ပြီးစင်သွားလိုက်သည်။ ဆိုင် ထဲရောက်တော့ လူအနည်းငယ်သာရှိနေ၍ သူမ ထောင့်စားပွဲမှာနေရာ ယူလိုက်သည်။ လှဝေပါယဉ်ကတော့ သူ့အရှေ့မှာယူယိုလေးထိုင်ကာ မလှုပ် မယှက်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမှာသွားလုပ်နေတာလဲ”

“နင်မကြိုက်လို့လား”

“ငါ့ကိုပြန်မမေးပါနဲ့”

“နင်မကြိုက်ရင် ငါထွက်ပါ့မယ်”

“ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ။ နင်က အတော့ သူများနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်နေမယ်”

“အဆင်ပြေပါတယ်။ အလုပ်ရှင်မမက သဘောကောင်းတယ်”

“အဆင်ပြေလည်း ပြီးတာပဲ”

“နင်ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့နော်”

“ငါက နင့်အတွက် ဘီလူးမို့ဟာ။ အဲလိုကြီးဖြစ်နေရတာက”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘီလူးမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဟို. . . ဟို”

စိတ်ထဲမှာတော့ နတ်သားလေးပါလို့ ရဲရဲကြီးပြောချပစ်သည်။

“ဟိုဟိုဒီဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့။ နင် ဒီနေ့ ခေါင်းရောပြီးရဲ့လား။

ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ ရော့. . . ဒါနဲ့ညှပ်ထားလိုက်”

ဟုဆိုကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဆံညှပ်လှလှသေးသေးနှစ်ခုကို

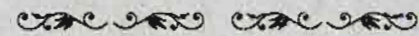
စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ သူမမှာတော့ အံ့သြလွန်း၍ ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိအောင်ကို ကြည်နူးသွားရသည်။

“ယူလိုက်လေ”

လှမ်းယူရှာလေးတောင် သူမလက်အစုံက တုန်ယင်နေရပါသည်။

သူက ဒါကိုစိတ်မရှည်တော့ဘူးလင်ပါရဲ့။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ဆံညှပ်
နှစ်ခုကိုပြန်ယူလိုက်ပြီး နှုတ်သီးလေးကိုဟကာ သူမခေါင်းမှာဖြစ်သလို
လေး ပန်ပေးလိုက်သည်။

သူမရင်ထဲ သံစဉ်တီးဝိုင်းသံတို့က အဆမတန်မြည်ဟီးသွားရပါ
သည်။ ထိုနေ့က ဖြစ်သလို မညီမညာပန်ပေးခဲ့သော ထိုဆံညှပ်နှစ်ခုကို
သူမ မဖြုတ်ရက်နိုင်ဘဲ မှန်ထဲမှာ အရပ်တကြည့်ကြည့်ယိမ်းနေခဲ့သည်ကို
သူမဟာသူမပဲ တိတ်တဆိတ်ကြည်နူးနေခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၉)

“လှဝေါယဉ်... ရှင်တော့မဲပေါက်တာပဲ”

ပိုင်လှောင်အိုးတွေကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုးဖွင့်ကြည့်ကာ စာအုပ်
လေးနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသောသူမကို အေးမက အနောက်ဘက်မှလှမ်းပြော
လိုက်၍ သူမကမျက်နှာလေးပင့်ကာ အနောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် အရောင်းဆိုင်ကိုသွားလိုက်။ ကံကောင်းမှုကြီး ကြုံဆိုနေ
တယ်”

“အံ့မယ်! ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ။ ဘာတုန်းဟဲ့”

“သိချင်ရင် သွားလိုက်ပေါ့။ မမက ရှင့်ကိုတမင်တကယ့်အခေါ်

လွှတ်လိုက်တာ။ ဂိုဒေါင်အပြင်ဘက်မှာ ကားအသင့်စောင့်နေတယ်”

သူမ အံ့သြသွားရသည်။ မမက ဘာဖြစ်လို့ ကားလွှတ်ပြီး တကူးတကခေါ်ဖို့လွှတ်လိုက်တာလဲ။

“သွားလေ”

“ငါ အလုပ်တွေမပြီးသေးဘူး”

“ပေး... စာအုပ်။ ဒါတွေ ငါဆက်လုပ်ထားမယ်။ ကံကောင်းတဲ့ ရှင်ကိုဂုဏ်ပြုချင်လို့”

“ဘာလဲဟယ်။ ဘာကြီးလဲ။ ငါ ရင်တောင်တုန်လာပြီ”

သူမ အမှန်တကယ်စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာပါ။ သို့သော်လည်း သူမက အသင့်စောင့်နေသောကားပေါ်သို့တက်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ အရောင်းဆိုင်ရောက်တော့ သူမက မမအမြဲရှိသောသီးသန့်ရုံးခန်းထဲ လာခဲ့ပါသည်။

“မမခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဪ... အင်း၊ ထိုင်လေ”

“ဟုတ်”

သူမက မမရှေ့မှာ ယ့်ယ့်လေးထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းလိုလူမျိုး ဝိုင်မဟာရောက်ခဲ့တဲ့အတွက် တို့အဖို့ကောင်းသွား

တယ်။ တို့အမှန်ကိုဝန်ခံရရင် မင်းကိုမြင်မြင်ချင်းက အထင်မကြီးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဝိုင်ကိုအသေအချာနားလည်နေတဲ့မင်းကို တုံ့ချီးကျူးပါတယ်။ မင်းက ဝိုင်ရဲ့အနံ့နဲ့တင် ဝိုင်ရဲ့သက်တမ်းကိုခွဲခြားနိုင်တယ်။ အဲ့ဒါ မင်းကိုနှစ်သက်တဲ့အဓိကအချက်ပဲ။ မင်းက တကယ်ပဲ ဝိုင်ချစ်သူပါ။ အဲ့တော့ တို့က မင်းကိုဂုဏ်ပြုချင်တယ်။ ဒါက မင်းအတွက် တို့ရဲ့လက်ဆောင်ပါ”

ဟုဆိုကာ စားပွဲပေါ်တင်ပေးလာခဲ့သောဘူးအနီလေးကြောင့် သူမမျက်ဝန်းများ ပြာဝေသွားရသည်။

“ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ”

အမိန့်သံဆန်ဆန် စူးရှအသံတစ်ခုကြောင့် သူမမှာ လိုက်နာပြီး ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဟင်!”

သူမမျက်လုံးကို သူမကိုယ်တိုင်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ အကြောင်းမှာ တန်ဖိုးအတော်အတန်ဖြင့်မယ်ဟုထင်ရသော စိန်လော့ကတ်သီးလေးဖို့ပါ။ စိန်သီးလေးက ကတ္တီပါနီညိုညိုပြင်ကြီးထဲမှာ တထီးတနန်းမင်းမူ၍ သူမအာရုံကိုဖမ်းစားထားပါသည်။

“ကြိုက်ရဲ့လား”

သူမရင်ထဲ သံသယတို့ တိုးဝင်ကုန်ရသည်။ ဒါအလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားကိုချီးမြှင့်တဲ့ဆုတဲ့လား။ သူမကရော ဤဆုနဲ့တိုက်တန် လောက်တဲ့အထိ လုပ်ငန်းကိုအကျိုးပြုပြီးပြီလား။ သူမမှတ်မိသလောက် တော့ အလုပ်ဝင်တာမကြာသေးတဲ့သူမက ဘာကိုမှဟုတ်တိတိတိစွမ်း ဆောင်မှုမရှိသေးဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဒါဆို ဒါက ပိုးကြေးပန်းကြေး။ အဲ့ဒီလို ဆိုဝေးရော။ မမက သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေး။ သူမကလည်း မိန်းကလေး။ ဒါဆိုဘာလဲ။ စဉ်းစားမရခြင်းများစွာနှင့်အတူ ထိုဘူးအနီလေးကိုသာ ယှဉ်ယှဉ်လေး ပိုင်ရှင်ထံတွန်းပို့လိုက်ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရမ်းတန်ဖိုးကြီးနေလို့ပါ”

“ဒီပစ္စည်းရဲ့တန်ဖိုးဟာ တို့ရင်ထဲကဆန္ဒနဲ့စာရင် ဘာမှမပြောပ လောက်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့”

“မင်းဟာ တို့ရဲ့ညီမလေးလိုပဲ။ ပြီးတော့ ပိုင်မဟာက မင်းကို အလိုရှိတယ်။ အလုပ်ရှင်က ချီးမြှင့်တာကို မင်းမငြင်းပယ်သင့်ဘူး။ တို့ကချီးမြှောက်ခဲ့တယ်။ တို့ရဲ့ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးထဲမှာ မင်းကအထူး အခွင့်အရေးပဲ။ အဲ့ဒါ မင်းကိုတို့ခင်လို့။ ဒီနေ့ညနေစာကို မင်း တို့အတွက်

အဖော်လိုက်ကူပေးဟုတ်လား။ တို့တစ်ယောက်တည်းစားရတာများတော့ ငြီးငွေ့နေပြီ”

ထိုသို့ ယဉ်ကျေးစွာသုံးနှုန်းထားတဲ့စကားလုံးတစ်ခုကို သူမဘယ် လိုမှ ချေပတိုးမသွင်းနိုင်တော့ပါ။ ဦးနှောက်ခြောက်သွားမိတာကလွဲလို့ ဘာမှထင်မသိနိုင်တော့။ အဲ့ဒါမှ တကယ်ပြဿနာပဲ။ ဒီနေ့လည်း သူမ စက်ဘီးမယူခဲ့၍ လေပွေရိုင်း လာကြိုလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ မနက်က လာဖို့ သွားတည်းက ညနေလာကြိုမည်ဟုပြောသွားခဲ့ပါသည်။ လေပွေရိုင်းက ကတိတည်သူမို့ လာကြိုမှာပဲဆိုတာအတိအကျပင်ဖြစ်သည်။

လေပွေရိုင်းလာကြိုတဲ့အချိန်သာ သူမအသင့်ရှိမနေခဲ့ဘဲ ညစာ လိုက်စားနေတာပါဆိုရင် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် လေပွေရိုင်းရဲ့ဒေါသ။ ဒါကို သူမကြောက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်က ယဉ်ကျေးမှုရှိစွာ ဖိတ် ကြားနေသူက သူမသိပ်လေးစားရပါသော အလုပ်ရှင်မမ။ သူမကိုချီး မြှောက်နေသည်ဖြစ်၍လည်း မငြင်းပယ်ချင်။ သို့သော်လည်း...

“မမ... နောက်နေ့ဆိုရင် မဖြစ်ဘူးလား”

“တို့က ပစ္စုပ္ပန်ကလွဲရင် အနာဂတ်ကိုစိတ်မဝင်စားတတ်ဘူး”

ခက်ရချည်ရဲ့။ အင်တင်တင်ဖြစ်နေသော လှဝေါယဉ်ဆိုတဲ့မိန့် ကလေးရဲ့အိုးတိုးအမ်းတမ်းပုံကို သူမရယ်ချင်သွားပါသည်။ သူမကလေးက

အမှန်တကယ်ပဲ လေပွေရိုင်းကိုကြောက်ရသည်ထင်ရဲ့။

လေပွေရိုင်းက လှဝေယဉ်ကို ညနေခင်းဘက် လာကြိုမှားခဲ့တာ သူမအတိအကျသိနေ၍ တမင်တကာဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက လေပွေရိုင်းကို စိတ်ကသိကအောင် များစွာပေးချင်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါသဖြစ်နေတဲ့လေပွေရိုင်းရဲ့ပုံကို အရသာခံကာ ထိုင်ကြည့်ချင်လှသည်။ သူမက ဖြစ်ချင်တာကိုလုပ်တတ်သော ခပ်ထက်ထက်မိန်းမတစ်ယောက်မို့ စိန်လော့ကတ်သီးနှင့် စကားလုံးနုနုများကို တန်ဖိုးကြီးစွာ လောင်းကြေးထပ်ပစ်သည်။ အခုတော့လည်း သူမရဲ့ဆင်လုံးတွေ အတိုင်း လှဝေယဉ်က သူမရဲ့ကားပေါ်မှာပါလာပြီမဟုတ်ပါလား။

လှဝေယဉ်က မသက်သာတဲ့အခြေအနေနှင့်မို့ အားနာပါးနာလေး သူမရှေ့မှာ ထိုင်နေရပေမယ့်လည်း နာရီကိုတကြည့်ကြည့်နှင့်။ လှဝေယဉ်က နာရီကိုထုံကြည့်လိုက်ချိန်တိုင်းမှာ ဂိုဒေါင်ရှေ့မှာ ဒေါသထွက်နေမည့် လေပွေရိုင်းရဲ့ပုံကိုမြင်ယောင်မိလိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာပင် ကျိတ်ပြီးလိုက်မိသည်။

သူမကတော့ တမင်တကာပင်အချိန်ဆွဲကာ စားပွဲတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မှာယူနေပါသည်။ ပြီးတော့ လှဝေယဉ်ရဲ့အာရုံတွေကိုပြောင်းရွှေ့စေလို၍ ဝိုင်အကြောင်းတွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးမရိုးရအောင် ဆွေးနွေး

ပြောဆိုနေခဲ့သည်။ ထိုသို့စကားကြာကြာပြောလာတော့ လှဝေယဉ်၏ နူးညံ့တဲ့စိတ်ကလေးကို သူမရိပ်စားမိလာသည်။

ဝိုင်ချစ်သူတွေဟာ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး အရာရာကိုစူးစမ်းလေ့လာပြီး လေးနက်စွာပြောဆိုတတ်တယ်ဟုပြောခဲ့ဖူးသော ဘိုးဘိုးရဲ့စကားကိုကြားယောင်မိလာသည်။

ဒါဆိုရင် ဘိုးဘိုးရဲ့ကွာလတီနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ ဝိုင်ချစ်သူက လှဝေယဉ်ပေါ့။ လှဝေယဉ်ကို သူမကြား လက်ခုတုံးလုပ်လိုက်ရတဲ့အတွက်တော့ သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

လေပွေရိုင်းကို (၄၅) မိနစ်မျှ ဒုက္ခခံစေပြီးသောအချိန်မှာတော့ သူမက လှဝေယဉ်ကို ဂိုဒေါင်သို့ပြန်ပို့ခဲ့ပါသည်။ အချိန်မှာ မှောင်ရီပျိုးခါစဖြစ်နေတာမို့ လေပွေရိုင်းလိုခပ်ဆတ်ဆတ်လူက လှဝေယဉ်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်မှစောင့်နေပါဦးမလားဟု စိတ်ပူသွားမိသည်။

သို့သော် ဂိုဒေါင်သို့အရောက်မှာတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာပြောင်းပြန်ထိုင်ပြီး စီးကရက်ရှိုက်နေသော စွပ်ကြယ်အနက်ရောင်နှင့် လေပွေရိုင်းကိုအဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။

“မမ... လှဝေယဉ်၊ ဒီကပဲ ဆင်းလျှောက်လိုက်တော့မယ်” ဟုပြောလာ၍ သူမကဘာမှထင်မပြောတော့ဘဲ ခပ်လှုပ်ရှားမိမှာ

ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

လှဝေါယဉ်က ကားရပ်ရပ်ချင်းမှာပဲ သူမကိုတောင် ထပ်မံနှုတ်ဆက်နိုင်တော့ဘဲ ပြေးဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

သူ့ထံ တဘုတ်ဘုတ်နဲ့ပြေးလာသောခြေသံတစ်ခုကြောင့် သူကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တစ်ခုခုကိုအပြင်းအထန်ပူပန်နေသောပုံမျိုး လှဝေါယဉ်ပါ။

“လေပွေရိုင်း... ငါ... ဟိုလေ”

“ဒီမှာထိုင်သောက်နေတာ၊ တစ်ဘူးကုန်တော့မယ်”

“ပေး... ပေးမယ်။ ဟိုလေ... ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

“လူကိုအားတိုင်းရှိ စိတ်တိုနေတတ်တာပဲလို့များထင်နေသလား”

“အဲ့ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ အခုက... ငါ”

“ကဲကဲ... ပြောမနေနဲ့၊ တက်... ကြာတယ်”

“လေပွေရိုင်း... နင်စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”

သူ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ လှဝေါယဉ်က သူစိတ်ဆိုးမှာကို အမှန်ထကယ်ပဲ အဲ့ဒီလောက်ကြီးကြောက်နေခဲ့တာကို။ သူဟာ အဲ့ဒီလောက်ထိကြီးပဲ လှဝေါယဉ်အတွက် ဆိုးနေပြီလား။

အမှန်တကယ်တော့ သူက စောင့်ဆိုင်းရခြင်းကိုဝါသနာမပါပါ။

သို့သော် သူ့ကိုမြင်ရင် အမြဲထိတ်လန့်နေတတ်သောလှဝေါယဉ်ကြောင့် သူစိတ်တွေကို အနိမ့်ဆုံးသို့လျှော့ချထားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

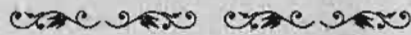
သူ့ကိုရှုံ့နေသောလှဝေါယဉ်ရဲ့ အိုးတိုးအင်းတင်းပုံလေးကို သူရယ်ချင်နေမိ၍ လှဝေါယဉ်မမြင်အောင် ပြုံးမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အခုချိန်ထိရပ်နေသေးသောကားအနက်ကြီးကို သူမထင်မှတ်ထားပါပဲတွေ့လိုက်ရ၍ သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က တွန့်ချိုးကောက်ကွေ့သွားရသည်။

သူမကားလေးကိုကျော်လွန်ကာ တဝေါဝေါဖြတ်မောင်းသွားသောဆိုင်ကယ်ကြီးကြောင့် သူမရင်ထဲ မကျေမနပ်ခြင်းတို့စုပြုံသွားရသည်။ လေပွေရိုင်းလိုလူက ဒီလောက်ထိ ကြာရှည်စွာစောင့်ဆိုင်းနေရခြင်းကို ဘာကြောင့် ဒေါသထွက်ရတာလဲ၊ ဘာကြောင့်များ ပြုံးပြီးတောင် စကားပြောနေရသေးတာလဲ။

သူမလိုချင်တာ ထိုသို့အပြုံးမျိုးမဟုတ်။ ဒေါသထွက်နေသောမျက်ဝန်းရဲ့တစ်စုံပါ။ ထိုမျက်ဝန်းနီနီကို အရသာခံကြည့်ချင်လွန်း၍တောင် အကုန်အကျခံထားရတဲ့ငွေက မနည်းမနေနဲ့၊ အခုတော့ သူမပြန်ရလိုက်တာက ဘာအကျိုးသက်ရောက်မှုမှမရှိတဲ့ ခပ်တုံးတုံးအပြုံးတစ်ခုပါ။

ဒါဆို သူမသိခဲ့တဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေပွေရိုင်းက ဘယ်နေ့မျှောက်နေ

ခဲ့ပြီလဲ။ သူမ မခံမရပ်နိုင်နှင့် ဒေါသစိမ်းစိမ်းတို့အုံကျလာရသည်။ ဆွဲ
ဆောင်မှုရှိတဲ့ညို့မျက်ဝန်းအဖုံမှာလည်း စူးရှပြောင်လက်နေဆဲ။ သို့သော်
ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပါသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဒေါက်! . . . ဒေါက်! . . .”

“လှဝေါယဉ်”

ထူးထူးခြားခြား သူမရဲ့အခန်းတံခါးကိုလာခေါက်တဲ့ လေပွေရိုင်းရဲ့
အသံဩဩကြောင့် သူမမှာ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ သူမက အခုမှ
အိပ်ရာထဲမှထဖို့ကြံခါစ ရှိသေးသည်။

သူမက ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ တံခါးဘုကိုဆွဲလှည့်လိုက်တော့
စွပ်ကြယ်အဝါရောင်၊ ဘောင်းဘီရှော့ပင်နီအနက်နှင့် စက်တီကိုင်းထုတ်
သောလေပွေရိုင်းကို မားမားကြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

သူမက မရဲတာရဲလေး လေပွေရိုင်းမျက်နှာကိုဟောကြည့်လိုက်တော့
လေပွေရိုင်းက မျက်နှာနဲ့နှစ်ဖက်ကိုပင့်ကာ စကိတ်ကို သူမမျက်နှာနား
ထောင်ပြလာခဲ့သည်။

“လိုက်မှာလား”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက အသိဉာဏ်ကင်းစင်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြမိ
ပါတော့သည်။

“စုစုပေါင်း ဆယ်မိနစ်စောင့်မယ်”

“မျက်နှာသစ် အဝတ်လဲဆိုရင် အချိန်က လောက်ပါ့မလား”

“မလိုက်ချင်လည်းနေပေါ့”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက ပြုံးတူးပျာတာကြီးပင် တံခါးမကို ရှိမ်း
ခနဲဆောင့်ပိတ်ကာ အဝတ်ဗိုရိုနားပြေးသွားပြီး ဝန်းခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
အရေးထဲ အထပ်လိုက်ဖြစ်နေသောအဝတ်အစားပုံကြီးထဲ အားကစား
ဝတ်စုံက ပျောက်နေပါသေးသည်။ သူမအဝတ်လဲပြီးချိန်မှာတော့ အချိန်
က နှစ်မိနစ်ပဲကျန်ပါတော့သည်။

သူမ ပျာပျာယာယာပင် ရေချိုးခန်းထဲပြေးဝင်သွားကာ မျက်နှာ
ကိုဖြစ်သလိုသစ်ပြီး ပေါင်းသုတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့မှ သွားမတိုက်
ရသေးတာကိုသတိရသွားကာ သွားတိုက်ဆေးကို ကျွေးကယာညှစ်ယူပြီး

ပစ်စလက်ခတ်တိုက်ပစ်ကာ အချိန်မီအောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းခဲ့ပါသည်။

အချိန်မှာ တစ်မိနစ်စွန်းထင်းသွားခဲ့ပြီမို့ စိတ်မရှည်တတ်သော
လေပွေရိုင်းက အိပ်ပေါက်ထပ်ရောက်နေပါပြီ။

“လေပွေရိုင်း”

သူမအော်လိုက်တော့ သူမလှည့်ကြည့်ကာ ဆက်သွားလိုက်သည်။
သူမက ကယျာကယာကြီးပင် အသင့်ချထားသောစကိတ်ကိုပွေ့ကာ ပြေး
လိုက်သည်။

“လေပွေရိုင်း”

အူယားဖားယားနှင့် သူ့အနောက်မှာပြေးလိုက်လာသော လှပေါယဉ်
ကြောင့် သူ့ခြေထောက်တွေက ... နိုလိုရပ်တန့်ပြီးဖြစ်သွားရပါသည်။
သိပ်နံ့အသောလှပေါယဉ်က သူ့နားလည်းရောက်ရော အတော်ပင်မော
ဟိုက်နေခဲ့ပါပြီ။

“ဟောဟဲ့... ဟောဟဲ့, မောလိုက်တာ”

ကျန်းကျန်းကြီးမောနေရင်းမှ သူ့ကိုဟောကြည့်လာတဲ့လှပေါယဉ်
ရဲ့မျက်နှာကို သူ့မြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့ အာဇာနည်အောင်ရယ်ချင်သွားရ
သည်။ အကြောင်းမှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း၌ သွားတိုက်ဆေးအမြှုပ်တွေ
အခုချိန်ထိ ပေကျန်နေသေးလို့ပါ။

သူမကိုကြည့်ပြီးသဘောကျကာ ပြုံးပြီးကြီးဖြစ်နေသောလေပွေ
ရိုင်းကြောင့် သူမမှာ ကြောင်တက်သွားရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လှပေါ့ဗျာ... နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၂၆)နှစ်လေ”

“အင်း... မငယ်တော့ဘူးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်နာမစင်သေးတာ
ခက်တယ်”

“ဟင်! ဘာ... ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထူးထူးခြားခြားပြီးရွှင်နေတဲ့ လေပွေရိုင်းက သူမမျက်ဝန်းထဲ
အဆင်းရူပကာနှင့်ပြည့်စုံတဲ့နတ်သားလေးတစ်ပါးလိုပင်။ ဒါ့ထက်ပို၍
စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည်က သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာကို လက်ကြမ်း
ကြမ်းနှင့်ပွတ်သုတ်လိုက်တာပါပဲ။ သူမရင်ထဲမှာ ကမ္ဘာမြေကြီးစောက်ထိုး
ဖြစ်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

ဘယ်ဘက်ရင်အုံ့ကာ တဒုန်းဒုန်းမြည်ဟီးနေသည်ကို လေပွေရိုင်း
ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်လှပါသည်။ သို့သော် လေပွေရိုင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
ခပ်တည်တည်ပင် သူမလက်ထဲမှစက်တံကိုဆွဲယူကာ အောက်ချလိုက်

သည်။ လေပွေရိုင်းရဲ့အကြည့်တွေက သူမကို ‘တက်’ ဟုဆိုနေသဖြင့်
သူမ စက်တံပေါ်အလိုက်သင့်တက်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ လေပွေရိုင်းက သူမကိုနောက်ပြန်လေး ဆွဲခေါ်
သွားပါတော့သည်။ သူမနှင့်သူ လမ်းချောလေးအတိုင်း စက်တံစီးနေကြ
ရင်း နှင်းမိုးလေးက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဖွဲခနဲအုံလာခဲ့သည်။

သူက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အရှိန်ကိုတန့်ကာ ရပ်လိုက်ပြီး သူ
လက်မှာ ဟတ်ထားသောပဝါအနီကိုဖြုတ်ကာ ပြန်လိုက်ပြီး သူမခေါင်းလေး
ပေါ်မှာ အကာသဖွယ်သိုင်းချည်ပေးလိုက်သည်။ သူ့အပြုအမူကလေး
အတွက် သူမကြည့်နှုတ်မပြီးလိုက်ခင်မှာ သူက သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ
ပြေးလွှားလိုက်ပြန်သည်။

အချိန်တွေကိုသာ ရပ်တန့်လို့ရရင် ဒီအချိန်လေးတွေမှာပဲ ရပ်တန့်
ထားလိုက်ချင်ပါသည်။ လေပွေရိုင်းနဲ့သာအတူရှိရရင် အခုလိုကြင်နာပေး
ချိန်မဆိုထားနှင့် ဆွဲဆဲမာန်မနေခဲ့ချိန်တောင် သူမက ကျေနပ်ပျော်ရွှင်
နေခဲ့ရသူပါ။ ဒါ လေပွေရိုင်းအပေါ်သိပ်ထူးခြားတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ပေါ့။

ဒီလိုစိတ်တွေက အခုမှဖြစ်ပေါ်တာလား။ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိနေ
ပေမယ့် ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ သူမ မတွေးရဲပါ။ မတွေးဝံ့လို့ပါ။ လေပွေ
ရိုင်းအတွက် အပျင်းပြေအရုပ်လေးဖြစ်နေခဲ့ရင်တောင် ကျေနပ်နေခဲ့သူမို့

လေပွေရိုင်း ဘယ်လောက်အော်အော် စိတ်မဆိုးခဲ့တာက အကြောင်းပြချက်မရှိဘော့။

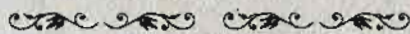
သို့သော် လေပွေရိုင်းရဲ့စိတ်ရင်းနှင့် သူမအပေါ်သဘောထားကို မှန်းဆကြည့်ချိန်မှာတော့ သူမရင်ထဲ နင့်နဲ့သိပ်သည်းစွာခံစားရပါသည်။ သူမငယ်ငယ်က ဘုရားရှင်ထံမှာ တောင်းဆုပြုဖူးခဲ့သည်က ရူးရှူးမိုက်မိုက် အရွယ်မို့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်ပါ။

“ချစ်သောသူရဲ့မျက်နှာမှာ အညစ်အကြေးတွေရှိနေရင် တစ်ရှူး ဖြစ်ပါစေ။ ချစ်သောသူက ဒေါသနှင့်ပေါက်ကွဲပြင်းထန်လာတဲ့အခါမှာ စိတ်ရှိတိုင်းပြုမူနိုင်တဲ့လက်ဝှေ့အိတ်လေးဖြစ်ပါရစေ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သော သူရဲ့အသက်ရှူလမ်းကြောင်းကို အမှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမယ့်နပ်ချေးဖတ် တော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့” တဲ့။

ထိုဆုတောင်းကို သူမပြုခဲ့စဉ်က အမှန်တကယ်နက်နက်နဲ့နဲ့ပါ။ သူမ ရူးခဲ့ဖူးပါသည်။

ရှူးနေရပါသည်။

ဘယ်အချိန်ထိများ ရူးဦးမှာလိမ့်။ သို့သော်လည်း သူမက ကျေနပ်စွာရှူးနေမည့်သူပါ။

အခန်း (၁၁)

စက်တီးအစိမ်းရောင်လက်ကိုင်ကော့လေးနှင့် သွက်လက်ရွှင်မြူးစွာ လာနေသော လှဝေါယဉ်ကို သူမအပေါ်စီးမှတွေ့လိုက်ရသည်။ အပြီးတစ် ခုက ချောမွေ့ခြင်းအလျဉ်းမရှိသောနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှာ ထင်ဟပ်လာ ရသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ခေါင်းစည်းအနီလေးနှင့် သိပ်ကိုပျော်ရွှင်နေပုံ ရတဲ့ လှဝေါယဉ်ရဲ့မျက်နှာတစ်ခုက စည်းမိုးနေရသည်။ ပြီးတော့ လှဝေါ ယဉ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေခဲ့တဲ့လေပွေရိုင်းရဲ့အပြုံးမြဲမြဲက ခါးသက်ဖွယ်။

လေပွေခိုင်းက အဲဒီလိုကျေနပ်ကြည်နူးနေတာကို သူမဘာကြောင့်
 များ မလိုလားနေရသည်ကို သူမကိုယ်၌က မသိပါ။ သူမသိတာက
 လေပွေခိုင်းကိုဒေါသဖြစ်အောင် မချီမဆန်ခံစားရအောင် လုပ်ချင်မိတာပဲ။
 လေပွေခိုင်းကိုသာ စိတ်သောကတစ်ခုခုပေးနိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူမ တပ်
 မက်စွာရှာဖွေထားရတဲ့ငွေကြေးကိုလည်း မတွန့်တိုသလို၊ ရှားပါးလွန်း
 လှတဲ့အချိန်တွေကိုလည်း ဖြုန်းပစ်နိုင်ပါသည်။ စူးရှထွန်းပြောင်တဲ့ ထို
 မျက်ဝန်းတွေကိုနှစ်သက်သလို၊ မုန်းလည်းမုန်းမိပါသည်။

သူလိုလူက ဘာကြီးမို့ သူမလိုမိန်းမမျိုးကိုတောင် ခါးသက်ရိုင်းပြု
 စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံရတာလဲဆိုတဲ့မာနမျိုးပါ။ လေပွေခိုင်းထက် အဆ
 ပေါင်းများစွာ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ယောက်ျားမျိုးတွေကတောင် သူမ
 ရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေကြသူတွေအတုံးအရုံး။

အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့လမ်းသရဲလို့နှင့် လူချောတစ်ယောက်
 ကြောင့် သူမသမိုင်းမှာ အဖုအထစ်ရှိသွားခဲ့ရပါသည်။ သူမလိုမိန်းမလှ
 မျိုးကလည်း သူကဘာမို့လဲဆိုတဲ့အလှဟန်မျိုးလေးနှင့်ပါ။

သို့သော် သူမက လေပွေခိုင်းကိုစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ဘာကြောင့်
 လဲဆိုတော့ သူမတွေ့ဖူးခဲ့သမျှ သူမပတ်ဝန်းကျင်က လူမျိုးတွေနှင့် ကွဲပြား
 ခြားနားနေလို့ပါ။ သူမပတ်ဝန်းကျင်က လူများက သိပ်လှပြီး သိပ်ထွက်

မြက်တဲ့သူမကို နာကျင်အောင်ပြုမူကြဖို့မဆိုထားနှင့် စေ့စေ့ပင် ကြည့်ပုံ
 ကြသူမရှိခဲ့။

အခုတော့ လေပွေခိုင်းက သူမကိုစူးစူးရှရှဲနှင့်ကြည့်ရုံမက အပြော
 ကြမ်းကြမ်းကိုလည်း သုံးနှုန်းသလို၊ သူမပါးကိုလည်း ဦးဦးဖျားဖျားနင်း
 ပြီး သူမကိုလည်း တွန်းလှဲခဲ့ပါသေးသည်။ သူဟာ ဘယ်လို ဟာကျားမျိုး
 လဲ။

သေချာတာကတော့ လေပွေခိုင်းဆိုသည့်ဘလေတစ်ယောက်က
 သူမကို ခံစားချက်မျိုးစုံပေးသနားသည့် နတ်ဆိုးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။
 သူမက မြားတစ်စင်းကို လေပွေခိုင်းထံ တည့်တည့်ကြီးချိန်ရွယ်ထားခဲ့
 ပါ၏။ သို့သော်လည်း ထိုမြားတစ်စင်းကို သူမ ဘယ်လိုနာမည်တပ်ရ
 ကောင်းမှန်း အခုချိန်ထိ မသိနိုင်ခဲ့သေးပါ။ အချစ်လား၊ အမုန်းလား။
 နာကျင်မှုရဲ့လျော်ကြေးလား၊ လက်တုံ့ပြန်ခြင်းလား၊ သေချာမသိရှိခဲ့သေး
 ပေမယ့် ပစ်ရန်ကျန်ရှိနေတဲ့မြားတစ်စင်းကတော့ အချစ်သက်ဆက်
 အဆိပ်လူးမြားတစ်ချောင်းဖြစ်နိုင်ပေပြီ။

“အေးမ”

“ရှင်... မမ”

“လှဝေါယဉ်ကိုအခေါ်လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်”

သူမထိုသို့အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ မုန်းဖွယ်ကောင်းသောမျက်နှာချိုချိုနှင့် လှဝေါယဉ်က ပြုံးရွှင်၍ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့မမ၊ လှဝေါယဉ် ရောက်ပါပြီ”

“မင်း ဒီနေ့ ဂိုဒေါင်ထဲက ဝိုင်အားလုံးကိုသေချာစစ်ဆေးပါ။ စာရင်းအတိအကျလိုချင်တယ်”

“ရှင်! ဒီနေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့အပြီးပဲ။ မနက်ဖြန်နံနက်မှာ စာရင်းတွေကို အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာပဲလိုချင်တယ်”

“ဟုတ်”

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့်လည်း သူမက သူ့ဆန်စားရဲရတော့မည်မို့ ဟုတ်တစ်လုံးသာ ပြောရတော့မည်သာ။ ဒီလောက် သိုလှောင်ရုံကျယ်ကြီးထဲမှာ ဝိုင်လှောင်အိုးတွေ ဒီလောက်ထိကြီးများနေတာ သူမတစ်ယောက်တည်း တစ်ရက်တည်းနဲ့ပြီးမှာမို့လား။ ပြီးတော့ စာရင်းအတိအကျရချင်တယ်တဲ့။ သူမကိုများ နှိပ်စက်နေရောသလား။

ဝိုင်တွေကိုစာရင်းပြုစုရသည်က အခြားကိစ္စတွေလို လွယ်လင့်

တကုမဟုတ်။ ဝိုင်တွေရဲ့အရည်အသွေးကို တိကျအောင် ပြင်းပြစွာအနံ့ရသည်။ အရောင်ပြောင်းလဲမှုကို စနစ်တကျစစ်ဆေးရသည်။ ပြီးတော့ အိုးအနေအထား အလင်းအမှောင်ကအစ၊ ဝိုင်ရဲ့သက်တမ်းက အဆုံးအကုန်တစ်ခုချင်းစီ အသေးစိတ်လုပ်ရသည်မို့။ ဒီလောက် အနုစိတ်နိုင်လှတဲ့ဝိုင်စာရင်းကို သူမက ဘယ်လိုလုပ် တစ်ခဏနဲ့ ပြီးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

“မျက်စိကခြောက်၊ စိတ်ကကြောက်၊ လက်က မလုပ်လောက်”

ဆိုသည့်ဆောင်ပုဒ်ကိုသာ ရွတ်ဆိုနေမိပါသည်။ သူမက ဝိုင်ချစ်သူတစ်ယောက်မို့ ဝိုင်တွေကိုအနံ့ခံလိုက်၊ အရောင်စစ်ဆေးလိုက်၊ သက်တမ်းကိုရေးလိုက်နှင့် အချိန်တွေက ကုန်မှန်းမသိ။ သူမမှာ ဆာရမှန်းလည်း မသိသလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်က မှောင်မိုက်ခြင်း၊ လင်းထိန်ခြင်းကိုလည်း စိတ်မဝင်စားတော့။

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသတိပြုမိလိုက်သောအချိန်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှောင်မိုက်နေပါသည်။

“ဘုရားရေ! မိုးချုပ်သွားပြီပဲ”

ဟုသာ အရေးမစိုက်သလိုပြောလျက် ဆက်လုပ်နေမိပြန်ပါသည်။ ဇွဲတစ်ခုကြောင့် ပါရမီကြောင့်လို့ပဲပြောရပေမည်။ သူမက မည်သူ့မှလုပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုမထင်ခဲ့သောအလုပ်ကို အမှန်တကယ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဝိုဒေါင်တစ်ခုလုံးရှိ ဝိုင်စာရင်များကို အားလုံးပြုစုပြီးချိန်မှာတော့ သူမလက်တွေမှာလည်း ညောင်းခဲနေပြီး ခြေမျက်စိလေးမှာလည်း ယောင် ယမ်းညိုမည်းနေကာ တစ်ဆစ်ဆစ်နာကျင်လာရသည်။

ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးလည်း ရိုက်ချေထားသလို ကိုက်ခဲနာကျင်လာ ၍ တင်းထားသောစိတ်တို့ကိုဖြေလျှော့ကာ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာပင် ဖြစ်သလို ထိုင်ချမိလိုက်ပါသည်။

သူမက အတော်အတန်အညောင်းပြေကာမှ တစ်ခုခုကိုသတိရ သွားဟန်နှင့် လက်မှနာရီကိုငုံကြည့်လိုက်တော့ ည(၁၀း၃၀) ရှိနေပါပြီ။

“ဘုရား... ဘုရား... လုပ်ကြပါဦး”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက စာရင်းစာအုပ်ကိုကောက်ယူကာ တံခါး မကြီးဘက် ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဝိုင်သိုလှောင်ရုံကြီးမှာ ကြီးမားလှ လွန်း၍ တံခါးမကြီးသို့ရောက်အောင်ပင် တာရှည်ပြေးခဲ့ရသည်။ ခန်းမ ကြီးမှာ လျှပ်စစ်မီးကြောင့် လင်းထိန်နေခဲ့ပေမယ့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာတော့ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေခဲ့ပါသည်။

သူမ တံခါးမကြီးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်တော့ ဘယ်လိုမှဖွင့်လို့မရတော့ ပါ။ သူမရှိနေသည်ကိုမသိဘဲ သော့ခတ်သွားကြပြီထင်ပါရဲ့။ သူမဘာလုပ် ရမှာလဲ။ ဗိုက်ထဲကလည်း တစို့စို့နှင့်ဆူညံနေပါပြီ။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်

ခြင်းဝေဒနာကို ပထမဆုံးခံစားလိုက်ရခြင်းပါ။ အင်အားတို့ကုန်ဆုံးကာ ဘုန်းခနဲလဲကျချင်မိပါသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမ ဒီည ထိုအခန်းထဲမှာပဲ ဆာလောင်စွာ ဖြစ် သလိုအိပ်ရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ သို့သော် ခံရခက်သော ဗိုက်ထဲမှဝေဒနာ အတွက်...

“ဘုန်း!... ဝုန်း!... ဘုန်း!”

တံခါးရွက်ကို အားရှိအားကုန်ရိုက်ချမိလိုက်သည်။

“အပြင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား”

“ဘုန်း!... ဝုန်း!... ဘုန်း!”

သူမ ဆူညံစွာထုရိုက်အသိပေးပေမယ့် တုံ့ပြန်သံက တိတ်ဆိတ် နေတာမို့ သူမ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ စိတ်ပျက်ခြင်းကြောင့် သူမပါးပြင် ပေါ်သို့လည်း မျက်ရည်တွေက တစ်လိမ့်ချင်း ပူခဲစီးမျှောလာရသည်။

အခုလောက်ဆို လေပွေ့ရိုင်းနဲ့ကြီးကြီးက သူမကို သိပ်စိတ်ပူနေ ကြပြီထင်ပါရဲ့။ သူမကို မိခင်ရင်းလိုကောင်းပေးခဲ့သောကြီးကြီးကို သူမ ကြောင့်ပဲ စိတ်မပင်ပန်းစေချင်။

ပြီးတော့ သိပ်စိတ်ဆတ်သောလေပွေ့ရိုင်းက သူမကိုစိတ်တိုတာ နှင့်ပဲ မည်သူ့ကိုမျှား ရန်လုပ်နေမလဲဆိုတာပါတွေးမိပြီး သူမကြိုတမ်းနည်း

လာရသည်။

“အိး...ဟိး...ဟိး”

ကြောက်စိတ်ရော၊ ပူပန်စိတ်ရော စတဲ့စိတ်ပါရောနှော၍ အော်ဟစ်ပြီး ရှိုက်ကြီးစာငင်ငိုပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“လေပွေရိုင်း... ငါ့ကိုလာရှာပါဦး။ ငါ့ခိုက်အရမ်းဆာလို့ပါ။ လေပွေရိုင်း... ငါ့ကိုလာရှာပေးပါ။ ငါ့ကိုစိတ်မပူတော့ဘူးလား”

သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုကြွေးနေမိပါတော့သည်။ ကြာလာတော့ သူမမောသွား၍ ငိုက်မြည်းလာရသည်။

“လှဝေါယဉ်... လှဝေါယဉ်... လှဝေါယဉ်”

မသဲမကွဲနှင့် မပိပိုးတဝါးအသံတစ်ခုက သူမနားထဲ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ဝက်နှင့်တိုးဝင်လာရသည်။ သူမ အိပ်မက်များမက်နေတာလား။

“လှဝေါယဉ်... လှဝေါယဉ်”

ပိုမိုနီးကပ်လာသောအသံတစ်ခုကြောင့် သူမမှာ နားစိုက်ထောင်လိုက်သည်။ မှန်ပါသည်။ ဒါလေပွေရိုင်းရဲ့အသံပါပဲ။

သူမ အားတက်သရောနှင့်ထရပ်ကာ တံခါးရွက်ကိုတဘုန်းဘုန်း ထုရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“လေပွေရိုင်း...”

“ဘုန်း!... ဝုန်း!... ဘုန်း!”

“လေပွေရိုင်း”

သူက ရော်ချီမှန်းဆကာ ခြံကျယ်ဝန်းကြီးထဲ တောင်စဉ်မရေရာ အော်ခေါ်နေမိပေမယ့် ကြားလိုက်ရတဲ့အသံသဲ့သဲ့ကြောင့် တဘုန်းဘုန်း မြည်နေသောတံခါးရွက်နား ကပ်နားထောင်လိုက်တော့။ မှန်ပါသည်။ အခန်းထဲမှာ လှဝေါယဉ်ပိတ်မိနေတာပါပဲ။

“လှဝေါယဉ်... မင်းလား”

“လေပွေရိုင်း... ငါ့ကိုကယ်ပါဦး။ ငါကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ အရမ်းဆာတယ်။ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး”

“မင်းသိပ်ကြောက်နေသလား။ မကြောက်နဲ့တော့။ ငါရှိနေတယ်။

ငါ မင်းကိုအပြင်ထွက်လို့ရအောင် လုပ်ပေးမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ တံခါးကြီးက အထူကြီး”

“မှန်ပြတင်းလေးဘာလေး မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး”

“စဉ်းစားပါဦး”

“အမြင့်ကြီးမှာတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မှန်တော့မဟုတ်ဘူး။ အမိုး

နဲ့နံကြား လွတ်နေတာ လူတစ်ကိုယ်စာလေး”

“နင်သိပ်ဘေးနေလား၊ လှပေါ့ဗျာ”

“ငါဘာမှမစားရသေးဘူး”

“နင်ခဏလေးသည်းခံဦးနော်။ ငါ နင်စားဖို့ တစ်ခုခုသွားဝယ် လိုက်ဦးမယ်။ ခဏလေးနော်။ ငါမြန်မြန်ပြန်လာခဲ့မယ်”

“လေပွေရိုင်း... မြန်မြန်ပြန်လာနော်”

သူမက ငယ်ငယ်တည်းက အမှောင်ထုကိုကြောက်တတ်သူမို့ ထပ် ရှိသတိပေးလိုက်ပါသည်။ သူမက အမှောင်ထုကိုသိပ်ကြောက်ပါသည်ဆို တာကို သိနေတဲ့လေပွေရိုင်းက အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့မှာပဲဟု သူမယုံကြည် ထားမိသည်။ သူမယုံကြည်ထားခဲ့သလိုပင် လေပွေရိုင်းက အမြန်ဆုံးပဲ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

လေပွေရိုင်းက ပြန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းကိုသာအသိပေး၍ အပြင် ဘက်ဆီမှတစ်ဘက်တစ်ဘက်နှင့် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ သူမမသိနိုင်ပါ။ သို့ သော် တစ်နာရီမျှအကြာမှာတော့ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှဖြုတ်ကျလာသော လေပွေရိုင်းကို အံ့အားသင့်ဖွယ်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်... လေပွေရိုင်း နင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို”

“ငါလည်း နပိုလီယန်လိုလူမျိုးပဲ။ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်

ရမှာပေါ့။ နင်ဆာနေပြီလား။ ရော့... ဒါစားလိုက်။ ပြန်ထွက်ဖို့တော့ နင့်အဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင်မကြောက်ပါနဲ့။ ငါက နင့်ကိုအဖော်လုပ် ပေးမှာပါ”

“ကြီးကြီး စိတ်ပူနေသလား”

“သူတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ဆေးရုံက နီးပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ပဲ ကိုယ်ပျံ့။ ရော့... စားလိုက်ဦး”

“နင်၊ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတာလား”

“စောစောကအချိန်ထိ စိတ်မဆိုးသေးဘူး။ ရော့... စားမှာသာ စားစမ်းပါ။ တော်တော်အရစ်ရှည်တာပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမက စားစရာတွေကို အငမ်းမရစားပစ်မိပါ တော့သည်။ စားစရာတွေကို မြိန်ရည်ယုက်ရည်စားသောက်နေတဲ့လှပေါ့ ယဉ်ကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲသို့ ခံရဆိုးသောဝေဒနာကြီးတစ်ခုက တိုးဝင် လာရသည်။

“ဆိုင်တွေက ပိတ်ကုန်လို့ ငါလည်း ရှိတာယူလာတာ”

သူဝယ်လာခဲ့သောမုန့်ခြောက်တွေက အရသာမရှိမှန်းသိ၍ ဖြေ ရှင်းလိုက်ခြင်းပါ။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ဖြေရှင်းချက်က သူ့ဘဝမှာ ပထမ ဆုံးအကြိမ်ရယ်ပါ။ သူမအတော်အတန်ခိုက်ပြည့်သွားချိန်မှာမှ ခပ်လှမ်း

လှမ်းမှာထိုင်နေသောလေပွေရိုင်းကို မရဲတရဲကြည့်ကာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ငါ အဲ့လိုအသုံးအနှုန်းမျိုးကိုမကြိုက်ဘူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားလုံးအဆုံးမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားရပြန်ပါသည်။

“အရင်က နင်အဲ့ဒီလိုပြောရင် ငါအရမ်းကြောက်တယ်”

“အခုရော”

“နင့်ရဲ့အပြုံးတွေကိုမြင်ရပြီးတည်းက သိပ်မကြောက်တော့ဘူး။

ငါကလည်း ထူးဆန်းကယ်နော်။ နင် ငါ့ကိုဘယ်လောက်အော်အော် ငါ စိတ်မတိုဘူး။ ကြောက်မိတာပဲရှိတယ်”

“ငါက နင့်အပေါ် အဲ့လောက်ကြီးဆိုးနေတာလား”

“ဟွန်းအွန်း... နင်က ပုံမှန်ပါ”

“နင်ဒီနေ့ပင်ပန်းထားတယ်ထင်တယ်။ အလုပ်ရှင်က အဲ့လောက် ထိခိုင်းရသလား။ နှိပ်စက်နေသလိုပဲ”

“မမက သဘောကောင်းပါတယ်။ ချောလည်းချောတယ်”

“မမ... ဟုတ်လား”

“ပိုင်မဟာရဲ့ပိုင်ရှင်လေ၊ ဒေါ်ဖုန်းမေကျော့တဲ့။ သိပ်ထက်တာ”

“ဘာ! ဘယ်လို”

“အရမ်းလှတာ။ ငါတို့နဲ့သိပ်မကွာလောက်ဘူး”

လှဝေါယဉ်က ရိုးရိုးလေးပြောလိုက်တာပေမယ့် သူ့ရင်ထဲဒေါသ အလိပ်လိုက်ထွက်သွားရသည်။ မျက်စိအာရုံထဲမှာလည်း ထိမထင်ပြီး တတ်တဲ့ထိုမိန်းမရဲ့ ပျားရည်လိုမျက်နှာက ထင်းခနဲပေါ်လာရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လေပွေရိုင်း”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး နင်အိပ်တော့။ ငါအေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်”

သူသိလိုက်ပါပြီ။ လှဝေါယဉ်နဲ့သူက ပတ်သက်မှုရှိတာကိုသိနေ၍ ထိုအမျိုးသမီးက တမင်တကယ့်ပုံလိုက်တာဖြစ်မယ်။ သို့သော် ပြဿနာနဲ့ပတ်သက်မှုမရှိတဲ့လှဝေါယဉ်ကိုတော့ ဘာမှထင်မပြောဖြစ်တော့။

ကြမ်းခင်းပေါ်မှသာ ဖြစ်သလို ခွေခွေလေးအိပ်နေတဲ့လှဝေါယဉ်ကိုသာ ကြင်နာစွာကြည့်နေမိပါသည်။ ကွေးကွေးလေးအိပ်ပျော်နေသော သူမကိုယ်လေးပေါ်သို့ ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ အသာအယာလွှမ်းခြုံပေးလိုက်ပါတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၅)

“ဝုန်း...”

တံခါးဖွင့်သံကြမ်းကြမ်းကြောင့် သူမက မျက်လွှာလေးပင့်ကာ ကြည့်မိလိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ညီသည်ဖြစ်နေတာကြောင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေး ကွေးလိုက်မိသည်။

“တံခါးခေါက်ပြီးမှ ဝင်ခွင့်တောင်းသင့်တယ်ဆိုတာ လူယဉ်ကျေးတိုင်း နားလည်တယ်”

“ယဉ်ကျေးတယ်၊ မိုက်နိုင်းတယ်ဆိုတာ ငါနားမလည်ဘူး၊ ချောစာရင်းစာအုပ်၊ မင်းပစ်လိုက်တဲ့ခဲတစ်လုံးက ထိရောက်မှုရှိပါတယ်။ လူ

၁၁၆ ၇ မယ်ခိုင်

တစ်ယောက်က အစာငတ်ရေငတ်နဲ့။ ယဉ်ကျေးမှုတွေထွန်းကားနေတဲ့
မင်းကိုယ်ခန္ဓာက ပုပ်သိုးနေပြီ အမျိုးသမီး”

“ရှင်ဘယ်လိုမြင်မြင် ကျွန်မကရမစိုက်ဘူး”

“မင်းမကျေနပ်တာ ငါမဟုတ်လား။ ငါ့ဘက်တည့်တည့်ချိန်ပြီး
ရဲရဲပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မဆိုင်တဲ့လူကို ဘာလို့ဒုက္ခဖြစ်စေတာလဲ။ သတ္တိ
နည်းလွန်းပါတယ်။ ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကိုကြောက်လို့လား”

“ရှင်ကို ကျွန်မက ဟာသမပြောတတ်ဘူးလို့ထင်နေတာ။ ဟား
... ဟား... ရှင်က တော်တော်ရယ်တာပဲ”

“မင်းမှာ အချိန်တွေဒီလောက်ပိုနေရင် တခြားမှာသွားဖြုန်း။ ငါ့
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လာပတ်ပွေ့မနေနဲ့”

“ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံးမှာ ရှင်လွန်သွားပါတယ်လို့ ကျွန်မကိုတောင်း
ပန်လိုက်လေ”

“မင်းရှေးနေပြီ... ဖုန်းမေကျော့”

“ထားပါတော့။ အဲ့လိုရှေးနေတဲ့ကျွန်မကို တကူးတက လာရှာတာ
က ရှင်နော်”

“မင်းလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်အောက်မှာ လှဝေယဉ်ကိုမခံ
စေရဘူး”

“ကျွန်မအဖို့တော့ လှဝေယဉ်မရှိလို့ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့
ရှင်သိထားရမှာက လှဝေယဉ်က ပိုင်ချစ်သူ။ သူ့အိပ်မက်က ပိုင်မင်းသမီး
ဖြစ်ဖို့။ အဲ့တော့ သူ့အိပ်မက်ကိုဖွင့်ချနိုင်တဲ့သော့တစ်ချောင်းက ဖုန်းမေ
ကျော့ပဲ။ ရှင်မစဉ်းစားတတ်ရင်တော့ လှဝေယဉ်က မျက်ရည်မိုးဖြစ်သွား
နိုင်တယ်”

အဲ့ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်သလိုလိုတော့ရှိလား။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ
သူ့ကို ချောင်ထဲတွန်းတင်နေတာလား။

“မင်းပြောတာက လမ်းကြောင်းပေါ်ရောက်နေလို့ ထားလိုက်ပါ
တော့။ ဒါပေမဲ့ မင်းဦးနှောက်ထဲမှာမှတ်ထားဖို့က လှဝေယဉ်ကို နောက်
တစ်ကြိမ်ချောက်တွန်းလို့ကတော့ မင်းလည်း အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ခုံ
ပေါ် ဇိမ်ခံနေရမယ်မထင်နဲ့။ ငါကလည်း လေပွေ့ရိုင်းဆိုတာ မင်းမမေ့
နဲ့။ ဟုတ်လား”

သူမကိုစူးစူးရှဲကြည့်ကာ ထိမထင်ပြောသွားသော လေပွေ့ရိုင်းရဲ့
ကြိမ်းမောင်းသံကို သူမ ဟက်ခနဲပင် ရယ်ဖြစ်ပါသေးသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မကလည်း လှဝေယဉ်မဟုတ်ဘူး။ ဖုန်းမေကျော့ပဲ။
ခြောက်တိုင်း မကြောက်တတ်သလို ရှင်တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းမမျိုးထဲကလည်း
မဟုတ်ဘူး”

ထိုစကားက သူ့ကိုစိန်ခေါ်နေတာလား။ သေချာတာကတော့ သူ
ဒေါသသိပ်ထွက်နေခဲ့တာပါပဲ။ တံခါးကိုဖွင့်ခနဲပိတ်ကာ ထွက်သွားသော
လေပွေရိုင်းကြောင့် သူမရင်ထဲ ကျေနပ်သွားသလိုတော့ရှိသား။ သို့သော်
လည်း မတင်မကျရယ်ပါ။

သူမအရိုးသားဆုံးဝန်ခံရရင်တော့ လေပွေရိုင်းက သူမကိုခံစားမှု
အမျိုးမျိုးပေးနိုင်သည့်ရသလေးပါပဲ။ လေပွေရိုင်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်ရ
ပေမယ့် မမှန်းမိတာတော့ ထူးဆန်းတဲ့ခံစားမှုတစ်ခုပါ။ လေပွေရိုင်းကို
ဒေါသဖြစ်ချင်သည်။

စိတ်ထဲမှာယောက်ယက်ခတ်နေအောင် သူမခံစားရသလို ခံစား
စေချင်ရုံမှအပ အခြားသောနက်နဲမှုမျိုးကို သူမမရည်ရွယ်ပါ။ နစ်နာ
အောင် ပြုမူပစ်ဖို့လည်း သူမစိတ်ကူးမရှိ။ လှဝေယဉ်က ရိုးအလိုခံရတာ
ပဲ။ သူမမှာအပြစ်မရှိဘူးဟု သူမက တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားပါသည်။

သို့သော် ထိုကိစ္စသေးသေးလေးကြောင့် ဒေါသထွက်နေသောလေ
ပွေရိုင်းရဲ့ပုံမှာတော့ သူမအဖို့ကျေနပ်စရာ။ ကျေနပ်နေရပေမယ့်လည်း
လိုအပ်နေသလိုပင်။ အဲ့ဒါ ဘာလဲ။ သူမ မှန်းဆဆနှင့် တွေးကြည့်ရင်း
သူမကိုယ်သူမအံ့သြလာရသည်။

သူမကို ထိမထင် ဆက်ဆံပြောဆိုပါသော လေပွေရိုင်းကို သူမ

မမှန်းမိနေမှတော့ သူမက လေပွေရိုင်းကိုချစ်နေတာများလား။ သူမ
မတွေးတတ်။ သူမ မှန်းမိပြီဆိုတဲ့လူကို သူမ အဲ့ဒီလိုတိုက်ကွက်ပျော့ပျော့
များနှင့် ထိုးစစ်ဆင်လေ့မရှိတော့တာ မှန်ပါသည်။

လေပွေရိုင်းကို ရဲစခန်းရောက်၊ ထောင်ထဲရောက်အောင် တွန်းပို့
နိုင်သည့်မာယာက သူမမှာအပြည့်ရှိနေပါသည်။ အဲ့ဒီလေ ဘက်ထိ ရက်
စက်နိုင်တဲ့နှလုံးသားကလည်း သူမမှာ ရှိနှင့်ပြီးသားပါ။

သို့သော် လေပွေရိုင်းကိုတော့ ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလိုခပ်ပြင်းပြင်း
တိုက်ကွက်မျိုးထဲ မထည့်တာလဲ။ သူမ မလုပ်ဘူး။ မလုပ်ရက်တာပဲ
ဖြစ်သည်။ သူမကြောင့် လေပွေရိုင်းမှာ ဒဏ်ရာကြီးကြီးရှိမနေစေချင်။

သူမခံစားခဲ့ရသလို စပ်ခါးခါးလေး ခံစားစေချင်ရုံသာသက်ပါ။
သိပ်ဖြူစင်သန့်ရှင်းခဲ့တဲ့သူမပါးကိုတောင် မညှာမတာခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်း
ရှုပ်ခဲ့တဲ့ လေပွေရိုင်းရဲ့ထိမထင်အပြုအမူကြောင့် သူမမှာ အခြားကမ္ဘာ
ရောက်သွားသူလို ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။

ပြီးတော့ မိန်းကလေးပါလေဆိုပြီး ငဲ့ညှာပေးမှုမရှိဘဲ သူမကို
လဲကျသွားအောင် တွန်းလွှတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သူမ ရှက်ရွံ့ခဲ့ပေမယ့်လည်း
လေပွေရိုင်းရဲ့အရှေ့မှာ မချီမဆန့်ကြီးခံစားလိုက်ရတာပါ။

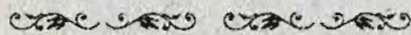
သူမရဲ့ဖူးနုတဲ့ပါးပြင်ကို ဦးဦးဖျားဖျားထိတွေ့သွားသူမှာ သူမကို

သိင်္ဃန်းနေသောယောက်ျားတစ်ယောက်တဲ့လေ။ ဘယ်လောက်သိ ပျော်စရာကောင်းနေသလဲ။

ဂုဏ်သရေရှိယောက်ျားများကိုတောင် မတူသလိုမကန်သလိုသက်ဆဲခဲ့သောသူမက အခုတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့လမ်းဘေးမှာ စက်တံစီးတဲ့ကောင်ကလေး၊ တွေ့ကရာနေရာမှာ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ကောင်ကလေး။ သူမကို မိစ္ဆာမလို သဘောထားနေသောကောင်လေးရဲ့ရှေ့မှာ သူမရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ဝမ်းစင်းငြိမ်သက်စေခဲ့ပြီတဲ့လေ။

လောကကြီးက သူမကိုမျက်လှည့်ပြနေတာလား။ အားလုံးထက် ပို၍ခံပြင်းစရာကောင်းသည်က ထိုယောက်ျားပျိုရဲ့မျက်စိထဲမှာ သူမက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ဂိုးရိုးသာမန်မိန်းမတစ်ယောက်လောက်တောင် အရေးပါမှုမရှိတာကိုပါပဲ။

သူမကိုမမြင်တတ်တဲ့ ထိုယောက်ျားပျိုရဲ့မျက်စိတွေကို သူမတွင်းဖောက်ပစ်ချင်မိပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ခံစားချက်များစွာတို့ကြောင့် သူမမှာ မျက်ဝန်းလေးမှေးစင်းကာ တစ်ခုခုကိုအပြင်းအထန် စဉ်းစားမိတော့၏။

အခန်း (၁၃)

မနက်ခင်းတိုင်း လေပွေ့ရိုင်း စက်တံအမြီးနေကျ လမ်းသွယ်လေးမှာ သူမက စိတ်ရှည်စွာထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ သူမ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ အချိန်မှန်သောလေပွေ့ရိုင်းက အဟုန်ပြန်သောစက်တံကိုစီးလျက် သူမမြင်ကွင်းထဲသို့တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

သူမက ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ စက်တံပြေးလမ်းတည့်တည့် အမှိုက်ခံပြီး ရုတ်တရက်ရပ်ပစ်သည်။ သည်တွင် အရှိန်များနေသော လေပွေ့ရိုင်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးသွားပြီး မည်သူမှမကယ်နိုင်တော့ဘဲ၊ အခုဆို တိုက်မိကာ နှစ်ယောက်လုံး တခြားစီလွင့်သွားကြကုန်သည်။

လေပွေ့ရိုင်းကလည်း လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက် နာကျင်သွားရသလို၊ ဖုန်းမေကျောကလည်း တင်ပါးရိုးနာသွား၍ ထိုင်ရာမှထနိုင်တော့။

“ဒီမှာအမျိုးသမီး၊ မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ သေကြောင်းကြတာလား”

“ကျွန်မအသက်က တန်ဖိုးရှိတယ်။ ရှင့်ကိုသတ်ချင်ရင်လည်း အစောကြီးတည်းက ကျွန်မ လူခိုက်ငှားပြီးပြီ”

“ဒါဆို မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင်ဘယ်တုန်းက စင်စုတတ်သွားတာလဲ။ ကျွန်မသိရသလောက်တော့ ရှင်ဟာ သူများအကြောင်းကိုစိတ်မဝင်စားတတ်ဖူးဆို”

“မင်းက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။ ရှင်းရှင်းပြော။ ငါ့နားမှာ လာမရှုပ်နဲ့”

“ကျွန်မ အဲ့လိုရှုပ်လို့ ရှင်စိတ်ညစ်နေတာလား။ အဲ့ဒါဆို ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်”

“မင်းဟာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ။ မင်းကိုတကယ်အံ့သြတယ်”

“ရှင်သိပ်အသိတရားခေါင်းပါးတာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လဲကျနေတယ်လေ။ ရှင်တို့ထူဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား။ ကျွန်မ နာနေပြီမထနိုင်ဘူး”

“အဲ့ဒါ မင်းကိစ္စပဲ။ ငါက မင်းကိုဝင်တိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါမင်းထွင်တဲ့ဇာတ်လမ်းပဲ။ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး မင်းခံစားပေါ့”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ရတယ်လေ”

ဟုဂရုမစိုက်သလိုပြောကာ လဲကျနေရာမှ အားယူကာ ထလိုက်သည်။ ခူးခေါင်းရိုးက အတော်လေးနာနေခဲ့၍ အောင့်အည်းကာ ထလိုက်ရတာပါပဲ။

သူမက ထထချင်းမှာပဲ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လမ်းဘေးချောင်ကျကျမှာရှိနေတဲ့ခဲကြီးကြီးကို မနိုင်မနင်းမကာ အခုထိ ပိုးလိုပက်လက် ဖြစ်နေသေးသောစကိတ်တည့်တည့် အားနှင့်ပစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟင်... မင်း... မင်း၊ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ။ ထုခွဲလိုက်တာ”

“မင်း... မင်းကွာ”

လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါရွယ်ထားနေရင်းမှ လေထဲမှာ ရပ်တန့်ထားလိုက်ရသည်။

“မင်း၊ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့နော်”

အံကြိတ်သံကြီးနှင့်။

လူမကတော့ အံပြုံးပင်မပျက်။

“ကျွန်မက ရှင်နဲ့မတွေ့ခင်အချိန်ထိတော့ အလုပ်သိပ်များတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင် ဆိုရိုးတစ်ခုကြားဖူးမှာပါ။ ရောမ မှာနေရင် ရောမလိုကျင့်ရတယ်တဲ့။ ကျွန်မက ရှင်လိုတေလေနဲ့တွေ့ တော့ တေလေအကျင့်တတ်သွားတာပေါ့။ ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ကားမှန်ကို ရိုက်ခွဲလိုက်တုန်းကလည်း ကျွန်မ အဲ့ဒီလိုပဲခံစားခဲ့ရဖူးတယ်”

သူမကလည်း ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးပင် ပြောချပစ်ပါသည်။

“တောက်!”

တက်ခေါက်သံခပ်ပြင်းပြင်းနောက်မှာတော့ ထွက်ခွာသွားသော သူကျောပြင်ကိုင်ကိုင်က သူမစိတ်တွေကို မှန်ဝါးစေခဲ့ပါသည်။ ဒီလိုလုပ် လိုက်ရလို့ သူမ အမှန်တကယ်ရော ကျေနပ်မှုရှိရဲ့လား။

ဒါပေမဲ့... သူ့မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီးတွေက သူမရဲ့နှလုံးသားကို တဆစ်ဆစ်နာကျင်စေပါသည်။ သူ အမှန်တကယ်ပဲ စိတ်ဆိုးသွားတာပါ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးနီမြန်းပြီး နဖူးသွေးကြောတွေ ထောင်တက်နေရပါ တာ။

သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေရမှာလား။

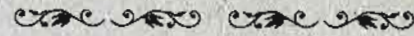
မြေပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ရတော့မှာလား။

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထွက်ပြေးလိုက်ရမှာလား။

ဘာမှမတွေ့တတ်နိုင်တော့။

သေချာတာကတော့ သူမနဲ့ သူ့ရဲ့တိုက်ပွဲက ပိုမို၍ပြင်းထန်လာ တော့မည်ဆိုတာပါပဲ။

အကြောင်းမှာ... သူမကလည်း ကေရီဖြစ်သလို၊ သူကလည်း ကေရာစ်တစ်ပါးဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အခန်း (၁၄)

စက်ဘီးအစိမ်းလေးကိုတွန်း၍ လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နှင့်ထွက်လာ
သောလှူခေါ်ယဉ်ကို သူ အိမ်ဝင်၌ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

“လှူခေါ်ယဉ်”

“ဟင်! လေပွေရိုင်း၊ ဒီနေ့အစောကြီးပါလား”

“နင် ခြံထဲသွားမလို့မဟုတ်လား”

“အင်း... ပန်းသွားခူးမလို့”

“ငါ လိုက်ကုမယ်လေ”

“နင် စက်ဘီးမစီးတော့ဘူးလား”

“အွန်ဟွန်း”

မနက်ခင်းငါးလုံးမှာ စက်တံစီးဖို့ကလွဲရင် တခြားဘာအာရုံမှမရှိ တတ်သောလေပွေရိုင်းအကြောင်းသိနေတာမို့ ထူးဆန်းလွန်း၍ အံ့သြနေမိသည်။

“ပေး... စက်ဘီး ငါ နှင့်ကိုတင်နင်းမယ်”

သူမပိုပြီး ထပ်မံ၍အံ့သြသွားရပြန်သည်။ သို့သော် လေပွေရိုင်းကတော့ ဖိုးဖိုးဖတ်ဖတ်ပင် သူမလက်ထဲမှစက်ဘီးကိုဆွဲယူကာ ပေါင်တံရှည်ကြီးနှင့် ကားတက်ပစ်လိုက်သည်။

လေပွေရိုင်းရဲ့အရပ်က သိပ်မြင့်လွန်းတာကြောင့် လေပွေရိုင်းတက်လိုက်တော့မှ သူမစက်ဘီးလေးဟာ သာမန်ထက်ပိုပုသွားသလိုပင်။

“တက်လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု မချိုမချင်မျှက်နှာပေးလေးခဲ့ပြောလာတော့မှ သူမက အိပ်မက်မှလန်နိုးလာသူတစ်ဦးနယ် စက်ဘီးကယ်ရီယာခုံပေါ် တက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် လေပွေရိုင်းရဲ့အင်္ကျီခါးစလေးကို မရဲတာရဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသေးသည်။

ပီပြင်နေတာကတော့ သူမနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှ အပြုံးမြဲမြဲပါပဲ။

ဆံပင်ရှည်မျှောမျှောလေးတွေ လေထဲမှာ ဝဲလွင့်နေမယ့် လေပွေရိုင်းကရော ပြီးနေရဲ့လား။ သူမမှန်းဆကြည့်မိသည်။ သို့သော် လေပွေရိုင်းရဲ့စိတ်က လျှို့ဝှက်လွန်းတာမို့ လေပွေရိုင်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူမ အတတ်မပြောနိုင်ပါ။

ဒါပေမဲ့ စက်ဘီးကိုယိမ်းထိုးကာ နင်းနေသောကြောင့် လေပွေရိုင်းသိပ်ပျော်နေလို့ဖြစ်မှာပဲဟု သူမ မရဲတာရဲယုံကြည်နေမိပါသည်။ လေပွေရိုင်းက သူမနှင့်အတူ ပန်းခင်းကြီးထဲဝင်ကာ ပန်းတွေခူးကုနေသေးတာကြောင့် သူမမှာ ကြည်နူးမဆုံးနိုင်ပါ။

“လှပေါယဉ်၊ မင်း အရောင်ထဲမှာ ဘယ်အရောင်ကိုအကြိုက်ဆုံးလဲ”

“အတိအကျမရှိဘူး”

“ပန်းထဲမှာရော”

“အားလုံးကြိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက ပန်းခူးရတာကို ပိုကြိုက်တယ်”

“နင်က ငါ့မွေးနေ့တိုင်း ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားမှာလည်း မွေးနေ့ဆုတောင်းပြုပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မင်းကိုဘာမှလက်ဆောင်ပေးဖူးဘူး”

“ဟင့်အင်း... နိုင် ငါ့ကိုလုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆံညှပ်လှလှတွေ
ရော၊ အချဉ်ထုပ်တွေရော၊ ပြီးတော့ ကြီးကြီးကိုလည်း နင်က မတွန့်မတို
ငိုအမေလုပ်နိုင်တယ်။ နင်က ငါ့ကိုတန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ပိတိတွေ အများ
ကြီးပေးခဲ့ပြီးသားပါ”

“ဒါကြောင့် မေမေက နင့်ကိုသိပ်ချစ်ရတာပေါ့။ မေမေ့ကိုအဖော်
လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် နင့်ကိုငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဖေဖေဆုံးပြီးကတည်း
က ငါ့မှာအဖော်မရှိတော့ဘူး။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း ငါ လူတွေနဲ့သိပ်စကား
မပြောချင်တော့ဘူး။ ဖေဖေကပဲ ငါ့ရဲ့အဖော်သူငယ်ချင်းလိုပဲ။ အရိုး
စွဲနေတဲ့ငါ့အကျင့်က နင့်ကိုအနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်သွားခဲ့တယ်ထင်တယ်။
နင့်မျက်စိထဲ ငါ့ကို ဘီလူးတစ်ကောင်လို့မြင်နေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခါမှာ၊ ဘာပဲဖြစ်နေပါစေ၊
နင်က ငါ့အတွက်တော့ အမြဲတမ်းနတ်သားတစ်ပါးပါပဲ”

“ငယ်ငယ်တုန်းကလေ... ငါ နင့်ကိုအော်ငေါက်လိုက်ချိန်တိုင်း
နင်က မျက်ရည်လေးစက်စက်နဲ့ ခေါင်းငုံ့သွားတဲ့ခါတိုင်း ငါ့မှာ စိတ်ကူး
တစ်မျိုး အမြဲပေါ်လေ့ရှိတယ်”

ဟု စကားကို တစ်ဝက်ကြီးနှင့်ဖြတ်တောက်ပစ်ကာ ပန်းအဝါခိုင်
ကြီးကို အရင်းမှနေပြီး ချိုးပစ်လိုက်သည်။

“အချို့အချို့ပန်းတွေကျတော့ အရင်းကနေပြီး ချိုးပစ်ရတယ်နော်။
ဒါမှ အတက်အများကြီးထွက်ပြီး ပန်းအများကြီးပွင့်မှာ။ ခြေခံ၊ လှပေါ
ယဉ် နှင့် ဒီနေ့ အလုပ်ကနေ စောစောပြန်လာခဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ နှင့်မွေးနေ့လေ၊ မေ့နေပြီလား”

လုံးဝထူးဆန်းနေသောလေမွေ့ခိုင်းကြောင့် သူမသိပ်အံ့သြသွားမိ
သည်။

“အံ့သြနေတာပဲ၊ ဘာမှအံ့သြစရာမရှိဘူး။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း နှင့်
မွေးနေ့တိုင်း ငါ့အမှတ်ရပါတယ်။ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပဲရှိတယ်။ ပြီးတော့
ငါ နှင့်ကို ပထမဆုံးမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“သိချင်ရင် စောစောပြန်လာပေါ့”

ဟု သူမ ပြုံးစိစိလေးပြောကာ တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားခဲ့ပါပြီ။
သူမအံ့သြကြည်နူးမိလွန်း၍ ဒါတကယ့်ဖြစ်ရပ်လား။ အိပ်မက်လားဟု
မခွဲခြားနိုင်တော့အောင်ဖြစ်သွားရပါသည်။

အကယ်၍ ဒါဟာ အိပ်မက်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် အဆုံးထိမက်နေကြ
ပါရစေဟု ဆုတောင်းမိလိုက်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ ကံကြမ္မာက သူမကို

၁၃၂ ကို မယ်နိုင်

ကြည့်ရှုပေးနေခဲ့ပါသည်။

ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်တဲ့ တကယ့်အမှန်တရားတွေပါ။ သူမ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမိလွန်း၍ ဒီအကြောင်းတွေကို အေးမဆီသို့ပင် ရင်ဖွင့် ပြောပြ၍ ကူးစက်ကြည်နူးစေလိုက်သည်။

“လေပွေရိုင်းက တကယ်ပဲနဲ့ညှပ်သွားပြီလား”

ဟု အေးမကလည်း မယုံသင်္ကာနဲ့မေးခဲ့သည်ထိပင်။

“အင်း... ငါတောင်သိပ်အံ့သြသွားတာ။ သူ တကယ်ပဲ ငါ့ကို လက်ဆောင်ပေးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ငါတောင် နင့်ကိုကြည့်ရင်း ပျော်လာပြီ”

“အေးမ... ငါ။ ဒီနေ့စောစောပြန်မယ်နော်။ နင်၊ မမကို ကြည့် ရွှီးလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မွေးနေ့ရှင်ကို ကျုပ်လည်း ဒီနည်းနဲ့ ဂုဏ်ပြုရမှာပေါ့”

ထိုသို့ကြည်ရွှင်စွာပြောနေကြတဲ့စကားတစ်စွန်းတစ်စကို ကြားမိ လိုက်သူက ဖုန်းမေကျော့ရယ်ပါ။ ဖုန်းမေကျော့၏နှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှာ လျှို့ဝှက်သည့်အပြုံးတစ်ခုကို မန်ဆင်လိုက်သည်။

သူမခေါင်းထဲမှာ တိုက်ဖျက်ရေးစည်းမျဉ်းတွေ တစ်ပုံကြီးဆွဲနေမိ

မှာ အမှန်ပင်။ မှန်ပါသည်။ များမကြာခင်မှာပဲ အာဏာရှိတဲ့သူမဟာ လှဝေါယဉ်ထံ လူလွှတ်၍ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။ စိတ်ရှုပ်သွားရပေမယ့်လည်း အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားမို့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာတဲ့လဲ။

အေးမကလည်း သူမကိုမတတ်နိုင်ဘူးဆိုသောအကြည့်နဲ့ ကြည့် ခဲ့သလို၊ သူမကလည်း ဒီနေ့တော့ စိတ်မပါလက်မပါနှင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ရယ်ပါ။

လှဝေါယဉ်ရဲ့မျက်နှာ သုန်မှုန်နေရသောအကြောင်းအရင်းကို ဖုန်း မေကျော့က အတတ်သိနေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါ။ ဖုန်းမေကျော့ ဆိုတဲ့သူမက ဖြစ်ချင်ရာကိုသာ လုပ်နေရလျှင် ဘယ်အရာကိုမှမရရှိက် တတ်သူမဟုတ်၍ပါ။

လှဝေါယဉ်ကလည်း အားမနာပါးမနားပင် သူမခိုင်း၍သာ ဝတ် ကျော့တန်းကျော့လုပ်နေရပါမိနဲ့။ သို့သော် သူမဖွင့်ခိုင်းသမျှ စာရင်းဇယား တွေကို အချိန်တိုတိုအတွင်း အပြီးလုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူမသိပ်အံ့သြခဲ့ ရသည်။ စိတ်တန်ခိုးက ဒီလောက်ထိပဲပြင်းထန်ရသလား။

“Happy Birthday ငါ လှဝေါယဉ်”

“ရှင်!”

“မင်းဟာ သိပ်တော်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အရင်နဲ့ တိုက်

မင်းကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးချင်ပါတယ်”

သူမသိပ်အံ့သြပြီး ပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ တစ်သက်လုံးမှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုပြီး သီးသီးခြားခြားမရဖူးတဲ့သူမက ဒီနေ့မွေးနေ့မှာတော့ လူနစ်ယောက်ဆီက မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို တစ်ပြိုင်နက်ရရှိမယ်တဲ့လေ။ သူမ ကံကောင်းလာပြီလား။

“မမက လှပေါ့ယဉ်ရဲ့မွေးနေ့မှန်းသိနေတယ်”

“မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းက တို့ဆီမှာရှိနေတာပဲ။ ဘာထူးဆန်းနေလို့လဲ။ တို့ မင်းကိုပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်းက တို့ရဲ့ညီမလေးလိုပါပဲလို့။ ညီမတစ်ယောက်ကို အစ်မတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးတယ်ပေါ့”

သူမသိပ်ဝမ်းသာသွားရပါသည်။ မထင်မှတ်ပါဘဲ သူမရဲ့အလုပ်ရှင် ခပ်ချောချောအစ်မတစ်ယောက်က သူမကို မိသားစုလိုဆက်ဆံပေးလို့ပါ။

“တို့က မင်းကိုဂုဏ်ပြုဖို့အတွက် ဟိုတယ်မှာ စားပွဲတစ်ဝိုင်း အဆင်သင့်မှာထားပြီးနေပြီ။ အေးမကိုလည်း ဖိတ်လိုက်ပါ။ သူက မင်းသူငယ်ချင်းပဲ။ ပျော်စေ ပါးပါးပေါ့”

“ရှင်! ဟိုလေ... မေ”

“ဘာမှ ဟိုဟိုဒီလုပ်မနေနဲ့။ မွေးနေ့ရှင်မို့ ဂုဏ်ပြုတာ။ အားနာ

ပြီး ငြင်းမို့မကြိုးစားနဲ့။ အဲ့ဒီလိုငြင်းလိုက်တော့ တို့စေတနာကိုစော်ကားတာနဲ့အတူတူပဲ။ ကို့ကို အစ်မတစ်ယောက်လို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုခင်တယ်ဆိုရင်တော့ လက်ခံပွဲလေး လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်”

အဲ့ဒီလိုချည်ပြီးတုတ်ပြီးသားစကားလုံးလှလှများကိုငြင်းဖို့ သည့်ထက်လှတဲ့စကားလုံးက သူမမှာအဆင်သင့်မရှိပြီမို့ သူမမှာ အင်တင်တင်ကြိုးပင် မလွှဲသာမရှောင်သာ ဝမ်းမြောက်နေရသည်သာ။

ဒါကြောင့် စားသောက်နေရသော်လည်း လစ်ရင်လစ်သလို နာရီကိုတကြည့်ကြည့်နှင့်။ ဒါကိုသိနှင့်ပြီးသောအေးမကလည်း မသက်မသာနှင့် ဟန်လုပ်ပျော်နေရပါသည်။

ဒီနေ့ကျမှ မမကလည်း ထူးခြားစွာပင်။ ပေါက်ကရံစကားတွေ ပြောပြီး သူမတို့စရိုက်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ဟီးဟားဆိုက်နေပုံမှာ သူမတို့နှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ယောက်နယ်။

မမလိုအမျိုးသမီးမျိုးနှင့် ရှားရှားပါးပါး အခုလိုနေခွင့်ရတဲ့အချိန်ကိုလည်း အေးမက ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိနေပါ၏။ ဒါကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ဘာမှထင်မကူညီပေးနိုင်တော့သည့်အတွက် ဝမ်းတော့နည်းမိသားပင်။

အတော်အတန်ကြာ စားသောက်ပြီးကြချိန်မှာတော့ သူမက ဖင်

တကြွကြွလုပ်ကာ...

“မမ... လှပေါ့ယဉ် သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ အဲ့ဒါ အိမ်မှာ ကြီးကြီး စိတ်ပူနေတော့မယ်”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ တို့က မင်းအိမ်ကိုကြိုပြီးအသိပေးထားပြီးသား။ မင်း ဒီနေ့ကို အိမ်မှာပဲအိပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာကိုပေါ့”

“ရှင်!”

“အဲ့သြသွားသလား။ တို့က ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်တော်ချင်လို့ စာပဲ တို့ကနားလည်တာ။ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း ငွေတစ်ခုတည်း ပဲ တို့လောကမှာ ရှိတယ်။ အမှန်ကိုပြောရရင် တို့ရဲ့ဘဝမှာ သူငယ်ချင်း ဆိုတာမျိုး မရှိဖူးလို့ ခင်မင်တာတွေဘာတွေကို သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ တို့ မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းလုပ်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ တို့က မင်းအပေါ် စိုးရိမ်ချင်နေတယ်။ မင်းမွေးနေ့မှာ အမှတ်တရ အနေနဲ့ တို့ရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်က မင်းနဲ့တို့ တစ်ညလုံးစကားပြောချင် တယ်။ တို့ပေးတဲ့လက်ဆောင်က တို့အတွက်ပဲဖြစ်နေလို့တော့ အားနာ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါ တို့ရဲ့တကယ့်ဆန္ဒပါ။ မင်းက စိတ်ရင်းကောင်း တဲ့သူမို့ မင်းမငြင်းဘူးလို့ တို့ယုံကြည်တယ်”

ထိုစကားလုံးတွေက ထိလွန်းတာကြောင့် လူမမှာ မဖြစ်ပေါ်စဖူး

ကျဉ်းကျပ်မှုကြီးဖြစ်ပေါ်သွားရသည်။

“မင်း တို့နဲ့အတူအိပ်နော်။ တို့သိတတ်တဲ့အရွယ်တည်းက တစ် ယောက်တည်းပဲ။ မေမေနဲ့တောင် တို့က အတူအိပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ သူငယ်ချင်း နဲ့အတူအိပ်ရတဲ့ နွေးထွေးမှုမျိုးခံစားဖူးချင်တယ်။ ရယ်ရတယ်နော်။ တို့ က အဲ့ဒီလို တွေးရုံငေးမောတတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့... အခု ပြင်ဦးလွင်ကိုအရောက်မှာတော့ အခြားလူတစ်ယောက်လို ပြောင်းလဲလာ ခဲ့တယ်။ တို့ကိုယ်တို့တောင် အဲ့သြမိတယ်သိလား။ နွေးထွေးခြင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလာသလို လူတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကိုလည်း ခံဖူးချင်လာတယ်။ တို့ မင်းကိုစကားတွေအများကြီးပြောချင်နေတယ်။ အိမ်မှာ မင်းအတွက် ဝိုင်ကောင်းကောင်းတွေ စီစဉ်ထားတယ်။ ဝိုင်အကြောင်းတွေလည်းပြော ကြတာပေါ့”

အဆွယ်ကောင်း၍ပဲလား။ ပျော့ညံ့လွန်းတဲ့သူမစိတ်ကြောင့်ပဲလား မသိ။ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဟင့်အင်း တစ်ခွန်းမပြောမိတော့ဘဲ ဖုန်းမေကျော့ရဲ့ကားထဲ အေးမနင့်အတူပါသွားခဲ့သည်။

စိတ်တို့က လေပွေနိုင်ထဲ ရစ်ဝနေခဲ့ပေမယ့် သူမက ဖုန်းမေကျော့ ရဲ့ညှို့စက်ကွင်းမှ မလွတ်မြောက်နိုင်သူတစ်ဦးနယ်။ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အားမလိုအားမရဖြစ်ရပေမယ့် ဖုန်းမေကျော့ရဲ့ရှေ့မှာ

မလုပ်မယူကံ။ အသက်ပျောက်နေသူတစ်ဦးနယ်။

စိတ်တို့က ကစဉ်ကလျားနှင့် လေပွေရိုင်းထံရောက်လိုက်။ ဖုန်း
မေကျော့ကို ရင်ထဲကကျိတ်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်လိုက်နှင့်။

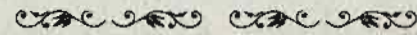
သို့သော် မလွန်ဆန်နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီမို့ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့
အသက်မပါစွာ ဟန်လုပ်ပြီးလျက်။ ဖုန်းမေကျော့ဆိုတဲ့မကတော့ ဝိုင်
အကြောင်းပြောလိုက်။ ငယ်ငယ်ကအကြောင်းတွေကိုပြောလိုက်နှင့် မနား
တမ်းပင်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းအရာတွေကို ဝတ်ကျော့တန်းကျော့နား
ထောင်နေရသည်မို့ ပျင်းပြီးအိပ်ချင်နေပါသည်။

သို့သော် ထူးဆန်းတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ဖုန်းမေကျော့က အစမရှိ
အဆုံးမရှိပြောသွားခဲ့ပါသေးသည်။

“အကယ်၍ တို့ကြောင့် မင်းမှာ နစ်နာထိခိုက်မှုကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်
ခဲ့မယ်ဆိုရင် မင်း တို့ကိုနာကြည်းမုန်းတီးလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသိ
ထားရမှာက တို့ မင်းကိုခင်ပါတယ်။ တို့ ကာကိုပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ အဲ့ဒါတို့
ဗီဇကြောင့်ပါ။ မင်းကိုဆုံးရှုံးနစ်နာပါစေတော့ဆိုတဲ့ တမင်သက်သက်တိုက်
ဖျက်စိတ်မျိုး မပါဘူးဆိုတာပဲ။ သစ်ပင်ကိုရှင်းပစ်ရင် သစ်ရွက်လေးတွေ
ပါ ညှိုးကျသေဆုံးကြတာက သဘာဝပဲလေ။ တို့လုပ်ခဲ့သမျှအလုပ်မှန်
ရင် ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကို တို့ကောင်းကောင်းခံစားတတ်ပါတယ်”

ထူးဆန်းလွန်းတာမို့ ထိုစကားအပိုင်းအစလေးကို အမှန်ဟုကယ်
နားမလည်တာပါ။ ထိုစကားမှာကြီးမားတဲ့အဓိပ္ပာယ်တစ်ခု ကပ်ပါနေတာ
တော့ သိနေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမရဲ့မျက်ဝန်းရိပ်က တည်
ငြိမ်ခိုင်မာနေခဲ့၍ပါ။ ပြီးတော့ မမဟာ စကားတစ်ခွန်းကို အားတိုင်း
အပျင်းပြေ လျှာရိုးမရှိ လျှောက်ပြောတတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ
လည်း သူမအတတ်သိနေခဲ့၍ပါ။

ခေါင်းပူခဲ့ပြီး မစဉ်းစားစေချင်တာကြောင့် ပေါ့ပေါ့လေးပင် မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက်နေလိုက်သည်။ မှေးစင်းလာတဲ့မျက်ခွံမို့မို့ကြောင့် မမရဲ့
ရင်ဖွင့်စကားတွေက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ဝက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း
ဝေးကွာသွားကာ အိပ်စက်ခြင်းရဲ့ခေါင်ရာနောက် လိုက်ပါသွားပါတော့
သည်။

အခန်း (၁၅)

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောမှာ သူမ အိမ်ကိုပြန်ရောက် ရောက်ချင်း လေပွေ့ရိုင်းရဲ့အခန်းတံခါးကို သွားခေါက်လိုက်သည်။ ဘာတုံ့ပြန်သံမှမကြားရ၍ တံခါးရှက်ကို ဟဟလေးဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ ခေါင်းလေးဖြူကြည့်လိုက်တော့ အခန်းလေးမှာ ပကတိသန့်ရှင်းနေသည်။

လူအိပ်ထားတဲ့အရိပ်အယောင်မတွေ့ရတာကြောင့် ထူးဆန်းပါတယ်လို့တော့ ထင်မိသားပင်။ သို့သော် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားပြီး စက်စီးထွက်သွားတာပဲဖြစ်မည်ဟု သာမန်ကာလ၍ကာတွေးရင်း သူမအခန်းဘက်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပြန်ပါသည်။

လန်းဆန်းသွားအောင် ရေအဝချိုးပစ်မည်ဆိုသောအတွေးနှင့် ကိုင်ထားသောပိုက်ဆံအိတ်ကို ခုတင်ပေါ် ဖြစ်သလိုပစ်တင်လိုက်သည် တွင် စာရွက်ခေါက်ကလေးက လွင့်ကျလာရသည်။ သူမက ဒါကိုမြင်သွား ကာ မှန်းဆဆလေးနှင့် စာရွက်လေးကိုကောက်ယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက် တော့ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“လှပေါ့ယဉ်

မင်း ဒီနေ့ ဖုန်းမေကျော့နဲ့ ညစာသွားစားတာ ငါသိတယ်။ နောက်ကျမယ်ဆိုတာလည်း ငါ့ခန့်မှန်းမိတယ်။ ငါ့ကန်တော်ကြီး ကန်ပတ်လမ်းမှာရှိမယ်။ မင်းကိုစောင့်နေတယ်

လေပွေရိုင်း”

တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး အကွာအဝေး ညီညာစွာရေးထားသော လေပွေ ရိုင်းရဲ့လက်ရေးစောင်းစောင်းလေးများက သူမကို မျက်လုံးပြူးသွားစေ ခဲ့ပါသည်။

သူမက ပျာပျာသလဲပင် စာခေါက်လေးကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်ကာ တဘုန်းဘုန်းပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ စက်ဘီးအစိမ်း

ရောင်လေးကိုဆွဲယူကာ အားသွန်နှင်းပစ်လိုက်သည်။

သူမ ကန်တော်ကြီးသို့ရောက်သွားချိန်မှာ ဘေးဘီဝဲယာတစ်ဝိုက် သစ်ပင်အောက်ပင်မကျန် လေပွေရိုင်းကိုရှာဖွေမိလိုက်သည်။ သို့သော် လေပွေရိုင်းက ရှိမနေခဲ့ပါ။

ထိုအခါကျမှ သူမက ကိစ္စတစ်ခုကိုတွေးမိလိုက်ပါသည်။ သူမကို က ဦးနှောက်နည်းတာပါ။ လေပွေရိုင်းက အရှုံးတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာ။ အချမ်းခံ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး တစ်ညလုံးထိုင်နေမှာတဲ့လား။

ကိုယ်လိုရာကိုဆွဲတွေးခဲ့တဲ့သူမကပဲ ရူးနေတာပါ။ ထုံထိုင်းလွန်း တဲ့သူမခေါင်းကို သူမရိုက်ပစ်မိသည်။ သူမ ခေါင်းကိုခိုက်ခိုက်ကျထွက်လာ ခဲ့စဉ် မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် သူမမှာ မှင်တက်သွားလိုက်ရသည်။

မှန်ပါသည်။ သစ်ပင်အောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကာ အခြား တစ်ဖက်သို့ငေးမျှော်ကြည့်နေသူက လေပွေရိုင်းအစစ်ပါပဲ။ အချိန်တိုတို အတွင်းမှာပဲ သူမက လေပွေရိုင်းနား အပြေးလေးရောက်ရှိသွားသည်။

သူမက လေပွေရိုင်းနားမှာ မခိုတရုံလေးရပ်လိုက်တော့ လေပွေ ရိုင်းက ခြောက်သွေ့သောအကြည့်များနှင့် သူမကို အသက်မပါစွာကြည့် ပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။

ထိုအကြည့်ကြောင့် သူမရင်ထဲ ချည်နှံအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

သူမ ဘယ်လိုမှသားချိုးကိုသုံးပြီး ထိုအကြည့်တစ်ချက်ကို တိုက်စစ်ဆင်ရတော့မှာတဲ့လဲ။

“နင် ဘာလို့လာတာလဲ”

“စာ... စာ၊ နင်ရေးထားတာလေ”

“ဆုတ်ဖြုတ် လွှင့်ပစ်လိုက်၊ မင်းကို ငါ ဒီနေ့ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ကခေါ်တာ”

“ဒါပေမဲ့... အဲ့... ဟိုလေ... နင် ဒီနေ့စကိတ်မစီးဘူးလား။ နင့်မျက်နှာကလည်း ညှိုးရောနေတာပဲ။ အိပ်ရေးမဝတဲ့အတိုင်းပဲ။ ရာသီဥတုက အေးတယ်နော်၊ လေကလည်း သာတယ်။ ညခင်းဘက်ဆို ပိုအေးမှာနော်။ ဒါပေမဲ့... ရေနံ့ရှူရတော့ လန်းဆန်းတယ်”

သူမက အမြီးအမှောက်မတည့်နှင့် ပြောချင်ရာပြောလိုက်မိ၏။ လူနှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်နေရင် အနေကြပ်လို့ပါ။

“လှပေါ့ယဉ်၊ နင် အဲ့ဒီ ဖုန်းမေကျော့နဲ့နေရတာကို အဲ့ဒီလောက် ထိကြိုက်လား”

“အဲ့လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက...”

သူ စကားတန်းလန်းကြီးပင် ရပ်သွားရသည်။ တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားမိလိုက်၍ပါ။

“ဟင်! လေပွေ့ရိုင်း၊ နင်က မမကိုသိနေတယ်ဟုတ်လား”

လေပွေ့ရိုင်းက မဖြေပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားပုံနှင့်၊ ထိုပုံကြောင့် သူမကပဲ အောင့်သက်သက်ကြီးနှင့်ငြိမ်သွားရပြန်သည်။

“တကယ်တော့ မမက သဘောကောင်းပါတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ညီမတစ်ယောက်လိုသူငယ်ချင်းလိုသဘောထားတယ်”

“လောကကြီးဟာ ဟန်ဆောင်မှုတွေအောက်မှာ ယကာသနတွေ နဲ့လှနေတယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား လှပေါ့ယဉ်”

“ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ မနေ့က မမနဲ့စကားပြောရင်း အိပ်ပျော်သွားလို့”

“နင့်ကိုချော့သိပ်နေတာနေမှာပေါ့၊ ဒီမိန်းမအကြောင်း နင့်ထက် ငါပိုသိတယ်”

“နင်ကလည်း”

“ငါ ကလေးကလေးဆန်တဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ နင့်ကိုမတုပ်နှောင်ချင်ဘူး၊ ငါရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ မင်း အဲ့ဒီမိန်းမနားမှာ မနေနဲ့တော့”

“လေပွေ့ရိုင်း၊ နင်ပြောင်းလဲနေပါလား။ မမကို နင်လိုတာထက် ပိုပြီးအမြင်ကပ်နေသလိုပဲ။ ငါသိသလောက်တော့ မမက နည်းနည်းမာနကြီးတတ်တာကလွဲလို့ အားလုံးကောင်းပါတယ်”

“မင်း ဖုန်းမေကျော့ရဲ့မှိုင်းမှာမိသွားပြီ လှဝေါယဉ်။ မင်း ဘယ်
တုန်းကမှ ငါ့ကိုအဲဒီလိုခံမပြောဖူးဘူး။ ငါ မင်းကိုပါ ထပ်ပြီးစိတ်မပျက်
မိခင် သွားတော့မယ်”

“လေပွေရိုင်း”

သွားဟန်ပြင်ပြီးမှ ရပ်နေလိုက်သည်။

“အဲ့လိုကြီးတော့ မသွားပါနဲ့။ နင် ငါ့ကိုဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

သူသိသော လှဝေါယဉ်က အဲဒီလိုပဲ သူ့အာဏာအောက်မှာ ဝပ်
စင်းနေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သို့သော် ထိုသို့လျှော့ချလာပြန်
တော့လည်း သူ့ဘက်က တင်းမထားရက်ပြန်ပါ။

“မင်းရဲ့စိတ်က မင်းကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာပဲရှိနေတာပဲ။ ငါမပိုင်ဘူး”

သူ စကားကိုတိတိပြောကာ နောက်ထပ်ခြေလှမ်းပြင်မည့်ဟန်ပြု

စဉ်...

“လေပွေရိုင်း”

ထပ်မံဟန့်တားလိုက်သောအသံက သူ့စိတ်မရှည်ချင်တော့။ သို့
သော်လည်း ခြေလှမ်းတို့က ရပ်တန့်မိပြီးသား။

“ဒါ နင့်ဟာလားဟင်”

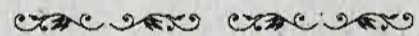
ဟုဆိုကာ ကတ္တီပါရောင်ဖိတ်ဖိတ်ထနေသော နှင်းဆီပန်းစည်း

အကြီးကြီးကိုပွေယူကာ ပြလာသည်။ သို့သော် လေပွေရိုင်းက လှည့်လို့
ပင် ထပ်မကြည့်ဘဲ နှုတ်ခမ်းတို့က ကွေးညွတ်လာသည်။ တစ်ခုခုပြော
ဟန်ပြင်ပြီးမှသာ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်သွားလိုက်ပါပြီ။

“ငါယူလိုက်တော့မယ်နော်။ ပန်းစည်းကြီးက အရမ်းလှတာ၊ ဈေး
ကြီးမှာပဲ”

ဟု ယောင်နုနုလေး ပြောနေမိပါသည်။ သူမရင်ထဲမှာတော့ မဝင်
မကျခံစားနေရသည်။ လေပွေရိုင်းဟာ ဟုတ်မဟုတ်မှန်းလည်းမသိ။ သူမ
ယူသင့်မသင့်မှန်းလည်းမသိ။ လေပွေရိုင်းဟာ ဟုတ်ခွဲရင်လည်း မည်သူ
ကို ရည်ရွယ်ထားမှန်းလည်းမသိ။ သို့သော် ပိုင်ရှင်မဲ့နေတဲ့နှင်းဆီပန်း
စည်းလေးကတော့ ပိုင်ရှင်အသစ်ရဲ့လက်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာနှင့်လှပ
သက်ဝင်နေပြီလား။

သူမက ပန်းပွင့်လေးတွေရဲ့အလှကို အလွတ်မကျက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့်
ပန်းပွင့်လေးတွေကတော့ သူမစိတ်ကိုအတတ်သိနေသည့်အလား ပြုံး၍
နေခဲ့ပါသည်။

အသန်း (၁၆)

သူ လမ်းတစ်ခုကိုအဖြတ်မှာ စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်သွားသော
ဖုန်းမေကျော့ကိုအမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရ၍ ထိုဆိုင်ထဲသို့ပင် တည့်တည့်
ကြီး တမင်တကာဝင်ပစ်လိုက်သည်။

ဖုန်းမေကျော့ကတော့ ကြွကြွရွရွလေးပင် ထုံးစံအတိုင်း အချို့ရည်
တစ်ခုကို စမတ်ကျကျသောက်နေလေရဲ့။ သူ ဖုန်းမေကျော့ရှေ့မှာပင်
တည့်တည့်ကြီးရပ်ပစ်လိုက်၏။

ဖုန်းမေကျော့က သူ့ကိုမြင်သွားရကာ သောက်လက်စအချို့ရည်
ခွက်ကို ပုံမှန်ပင်တည့်တည့်ငြိမ်ငြိမ်လေး ချလိုက်သည်။

သူ့ကို အထက်စီးနင်းပုံစံမျိုးနှင့် လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်လို မျက်လွှာပင့်ပြီးကြည့်လာခဲ့သောဖုန်းမေကျော့ရဲ့ ခက်ထန်ထန်အရိပ်တစ်ခုကို သူ့ရုတ်တရက်ဖုန်းတီးမိသွားပါ၏။

“မင်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ရှင် ကျွန်မရှေ့ကိုရောက်နေပြီပဲ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ”

“မင်းကို ငါမုန်းမိတဲ့အထဲမှာ အဲ့ဒီလိုပုံစံမျိုးက ထိပ်ဆုံးကပဲ”

“ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရှင့်ခံစားချက်ကို ကျွန်မ မသိချင်ဘူး။ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

“ငါကလည်း မင်းကို မင်းထင်ထားသလောက်တောင် စကားမပြောချင်ပါဘူး။ မင်းကိုသတိပေးဖို့လာခဲ့တာ”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“လှဝေါယဉ်နဲ့ငါ့အကြားမှာ မင်း ဘာမှဝင်မရှုပ်ပါနဲ့”

“မရှုပ်နဲ့ဟုတ်လား။ ရှင်က တော်တော်ဟာသပြောတာပဲ။ ရှင်နဲ့လှဝေါယဉ်က ဘယ်လို နာသက်နေပြီး ကျွန်မက ဘာတွေဝင်ရှုပ်နေလို့လဲ”

“အဲ့ဒီမေးခွန်းကိုမေးရလောက်တဲ့ထိ မင်း ညှိသေးဘူး ဖုန်း

မေကျော့”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ရှင်အမြင်မှန်ရလာပြီပဲ။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မက ယောက်ျားတစ်ယောက်ချယ်လှယ်တိုင်း ခံနေတတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး”

“အောက်ခြေလွှတ်တဲ့မိန်းမတွေနဲ့ သိပ်စကားများများမပြောချင်ဘူး။ မင်းကို အခုသတိပေးထားပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ထပ်ပြီးဝင်ရှုပ်နေဦးမယ်ဆို ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

“ရှင်က အဲ့လိုမျိုးပဲ မိန်းကလေးတွေကို လိုက်ခြိမ်းခြောက်နေကျလား”

“မင်းကို ဘီလူးမတစ်ကောင်လို့မြင်လာလို့ပါ”

“ကျွန်မကလည်း အသားစားကျူးတဲ့ဘီလူးမ ဖြစ်ချင်နေတာပါပဲ။ ရှင့်ရဲ့လည်ကုပ်သွေးကို အစိမ်းလိုက်ဖောက်သောက်ချင်လို့”

“မင်းမသိသေးတာက ငါ့ရဲ့သွေးစက်တွေဟာ မင်းအတွက် အဆိပ်ချည်းပဲဆိုတာပဲ”

“သေချာရဲ့လား”

“လေပေ့ရိုင်းဆိုတဲ့ငါက အပိုမပြောတတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင်က ဘာသားနဲ့ထုထားဘာမို့လဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးလှချည်လား။ ယောက်ျားတွေအားလုံးက မင်းရဲ့ညှို့စက်ကွင်းထဲမှာ အတုံးအရုံးကျရှုံးကြလိမ့်မယ်များ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားလေရောသလား။ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“ကြိုက်သွားပြီ။ ကျွန်မကလည်း အဲဒီလိုလူမျိုးကိုမှတွေ့ချင်နေတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြည့်တွေက အားပြိုင်နေ၍လားမသိ၊ ပြင်းထန်လွန်းလှပါသည်။

“လေပွေစိုင်း... သိပ်လေကြီးလွန်းတဲ့ရှင်ကို ကျွန်မသတိပေးရဦးမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်နှလုံးသားကို ရှင်အလိုခြံဆုံးတိန်သိမ်းထားလိုက်ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်မခြေရင်းမှာ ဝပ်စင်းလာလို့တော့ ကျွန်မကညာတာမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မလိုပါဘူး။ ငါကလည်း မင်းကိုစိန်ခေါ်မယ်။ တံတိုင်းတွေ အထပ်ထပ်ကာရံအုပ်မိုးထားတဲ့ငါ့နှလုံးသားကို မင်းက အုပ်စိုးနိုင်ခဲ့ရင် ငါမင်းရှေ့မှာ ရဲရဲကြီးဒူးထောက်အညံ့ခံပစ်မယ်။ ရှင်းလား”

“လေကျယ်ဝံ့” ကို ပညာမပေးနိုင်လို့ကတော့ ဖုန်းမေကျော့ဆိုတဲ့ကျွန်မဟာ ကေရီမလုပ်တော့ဘူး”

“မင်းစကားမှာ ကျရှုံးမှုနိမိတ်တွေ တွဲခဲ့လို့ပြီ ဖုန်းမေကျော့။

မှတ်ထားလိုက်... ဖုန်းမေကျော့။ ကေရာဇ်မှန်ခဲ့ရင် ကေရီကိုအလိုမရှိကြဘူး။ ကေရာဇ်နဲ့အလိုက်ဖက်ဆုံးဟာ မိဖုရားပဲ။ ကေရီဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှမိဖုရားဖြစ်မလာနိုင်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ။ ဘယ်သူကပဲ ကေရီဆိုတဲ့ရာထူးကို ဖြုတ်ချပစ်မလဲ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“မင်းရဲ့ဘာမဟုတ်တဲ့ စကားလုံးကျဉ်းကျဉ်းတွေကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး ဖုန်းမေကျော့။ မင်းစိတ်ထဲစွဲမြဲနေအောင် မှတ်ထားဖို့က လှပေါ့ယဉ်ကို ထပ်ပြီးမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“အမိန့်ပေးတာလား။ တောင်းဆိုနေတာလား”

“မင်းကိုတောင်းဆိုရလောက်တဲ့အထိ ငါ့အဆင့်က မနိမ့်သေးဘူး”

“ကျွန်မမှတ်မိသလောက်တော့ အခုရှိန်ထိ ကျွန်မကို ဘယ်သူက မှအမိန့်မပေးနိုင်သေးဘူး”

“လှပေါ့ယဉ်ကိုဒုက္ခပေးလို့ကတော့ မင်းနဲ့ငါတွေ့မယ်”

“လှပေါ့ယဉ်ဆိုတာက ကျွန်မရဲ့အလုပ်သမား။ ဟင်းဟင်း...

သူတောင်ကျေနပ်လို့ ကျွန်မနားမှာ နေနေသေးတာပဲ။ ရှင်ကဘာဖြစ်နေရတာလဲ။ အနေသာကြီးပါ”

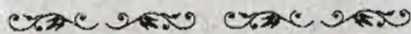
“မင်း မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ လှပေါ့ယဉ်ကိုအမွေခေါ်ထားတာလဲ”

“ရှင်က ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့ အဲ့ဒီလို စွပ်စွဲနိုင်တာလဲ။ ရှင် အဲ့ဒီလိုပြောနိုင်တယ်ပဲထားပါတော့။ ကျွန်မကရော ရှင်ထင်မြင်ချက်ကို ဖြေရှင်းနေမယ်ထင်သလား”

“ငါလည်း မင်းရဲ့ကလီကမာစကားသံတွေကို မကြားချင်ပါဘူး။ မင်းအကြံကို ငါသိနေပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အသိပေးတာ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ် မင်းကိုအသိပေးဖို့ကျန်သေးတယ်။ လှဝေါယဉ်က မိဖုရား တစ်ပါးပဲ။ အဲ့တော့ ထိခိုက်နစ်နာမှုက ရာဇသံကြီးတယ်”

“ကျွန်မစိတ်မဝင်စားဘူး။ ရှင်မှတ်ထားရမှာတစ်ခုက ကျွန်မတီး လိုက်တဲ့လက်ဖြောက်တစ်ချက်ဟာ ရှင်ဘဝဖောက်ထိုးမဖြစ်သွားအောင် အကျွမ်းကျင်ဆုံးထိန်းသိမ်းထားဖို့ပါပဲ။ ဟုတ်ပြီနော်”

ထိုသို့သောအထက်စီးနင်းလေသံကို သူ့အံ့ကြိတ်ကာ နားစိုက်နေ မိသည်။ အကြည့်ပြင်းပြင်းနှစ်ခုက လမ်းခုလတ်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့မျက်ဝန်း၊ သူတို့နှုတ်ခမ်းပါးတွေက ကြောက် ခမန်းလိလိ အားပြိုင်နေကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး က လက်နက်ကိုယ်စီပြင်ဆင်ကြပြီးဖြစ်မှာပါ။

အခန်း (၁၇)

“လှဝေါယဉ်၊ နတ်တကယ်ပဲ ဝိုင်တွေကိုစိတ်ဝင်စားတာလား”

“အင်း... အရမ်းစိတ်ဝင်စားတယ်။ ငါက ငယ်ငယ်ကတည်း က ဝိုင်တွေနဲ့အတူကြီးပြင်းခဲ့တာပဲဟာ”

သူမက ဘုရားပန်းအိုးကို ပန်းအလှဆင်နေရင်း လေပွေ့ရိုင်းနှင့် စကားပြောမိနေခြင်းပါ။

“ငါ၊ ငါ့အဖေနဲ့အမေကိုသိပ်အားကျတာ၊ သိလား။ ငါ့အဖေက ဝိုင်တွေလုပ်တယ်။ အသီးတွေစိုက်တယ်။ အဖေက ဝိုင်အသစ်တစ်ချို့ တီထွင်လိုက်တိုင်း အမေနဲ့ငါက ပထမဆုံးအားပေးသူပဲ။ အရမ်းကောင်း

တယ်လို့ပြောလိုက်ရင် ပြီးသွားတဲ့အဖေ့ရဲ့အပြုံးကို ငါ့ရင်ထဲမှာ အခုထိ
စွဲနေတုန်းပဲ။ ငါသာ ဝိုင်မင်းသမီးဖြစ်သွားရင် အဖေ့နဲ့အဖေက သိပ်
ပျော်ကြမှာ”

အခုလိုအားတက်သရောကြီးပြောလာတဲ့လှဝေါယဉ်ကြောင့် သူ
မှာ ဟန်တားဖို့အစီအစဉ်က ပျောက်ဆုံးသွားရပြန်သည်။

“ငါ တစ်နေ့ဝိုင်မင်းသမီးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားမယ်သိလား
လေပွေရိုင်း”

“နင်က တော်တဲ့လူပါ။ ဖြစ်လာမှာပေါ့။ ကြိုးစား... ငါလည်း
အားပေးမယ်”

“လေပွေရိုင်း... နင် ဒီနေ့ ငါ့ကို ဝိုင်မဟာလိုက်ပို့ပေးမလား။
ငါ့စက်ဘီးက ပေါက်နေလို့၊ ငါ့စက်ဘီးက ဆော့တိုင်းပေါက်ဖြစ်ပြီး စက်ဘီး
ကျွတ်လဲရတော့မယ်ထင်တယ်။ နင်အားလား”

“နင်က အဲ့ဒီလိုမေးတော့ ငါနည်းနည်းရှက်ချင်လာပြီ”

“ဟင်! ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ငါက ဘယ်တုန်းကမှ အလုပ်မရှုပ်လို့လေ”

“နင်တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတယ်၊ သိလား လေပွေရိုင်း”

“ငါကတော့ ပုံမှန်ပဲထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း... နင်က ငါ့ကို အရင်တုန်းကလို ကြမ်းကြမ်းကြီး
မပြောတော့ဘူး။ ပြီးတော့ စကားတွေလည်း အများကြီးပြောပြီ။ ခြံအလုပ်
တွေလည်း ဝိုင်းကူလုပ်လာပြီ။ ပြီးတော့ နင့်မျက်လုံးတွေက နူးညံ့လာ
ပြီ”

“နင်က အဲ့ဒီလိုပဲ ငါ့ကိုအသေးစိတ်မြင်နေကျလား”

“အင်း... ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲဟာ။ အချိန်မစောတော့ဘူး။

ငါအကျိုးသွားလဲတော့မယ်။ နင် ငါ့ကိုလိုက်ပို့မယ်မဟုတ်လား”

“ငါ ဆိုင်ကယ်ထုက်ပြီး စောင့်နေမယ်”

ပြီးပြီးပြောလိုက်သည်တွင် လှဝေါယဉ်က လှစ်ခနဲရွှင်မြူးစွားပြီး
ဝင်သွားသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲမှာရှိနေသော သူ့ဆိုင်ကယ်အနီကြီးကို ထုတ်
လာခဲ့ကာ ဖုန်မှုန့်တွေပေနေတာကြောင့် အနည်းငယ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်
နေစဉ်...

“ဒါက ဘယ်သွားပြန်ဦးမလို့လဲ”

မေမေ့ရဲ့အသံကို နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရပါသော်
လည်း ထုံးစံအတိုင်းပြန်မဖြေပါ။

“လေပွေရိုင်း၊ နင်နဲ့တော့မက်တယ်။ ပြန်မပြော နားမသောင်တဲ့
သာ။ နင့်ကို ငါဘယ်လိုဆုံးမရမုန်းမသိပါဘူး။ ဟိုတစ်နေ့က နင်ဘယ်

၁၅၈ ကို မယ်နိုင်

မှာသွားအိပ်တာ။”

“လမ်းပေါ်မှာ”

“ငါ့ကို တမင်လုပ်တိုက်တာလား”

သူပြန်မဖြေပါ။ သူ့စကားကို မယုံကြည်သူနှင့် ကြာရှည်စကား
မပြောလိုပါ။

“လှဝေါယဉ်က ငါ့သမီး နင်က သူစိမ်းဟဲ့၊ သိလား လေပွေရိုင်း”
မေမေဘာပြောပြော ဂရုစိုက်ဟန်မပြဘဲ ဆိုင်ကယ်စက်ကိုသာ
စမ်းနှိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ကြီးကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“အမယ်လေး လှဝေါယဉ်ရယ်။ သမီးအစ်ကိုကို သမီးပဲ ကြည့်
ပြောပြဦး”

“လေပွေရိုင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြီးကြီးလဲ့”

“ဟိုတစ်နေ့ညက အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူးလေ။ အမေလုပ်တဲ့ငါ့မှာ
တော့ အချုပ်ခန်းထဲများ ရောက်နေပြီလား။ ဆေးရုံများရောက်နေပြီလား
နဲ့ မအိပ်နိုင်၊ စိတ်ပူလိုက်တာ။ သူ့ကိုမေးတော့ သူအေးအေးဆေးဆေး
ပဲ။ လမ်းပေါ်မှာအိပ်တာတဲ့။ ကောင်းရဲ့လား”

“ဟိုတစ်နေ့ညက ဟုတ်လား”

သူမရဲ့မွေးနေ့ရက်ကိစ္စကို သူမပြန်သတိရလိုက်သည်။

အို! ဒါဆို တကယ်ပဲ လေပွေရိုင်းက တစ်ညလုံး သူမကိုစောင့်
နေခဲ့တာပေါ့။ သူမပျော်ရွှင်ရမှာလား။ ဝမ်းနည်းရမှာလားပင် မသိနိုင်
တော့။ သို့သော် လေပွေရိုင်းကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းသလို ဟုတ်တိ
မထင်ပုံစံမျိုးနဲ့သာ။

“တက်လေ... ဘာရင်လုပ်နေတာလဲ”

ထူးဆန်းတဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ပုံကို ဒေါ်နှင်းသီတာက ကြောင်
ကြောင်ကြီးကြည့်နေမိသည်။

“ဟိုသမီးက အလုပ်သွားမလို့၊ အဲ့ဒါ စက်ဘီး ဘီးပေါက်နေတာ
နဲ့ လေပွေရိုင်းက လိုက်ပို့ပေးတာ”

ထိုအခါကျတော့ ဒေါ်နှင်းသီတာက ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီးတစ်ခုခုကို
သိနေသလို ပြုံးလာသည်။

“ကောင်းတာပေါ့။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဆို ကြီးကြီး
လည်း စိတ်ချမ်းသာရတယ်။ ကဲတက်၊ သွားတော့။ သမီးနောက်ကျ
နေတော့မယ်”

“ညနေ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲကြီးကြီး”

“အင်း... ကဏန်းချက်မစားရတာကြာပြီ။ ကဏန်းချက်ဝယ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ သွားပြီနော်... ကြီးကြီး”

ဟုဆိုကာ လေပွေရိုင်းရဲ့နောက်ကျောလေးနား ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒီလိုအချိန်လေးတွေကို သူမလိပ်နှစ်သက်နေမိပါသည်။ ဘာကြောင့် ဝိုင်မဟာက အဲ့လောက်ထိ နီးနေရတာလဲ။ ဆိုင်ကယ်စက်ရပ်လိုက်တာကြောင့် သူမက ဆင်းလိုက်ရသည်။

“ငါ ညနေလာကြိုမယ်လေ”

“အဲ့ဒါဆို စောင့်နေမယ်”

“လှပေါ့ယဉ်က ဒီနေ့အစောကြီးပါလား”

တစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာတဲ့နောက်ဆက်ဆီမှ အသံစူးစူးကြောင့် သူမလှည့်ကြည့်မိလိုက်စဉ်...

“ဟင်! မမ မောနင်း မမ”

“မောနင်း၊ အိမ်ကလိုက်ပို့တာနဲ့တူတယ်”

“ဪ... မမကိုမိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက လေပွေရိုင်းတဲ့။

လေပွေရိုင်း၊ မမက ဝိုင်မဟာပိုင်ရှင် မဖုန်းမေကျော့တဲ့။ ငါတို့တော့ မမလို့ပဲခေါ်တယ်”

သူက ဂျက်ဆတ်ဆတ်နှင့် သူမကိုထိမထင်ကြည့်နေပေမယ့်လည်း သူမကတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဟန်ဆောင်ခြင်းတွေပြည့်နှက်စွာဖြင့်...

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ နာမည်က လေပွေရိုင်းဆိုတော့ နည်းနည်းဆန်းတယ်နော်”

“လုပ်မနေနဲ့ အမျိုးသမီး။ မင်းနဲ့ငါအကြားမှာ ထူးခြားတာတွေ အပြီးတွေဆိုတာမရှိဘူး။ ငါကတော့ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းလည်းမသာဘူး။ ဝမ်းလည်းမနည်းဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို အရှိုကိုအရှိုတိုင်း ရိုးရိုးသားသား ဆက်ဆံစမ်းပါ။ မင်းပုံစံက မာယာများတာ သိသာလွန်းနေတယ်”

“လေပွေရိုင်း”

လှပေါ့ယဉ်က ဟန်တားသလိုပြောလိုက်သည်။ လေပွေရိုင်းရဲ့ စကားလုံးအချို့ကြောင့် သိသိသာသာမျက်နှာပျက်ယွင်းသွားသောမမ ကို သူမက အလွန်အားနာမိသွားသည်။

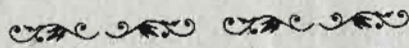
လေပွေရိုင်းက မမကို အခုလိုကြီးပြောပစ်ဖို့မသင့်ဟုထင်သည်။ အခုမှ သူမကြောင့် တွေ့ဖူးကြတဲ့လူနစ်ယောက်နဲ့မိတ်ဆက်ကာ ဘာကြောင့် အရှုပ်ဆိုးနေရတာလဲ။

မမကလည်း လေပွေရိုင်းကို မမှိတ်မသုန် စူးစူးကြီးစိုက်ကြည့်နေပါ၏။ လေပွေရိုင်းကလည်း မမကိုထိမထင်စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ လေပွေရိုင်းနှင့်မမက ဒီထက်အရင်ရင်းနှီးပြီးသားလား။ အဲ့ဒါဆိုလည်း မမက ကြာဟန်ရှိရမည်လေ။

၁၆၂ က မယ်ခိုင်

အခုတော့ ပြင်းထန်သောထိုအကြည့်နှစ်ခုကြားမှာ သူမက
မနေတတ်မထိုင်တတ်။

သူမစိတ်ထဲ စိတ်မဆက်ပေးခဲ့ရင်အကောင်းသားဟု တွေးကောင်း
တွေးနေလိမ့်မည်။

အခန်း (၁၈)

ဒီနေ့တော့ စိတ်ထွေထွေရှိတာနှင့် သူ ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲသို့
ဝင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဘီယာသောက်နေမိစဉ် ဖုန်းမေကျော့က
သူထံဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုဆိုင်မျိုးကို ဖုန်းမေကျော့က အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်ရေ သူ
ရှုမှောက်သို့ရောက်နေခဲ့၍ သူ့အနည်းငယ်အံ့အားသင့်မိပေမယ့် ထုံးစံ
အတိုင်း ထိမထင်ပုံပင် ဖမ်းထားလိုက်၏။

ဖုန်းမေကျော့ကခွင့်ပင် တောင်းမနေတော့ဘဲ သူနှင့်မျက်နှာချင်း
ဆိုင်နဲ့မှာ ဇွတ်တရွတ် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကိုတည့်တည့်ကြီးစိုက်ကြည့်

ကာ ပြုံးမြဲမြဲလေးနှင့်...

“ရှင်ကိုရှာနေတာ နဲ့နေပြီ။ ရှင်ကတော့ ဒီမှာအေးအေးဆေးဆေး ခြံမြဲနေတယ်”

“အဲ့လောက်ထိပတ်သက်မှုက မင်းနဲ့ငါနှစ်ယောက်ကြားမှာ မရှိဘူး”

“သူက ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမက ဘာမှမကြားလိုက်ရသလို သူ့ဘီယာအမြည်းခွက်ထဲမှအသားကင်ကို ဗရုတ်သုတ်ခဆန်ဆန် ဇော်ခနဲယူစားလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီပုံစံက မင်းနဲ့မလိုက်ဘူး ဖုန်းမေကျော့”

“တစ်ခါတစ်ရံ အဲ့ဒီလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာက ပိုပြီးတော့ အရသာရှိတယ်။ အသားကင်အရသာက မဆိုးဘူးပဲ။ ကျော့ကျော့ညက်ညက် ဝါးလေ လျှာဖျားထဲထိ စိမ့်ဝင်လေပဲ။ အရသာကောင်းတယ်”

“ငါတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တယ်”

“ကျွန်မက အခုတစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းနေတယ်”

“အဲ့ဒါ ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့အဲ့ဒီလိုစကားများနေရရင် မပျင်းဘူး”

“မင်းစကားလုံးကို ဘယ်လိုမှသားချိုးနဲ့ပဲ အလှဆင်ဆင် ငါ့ရင်ခွန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ စတက်ဘိုင်စတက်ပေါ့။ တစ်ဆင့်ချင်းလေ။ အခုရှင်ကို ကျွန်မစကိတ်ပေးမလို့။ စကိတ်က ရှင့်ဘော်ဒါပဲလေ။ ကျွန်မလုပ်လို့ ဘဝသုဉ်းခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ကျွန်မကပဲ အဲ့ဒီဘဝကိုပြန်သယ်ဆောင်လာတယ်”

“ငါ အဲ့ဒီလောက်ထိမခွဲသေးဘူး ဖုန်းမေကျော့”

“သိပါတယ်။ ရှင့်ရဲ့ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းက ကျွန်မလက်ထဲမှာ ဖိုင်တစ်ထပ်စာရှိနေပြီဦးသားပါ။ ဒီစကိတ်ကိုလည်း ကျွန်မက ရှင့်ကိုအလကားပေးမယ်ထင်လို့လား”

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့စကားဆန်းဆန်းမှာတော့ သူစိတ်ဝင်စားသွားရသည်။

“ရှင်က ဒီပြင်ဦးလွင်ဇာတိဆိုတော့ တစ်မြို့လုံး ကျွမ်းကျင်မှာပဲနော်”

သူမက စကားကိုတုံးတိရင်ကာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အခိုင်အကဲကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်လုံးတွေက နည်းနည်းလှုပ်ရှားမှုရှိလာ၍...

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်လမ်းတွေကိုကျွမ်းမကျွမ်း စာမေးပွဲ စစ်ချင်လို့၊ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလုပ်မလို့ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မပြိုင်ချင်ရင်လည်း စောစောတည်းက အရှုံးပေးလိုက်လို့ရတယ်နော်။ ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကိုအနိုင်ရချင်နေတာ”

“ငါ ဘယ်တော့မှမရှုံးဘူး”

“ကောင်းပြီလ။ အဲ့ဒါဆို ပြိုင်ပွဲကိုအတည်ပြုလိုက်ပြီ။ ပြိုင်ပွဲဆိုတော့ လောင်းကြေးလည်းပါရတာပေါ့”

“ပြောကြည့်ပါ”

“အကယ်၍ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ရှင်ရှုံးခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို လိုက်လျောရမယ်။ အကယ်၍ ကျွန်မရှုံးခဲ့ရင် ကျွန်မက ရှင်အမိန့်တစ်ခုကိုနာခံမယ်”

“ရိုးသားမှုရှိရင် ဒီပြိုင်ပွဲကို ငါလက်ခံမယ်”

“ရှင် ကျွန်မကိုမယုံတာမဆန်းပါဘူး။ ရှင်က ရိုးသားစွာ ယှဉ်ပြိုင်မယုံလို့ ကျွန်မကလည်း ရိုးသားမှာပါ”

“ငါက ရိုးသားမယ်လို့ မင်းဘယ်လိုသိသလဲ”

“ရှင်မရိုးသားလို့မှမရတာပဲ။ ဒီမှာကြည့်”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ဖဝါးလေးကို ဖြန့်ပြောင်သတည်း။ စက္ကူလိပ်

လေး (၅)ခုပါ။ အတည်ပေါက်ပုံကြီးနှင့် ကလေးကလားဆန်လာသော သူမကြောင့် သူရယ်ချင်သွားသည်။

“ဒီစက္ကူလိပ် (၅)ခုမှာ နံပါတ်စဉ်ပါတယ်။ ရှင်က အဲ့ဒီနံပါတ်စဉ်အတိုင်း ဖွင့်ဖတ်ရမယ်။ အကယ်၍ အစီအစဉ်အတိုင်း မဖွင့်ခဲ့ရင်တော့ ရှင်သေချာပေါက်ရှုံးမှာပဲ။ အဲ့ဒါဆို ကျွန်မတောင်းဆိုတာကို ရှင် လိုက်လျောရတော့မယ်။ ကျွန်မရဲ့တောင်းဆိုချက်က ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ရှင် သဘောတူသလား”

“ငါက ငြင်းရင်ရော”

“ကျွန်မက အလိုလိုနေရင်း နိုင်သွားတာပေါ့”

“ဘာဆိုလို့လဲ။ အဲ့ဒါ မင်းဟာမင်းတစ်ဖက်သတ်ပဲ”

“ရှင်ရှုံးမှာကြောက်ပြီး မပြိုင်ဝံ့လို့ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ”

“ငါပြိုင်မယ်”

“အိုကေလေ။ အဲ့ဒါက ကျွန်မသိတဲ့ လေပွေရိုင်းအစစ်ပဲ။ ရော

ဒီစကိတ်ကိုယူထားလိုက်”

ဟုဆိုကာ စကိတ်ပြားကို စားပွဲခုံပေါ် တင်လာသည်။

“မင်းက အပြောတစ်မျိုးအလုပ်တစ်မျိုးလူလား”

“အပြစ်တင်မစောနဲ့ဦး။ ပြိုင်ပွဲထဲမှာ ဒါပါတယ်”

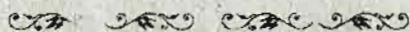
“မင်းပြိုင်ပွဲက ဘယ်လိုမျိုးမို့လဲ”

“ရှင်မှတ်တမ်းထဲမှာတော့ ရှင်က စက်တီစီးကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ခုနှစ်နှစ်တုန်းက ကျွန်မလည်း စက်တီပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဗိုလ်စွဲခဲ့သူပါ။ ကျွန်မက ပြေးသူဆိုရင် ရှင်က လိုက်ပေါ့။ တရားပါတယ်နော်။ မနက်ဖြန်နံနက် (၆:၀၀)တိတိမှာ အရပ်ကြီးသုံးရှင်ရှေ့မှာထိုင်မယ်။ ဒီဂိုကေနော်”

“ဒီဂိုကေ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမနှင့်သူက အပေးအယူတည့်တည့်ပင်။ သူစိတ်ထဲမှာတော့ သူမကိုသနားသွားမိသည်။ ဒီပွဲမှာ သူမပဲ ရှုံးလိမ့်မည်ဆိုတာ သူအတတ်လက်ခံမိနေ၍ပါ။

သေချာတာက သူမကို သူ ညှာတာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ သူက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် မာန်ဝံ့နေသူမို့ ပီပီပြင်ပြင်ကြီးပြီးမိသလို သူမကလည်း မိမိကိုယ်မိမိယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိပုံမျိုးနှင့် တည်ငြိမ်စွာမိန့်မိန့်ကြီးပြုံးပျက်။

အခန်း (၁၉)

တခြားလူတစ်ယောက်ကို အေးစက်စက်နှင့် ထိမထင်ဆက်ဆံတတ်တဲ့သူရော အချိန်ကိုဘိကျလေးစားပါတယ်ဆိုတဲ့သူမပါ (၆:၀၀)အတိတွင် အရပ်ကြီးသုံးရှင်ရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာကြသည်။

သူမက အားကစားဘောင်းဘီရှည်အဖြူနှင့် အင်္ကျီအရှည်အဖြူရောင်၊ ခေါင်းစည်းကြိုးအဖြူရောင်ကို ခပ်ကြပ်ကြပ်သုံးကာ ဆံပင်ကို မြင့်မြင့်လေးစည်းထားပုံနှင့်ဆိုပြန်တော့ အသက် (၂၀)ဝန်းကျင်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်လို သိမ်မွေ့ဖြူစင်နေပြန်သည်။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စွပ်ကြယ်အစိမ်းရောင်ရောင်နှင့်ရှေ့ပင်နံ

တို့အနက်ကို စမက်ကျကျ လိုက်ဖက်စွာဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်ရှည်
မျှားမျှားထွ်က မျက်နှာတစ်ဝိုက် ကပိုကရိုက်ကျနေသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မမုန်းမိပေမယ့် အချိန်ကိုတိကျလိုက်နာတတ်တဲ့
ရှင်အကျင့်ကိုတော့ နှစ်သက်တယ်”

“ငါက လေကျယ်ပြီး စကားများများပြောတာမကြိုက်ဘူး”

“ကျွန်မ ဒီနေရာကနေထွက်ခွာပြီး (၁၅)မိနစ်ဆိုရင် ရှင် ကျွန်မ
နောက်လိုက်လာတော့။ ကျွန်မ စက်တိတ်ပတ်စီးသွားမယ့်လမ်းနာမည်တွေ
ကို အဲ့ဒီမိလိပ်တွေထဲမှာ အတိအကျရေးထားတယ်။ ရှင် ကျွန်မကို
မိနိုင်းခွဲရင် ရှင်နိုင်တယ်”

“မင်း ကလိမ်ကျမကျ ငါဘယ်လိုသိမှာလဲ”

“ရှင်မယုံကြည်တာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်မက စိစဉ်ထားပြီး
သားပါ။ ကျွန်မရောက်ပြီးသားလမ်းတွေတိုင်းမှာ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်စီ
ချထားမယ်။ စုစုပေါင်း နှင်းဆီပန်း (၅)ပွင့်ပေါ့။ ရှင်က ကျွန်မကိုမယုံ
သလို၊ ကျွန်မကလည်း ရှင်ကိုမယုံဘူး။ အဲ့တော့ ရှင်က အဲ့ဒီနှင်းဆီ
(၅)ပွင့်လုံးကိုလည်း သယ်လာနိုင်မှ ကျွန်မကိုလည်း မိနိုင်းကာမှ ရှင်နိုင်
တယ်။ ပန်းတိုင်က ဒီနေရာပဲ။ နောက်နှစ်နာရီကြာရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဒီ
နေရာမှာ တွေ့ကြတာပေါ့”

သူမက သူ့ကိုတည်တည်ကြီးကြည်ကြာ ပြုံးပြီးကြီးပြောလိုက်ပါ
သည်။

“ကဲ... ကျွန်မထွက်ပြီ”

ဟုပြောကာ အသင့်အနေအထားကနေ ကိုယ့်ဟန်ကိုယိမ်းလိုက်
သည်တွင် သူမကိုယ်လေးက လေထဲကို ရွတ်ခနဲပါသွားတော့သည်။
ယိမ်းနွဲ့ကာ လှလှကြွကြွလေး လေထဲသို့ ဝဲပါသွားသော အဖြူရောင်
ကောင်မလေးကို သူ့ရစ်ဝဲစွာကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုမိန်းကလေး တော်တော်လှပါတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူလုံးဝ
ဝန်ခံပါသည်။ စကားပြောလိုက်တာလေး ဒေါသဖြစ်လိုက်တာလေးက
အစ လှနိုင်လွန်းပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းဆက်အရောင်နုတ်နုတ်တွေ
နှင့် တည်ကြည်စွာလှနေတတ်သလို၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း အားကစား
ဝတ်စုံလေးနှင့် မိန်းမငယ်လေးလိုသွက်လက်ပြီး ကြွကြွရွရွလှနေပြန်သေး
သည်။

တော်တော်စွာပြီး တစ်ဖက်သားကို မချေမငံဆက်ဆံတတ်ကာ
အားလုံးသောလူတွေကို အစေခံလိုသဘောထားတတ်တာကလွဲလို့ သူမက
သိပ်တော်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ သူလုံးဝလက်ခံမိပါသည်။

ကိုစွကြီးကြီးကိုမဆိုထားနှင့် သူနှင့် မတော်တဆ အမှတ်မထင်

ပြိုင်ဆိုင်မိတဲ့ ထိုပြိုင်လေးကိုပင် သူမက ဟာကွက်မရှိ ငြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းပါးတစ်လွှာမှာ ရှားပါးသောအဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးရသည့် အပြုံးရိပ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး အသင့်အနေအထားနှင့် ကိုယ်ကိုရင်လိုက်သည်။

သူက ကတိတည်သူမို့ (၁၅) မိနစ်တင်းတင်းပြည့်ချိန်မှာတော့ ကိုယ့်ကိုပိုင်ကာ စက်တိပြားပေါ် တွဲလိုက်ပါတော့သည်။ သူထွက်သွားပြီး မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာ ထိုနေရာသို့ သူမကရောက်လာပြန်သည်။

သူမမှာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သက်သက်သာသာရှိလှသည်။ သူမက လက်ထဲမှအချိုရည်ဘူးကိုဖွင့်ကာ မော့ချလိုက်ပြီး ပန်းရုံတွေကြားက ခုံတန်းလေးမှာ အေးအေးလူလူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမရဲ့အပြုံးကတော့ အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးမှန်း သိသာလွန်းနေသည်။ သူမရင်ထဲမှာတော့ သိပ်ညံ့တဲ့လေပွေရိုင်းကို ရယ်ချင်နေမိသည်။ လေပွေရိုင်းကို အဲ့ဒီလောက်အရာရာကိုပေါ့ဆသူဟု သူမတွက်မထားမိခဲ့တာပါ။ အခုတော့ လေပွေရိုင်းက သူမစကားကိုလုံးဝ ယုံကြည်နေတယ်လေ။ အဲ့ဒါ သူမရဲ့အရည်အချင်းပါ။ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ သူမက မှန်မှန်ကန်ကန်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ပါလျှင် စက်တိမင်းသားလေပွေရိုင်းကို

ဘယ်လိုမှယှဉ်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိ။

သူမက စီးပွားရေးသမားပဲ။ ကွက်ကျော်ရိုက်ပြီး ဖြတ်၊ လာဘ်စားတတ်တာ သူမမှာ အဖြစ်မရှိ။ အ၊သူမ လည်သူစားစတမ်းပေါ့။ လေပွေရိုင်းရဲ့စက်တိက သူမကြောင့် ပျက်စီးသွားသည်ဖြစ်၍ သူမက အလျော်ပေးချင်လှပါသည်။ ပြီးတော့ လေပွေရိုင်းရဲ့မာနကိုလည်း သူမသိနေသည်။ သူမကလည်း လေပွေရိုင်းထံမှာ အောက်ကျမခံချင်။

ဒါကြောင့်ပင် သူမအကောင်းဆုံးကစားနည်းကို ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ။ စက်တိကိုလည်း သူ့ကိုပေးပြီးသားဖြစ်အောင်၊ သူ့နဲ့လည်းရင်းနှီးမှုရှိလာအောင်၊ ပြီးတော့ လေပွေရိုင်းပေးတဲ့ပန်းလက်ဆောင်ကိုလည်း ဘေးနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရဖူးသွားအောင် တစ်ချက်တည်းနှင့် အကွက်ဆင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမက အားလုံးသောသူများထက် လေပွေရိုင်းကို ပို၍အနိုင်ရချင်မိသည်။ အနိုင်ရချင်မိတာထက် လေပွေရိုင်းရဲ့အသည်းလုံးကို လိုချင်သည်။ ဒါမှ သူမ လေပွေရိုင်းလိုအပြောကြီးသူကို အပြတ်အသတ် အနိုင်ရမှာလေ။ သူမက လိုချင်တာတစ်ခုကိုရအောင် ဖန်တီးယူတတ်သူမို့ ရေကန်ရေခန်းကြိုးစားတော့မှာမလွဲပင်။ လေပွေရိုင်းရဲ့ခပ်ခိုခိုရိုင်းအသည်းနှလုံးကိုဆုပ်ကိုင်နိုင်သူမှာ သူမပဲဖြစ်ချင်သည်။ ဒါမှ အပြော

ကြီးသူရဲ့အသည်းကို သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ကျသွားတဲ့ထဲ ဖျစ်ညှစ်လုံးချေပြီး အရသာရှိရှိ သွေးစားတွေကို ဝိုင်ချိုချိုနဲ့မြည်းစမ်းချင်နေပါသည်။

နာရီအနည်း... ကြာချိန်မှာတော့ သူမက ပန်းရံကြား ခုံတန်းရှည်မှထွက်ကာ လေပွေရိုင်းအလာကို ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ သူမကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ ညာဘက်လက်မှာ နှင်းဆီပန်းတွေကိုင်ထားသော အစိမ်းရင့်ရောင်အင်္ကျီနှင့် လေပွေရိုင်းက လမ်းထောင့်တစ်ခုမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့သည်။

သူမကလည်း အကျေနပ်ဆုံးပြုံးမိနေသလို လေပွေရိုင်းမျက်နှာမှာလည်း အပြုံးရိပ်တစ်ခုက တွဲခဲ့နေသောကြောင့် သူမအံ့အားသင့်သွားရသည်။ လေပွေရိုင်းက သူမထံသို့တည်တည်ကြီးပင်လာခဲ့ပြီး အရှိန်လျော့ချကာ ခြေထောက်တွေကိုကြွလိုက်ပြီး စကိတ်ပြားကို ခြေဖျားလေးနှင့်သပ်တင်ကာ ကောက်ယူလိုက်ပြီး လက်ထဲမှနှုတ်ဆီပန်းကို သူမထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“(၅)မိလားအတိအကျပဲ။ မင်းလိုချင်ရင် ယူထားလိုက်။ အချိန်နာရီအတိ စတေးထားခဲ့တာပဲ။ ဒီပန်းရဲ့တန်ဖိုးကို မင်းသိပါတယ်”

လေပွေရိုင်းရဲ့စကားက နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေပါသော်လည်း သူမက လိုချင်ရာကိုရလိုက်သူမို့ အပြုံးမျက်လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မင်းရောက်နေတာ ကြာသွားပြီထင်တယ်။ မင်းမျက်နှာမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်ထားတဲ့ပုံကိုမတွေ့ရဘူး။ မင်းက စကိတ်စီးတဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာတစ်ဆူထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ယုတ္တိရှိအောင်လိမ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူ။ ဒါမှမဟုတ် မာယာများတဲ့နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူ။ ခြောက်... မဟုတ်သေးဘူး။ ဟား... ဟား၊ မင်းကိုပေးစရာဂုဏ်ပုဒ်တွေများလွန်းလို့ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး”

ဟု မချီတင်ကဲနှင့် ရောက်တတ်ရာရာပြောလာသော လေပွေရိုင်း စကားကြောင့် သူမမှာ မလုံမလဲ။ သို့သော် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင် ဟန်လုပ်ပြီးကာ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒီပွဲမှာ ကျွန်မက နိုင်သွားပြီ။ အဲ့တော့ ကျွန်မတောင်းဆိုတာကို ရှင်လိုက်လျောရမယ်”

“မှန်ကန်တဲ့နည်းလမ်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်က ကတိမတည်တဲ့လူတစ်ယောက်လား ရတယ်လ”

“ပြောပါ”

“ရှင်က ကကိတည်တယ်ဆို ကျွန်မက ဘာပဲတောင်းဆိုဆို ရှင်ကေန်လိုက်လျောရမှာပဲ”

“မင်းသိပ်ရှည်ပါလား။ အဲ့ဒါ ငါ့အပိုင်းပါ။ မင်းသိပ်ညာတတ်ကောင်း

တယ်။ မင်းနဲ့က သဲရတာ နည်းနည်းတော့...'

“ဒါတော့ ဂျွန်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးလွန်းသွားပြီ ဝေပွေရိုင်း။ ကျွန်မမှာ သူများက သာသနာတို့အရည်အချင်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲ့ဒါ တခြား လူရဲ့အသည်းနှလုံးကို အတတ်ဖတ်နိုင်တဲ့ပညာပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမကိုဘာမှမပြောဖြစ်ပါတော့ဘဲ သူပြီးမိလိုက် ပါသည်။

“ရှင်ဘာပြီးတာလဲ”

“မင်းက အကြားအမြင်ရထားတာပဲ၊ မေးဖို့လိုသေးလား။ ဖတ် ကြည့်လိုက်ပေါ့”

ကိုယ့်ရှုကူးကိုယ်ပက်ဖြစ်လာတာမို့ သူမရင်ထဲ မချိုမဆန့်ကြီးနှင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ သူမက နှင်းဆီပန်း (၅)ပွင့်ထဲမှ အဝါရောင်တစ်ပွင့် ကိုရွေးချယ်ကာ သူထံပြန်ပေးလိုက်သည်။ သူ က လှမ်းမယူသေးဘဲ တွေးဆဆနှင့်ပင် ရပ်နေလိုက်သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ရည်းစားတွေဆိုတော့ သင်္ကေတတစ်ခုတော့ ရှိရမှာပေါ့။ မယူဘူးလား”

ထိုအခါကျပြန်တော့ သူမက မလွှဲသာမရှောင်သာ တွေးဆဆနှင့် ကြောင်နုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုအခါမှာတော့ သူမက ဖိပ်ပြင်ပြင်ကြီး

ပြီးလာသည်။

သူမြင်ဖူးသမျှ သူမရဲ့အပြုံးတွေထဲ အခုတစ်ခါ အပြုံးက မာန အကင်းဆုံးဟုထင်သည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မက ရည်းစားဆိုတော့ မကြာခဏချိန်းတွေ့ရမှာပေါ့။ အဲ့ဒီနှင်းဆီဝါရဲ့ရိုးတံဟာ အစစ်မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီပန်းက ရှင်ကိုပေးပြီး သား ရှင်ပိုင်သွားပြီ။ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတွေ့အောင်ရှာတော့၊ ကျွန်မသွားပြီ၊ ခြေထောက်... ကျွန်မ၊ ရှင်ကိုမစောင့်ချင်ဘူးနော်”

ဟုဆိုကာ သူ့ရှေ့မှာလစ်ခနဲ စကိတ်စီးကာ ထွက်သွားသော သူမ ကြောင့် သူပြီးလိုက်မိပြန်သည်။ သူမနဲ့နေရတာ ပျင်းဖို့မကောင်းတာ တော့ သူဝန်ခံပါသည်။ ပျင်းဖို့မကောင်းဘူးဆိုရင် ပျော်နေလို့လား။ သူ မသိပါ။ သူမပေးခဲ့သောနှင်းဆီပန်းကိုသာ သေချာကြည့်ပြီး ရိုးတံတုကို ပန်းပွင့်မှ ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ မှန်ပါသည်။

အစိမ်းရောင်ခြယ်ထားသော စာရွက်လိပ်ကလေးပါပဲ။ သူ ထို စာရွက်လိပ်ကလေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ပြုံးမိသွားပြန်သည်။ ဘာများပါလိမ့်။

အခန်း (၂၀)

“ကန်ရေပြင်ညီ အရိပ်ကင်ကျန်ချိန် မိုး (၆)ကြိမ်ရွာလိမ့်မည်။
အမိုးကောင်းကောင်းရှာပါ”

ထိုစာတိုလေးကို သူဖတ်နေမိသည်မှာ အခုရောဆိုလျှင် (၅)ကြိမ်
တိတိရှိသွားပါပြီ။ သူရင်ထဲက အက်ရှရှလေး ရယ်ချင်နေမိ၍လားမသိ။
သူနှုတ်ခမ်းက ကွေးညွတ်စွာပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

ညနေ (၅)နာရီတိတိအချိန်မှာတော့ သူက အိပ်ရာထက်မှငေါက်
ခနဲထထိုင်ကာ ရေမိုးချိုးပြီး စွပ်ကြယ်နီညိုရောင်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်ပင်နီ
ခပ်နှမ်းနှမ်းတစ်ထည်ကို ထုတ်ယူဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

မျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်မျှောမျှောများကို ဆီတစ်မျိုးလူးကာ လက်ဖြင့် ဖြစ်သလိုပင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။

သူ အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာတော့ လှေဝေါယဉ်အလုပ်က ပြန်တာ နှင့် တန်းတိုးသည်။

“နင်ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ခါတိုင်းလည်း သွားနေကျပဲ။ နင်မစပ်စုဖူးပါဘူး”

“နင့်ပုံစံက ခါတိုင်းထက် ဒီနေ့ထူးခြားနေတယ်ထင်လို့”

ဒီစကားမှာတော့ သူက မဖြစ်စဖူး အိုးတိုးအင်းတင်းဖြစ်သွားရပါသည်။ အမှားအမှန်၊ သင့်၏မသင့်၏ဆိုတာကိုမဝေခွဲတော့ဘဲ ဇွတ်တရွက်နိုင်လှသည့်သူ့ရဲ့စိတ်တစ်ခုကိုပဲ သူ့အဖြစ်တင်ချင်မိပါတော့သည်။

လှေဝေါယဉ်ကသာ ဒီလိုမစူးစမ်းခဲ့ပါလျှင် ဧကန် သူ့မချိန်းတဲ့ဆီသို့ သွားဖြစ်မှာမလွဲပင်။ သူ မသွားတော့ဖို့ ပြန်စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ သို့သော် ခြေလှမ်းက အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းချင်နေမိသည်။

ဝေခွဲရက်သွားသောစိတ်အစဉ်ကြောင့် သူ့ရဲ့ဟန်ပန်မှာ ပိုးတဝါး။ ဂနာမငြိမ် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသောလေပွေရိုင်းကို လှေဝေါယဉ်က စူးစမ်းသလိုအကဲခတ်နေမိသည်။

“လေပွေရိုင်း၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက် စဉ်းစားလိုက်နဲ့လေ”

“နင့်ဟာနင် အေးအေးနေပါ”

“နင်တစ်ခုဖြစ်နေတာပဲ၊ သေချာတယ်။ ဒီနေ့ နင်ထူးဆန်းနေတယ်”

တကယ်ပဲ လှေဝေါယဉ်စွပ်စွဲနေသလို သူ့ပုံက သိသာလွန်းနေပြီလား။ လှေဝေါယဉ်ပြောသလို ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာတော့ သေချာသည်။ အဲ့ဒါက စိတ်ထဲမှာလေ။ အပြင်မှာရော ပေါ်လွင်သွားပြီလား။

နာရီကိုကြည့်မိလိုက်တော့ (၆)နာရီထိုးဖို့ (၁၀)မိနစ်သာလိုတော့သည်။ ထိုအခါမှာတော့ သူ့စိတ်တွေကို ဘာအကြောင်းကြောင့်နှင့်မှ ထိန်းချုပ်မနေတော့ဘဲ ဆက်တီခုံပေါ်ပစ်တင်ထားသည့်ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲကာ ဇွတ်တရွတ်ထွက်ခဲ့တော့၏။

သူက ဘာကြောင့် ဖုန်းမေကျော့ကိုကြောက်နေရမှာလဲ။ ဖုန်းမေကျော့ ချိန်းဆိုထားတဲ့နေရာကိုသာ သူ မသွားခဲ့ပါလျှင် ညံ့ရာလည်းကျသွားမည်ဖြစ်သလို ကြောက်ဟန်လည်း ကျသွားလိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဖုန်းမေကျော့ထံပါးမှာတော့ လုံးဝလူညံ့အဖြစ် မခံနိုင်ပါ။ ဧကရီကိုဖြုန်းနိုင်သော ဧကရာဇ်တစ်ပါးဖြစ်ချင်ပါ၏။ ဘာကြောင့်

သားရဲတွင်းမှန်းသိလျက်နဲ့လည်း ခုန်မရှောင်လိုက်ဘဲ တည့်တည့်ကြီးခုန်
ဆင်းပစ်ရမည်လေ။

- ဒါမှလည်း ကေရီပိသတော့မပေါ့။

သူရောက်ရှိသွားချိန်မှာတော့ သူမက ထိုနေရာမှာ ရောက်ရှိနေခဲ့
ပါပြီ။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ အဝေးသို့ငေးမျှော်ကြည့်နေခဲ့သော သူမရဲ့ပုံရိပ်
မှာ ဂန္ထဝင်ဆန်လှသည်။

မျက်နှာတစ်ဝိုက် ကပိုက်ရုံပြေးနေသော ဆံနွယ်လိပ်မွေမွေလေး
များက လေအဝှေ့မှာ မျက်နှာလှလှကို ကျီစယ်နေသေး။ ညနေခင်းအလှ
မှာ သူမရဲ့အလှက ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေတော့၏။

သူမနား ထိုးဆိုက်သွားသော ဆိုင်ကယ်စက်သံကြောင့် သူမက
မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ သူထံသို့လှမ်းကြည့်လာပြီး အေးစက်မာကျောသော
အသံနှင့်...

“ရှင်၊ (၃)မိနစ်တိတိ နောက်ကျတယ်”

“နောက်ကျတယ် စောတယ် သတ်မှတ်ရအောင် ငါက လာပါ
မယ်လို့ မင်းကိုကတိပေးခဲ့လို့လား”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်ရောက်လာတယ်လေ”

“အပျင်းပြေပါ”

“ရှင်က အရာရာတိုင်းကို အပျင်းပြေလို့ပဲသဘောထားတတ်
လား”

“အထူးသဖြင့် မင်းနဲ့ဆက်စပ်တဲ့ကိစ္စရပ်တွေကိုပေါ့”

“ရှင်စကားမှာ အမှန်တရားတစ်ဝက်လောက်ပဲပါကယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ စွပ်စွဲလိုက်တာလဲ”

“ရှင်စကားက နည်းနည်းကြမ်းလိမ့်မယ်လို့မထင်ဘူးလား။ ရှင်နဲ့
ကျွန်မက ရည်းစားတွေလေ”

“မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါသိတယ် ဖုန်းမေကျော့။ မင်းက ဒီလို
ပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ငါ့နဲ့လုံးသားကို ရချင်နေတာမဟုတ်လား”

“အမေးစကားသီးသန့်မဟုတ်လို့ အဖြေစကားကိုလည်း သီးသန့်
မဖြေကြားချင်ဘူး။ ရှင်နဲ့ကျွန်မကြားမှာ အချို့အချို့စကားတွေက ဖြစ်ရာ
မေးစရာမလိုပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဒီနေရာကိုချိန်းတယ်ဆိုတာ ရှင်ဘယ်လို
ကောက်ချက်ချလိုက်သလဲ”

“မင်းပေးတဲ့ပစ္စည်းက အလယ်တန်းအဆင့်ပဲရှိတယ်။ ကန်ရေပြင်
ညီဆိုရင် ဒီကန်တော်ကြီးကလွဲလို့မရှိဘူး။ မင်းအဓိကပြောချင်တာက
ညီဆိုတာပဲ။ ညီ အီးကွဲတူ တိတ်ဆိတ်ခြင်း”

“ရှင်မဆိုးဘူး”

“ကန်တော်လေးက ဒီအချိန်ဆို လူတွေနဲ့ရှင်တွေနေတယ်။ အခု
ချိန် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာက ကန်တော်ကြီးပဲ”

“ဆက်ပါဦး”

“အရိပ်ထင်ကျန်ချိန်က နေရောင်ထိုးလို့ အရိပ်စောင်းစောင်းဖြစ်
ချိန်၊ ညနေခင်းကိုဆိုလိုတာပဲ။ ညနေ (၆)နာရီကို မင်းအရောက်လာမယ်။
အရိပ်ကောင်းတဲ့ အကြီးဆုံးသစ်ပင်အောက်မှာပေါ့”

“ရှင်မဆိုးဘူး လေပေ့ရိုင်း။ ကျွန်မရည်းစားဖြစ်ထိုက်တယ်”

“မင်းရည်းစား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရှင် ပြိုင်ပွဲမှာ ရှုံးထားတယ်”

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ရှင်အတိတ်မှတတ်တယ်နဲ့တူတယ်”

“ငါက လေပေ့ရိုင်းပါ ဖုန်းမေကျော့၊ ပြိုင်ပွဲမှာ ငါမရှုံးဘူးဆိုတာ
အစောကြီးကတည်းက သိပြီးသား”

“ရှင်၊ ကျွန်မကို ပန်းတိုင်မှာ ပန်းငါးပွင့်ပေးပြီးသားလေ”

“အဲ့ဒါ မင်းရဲ့လှည့်ကွက်ထဲ ငါကွင်းဆင်းလေ့လာလိုက်တာ”

“လှည့်ကွက်၊ ဘာအကြောင်းကြောင့် အဲ့ဒီလိုစွပ်စွဲရတာလဲ”

“အချက်နှစ်ချက်ရှိတယ်။ ပထမတစ်ချက်က လင်းတိုင်းမှာ နှင်းဆီ

ပွင့်ချသွားပါမယ်လို့ဆိုတဲ့ မင်းရဲ့လက်ထဲမှာ နှင်းဆီပွင့်မပြောနဲ့ ပွင့်ဖတ်
လွှာတောင် ပါမလာခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒီတည်းက မနိုးသားတော့ဘူးဆိုတာ ငါ
ရိပ်မိပြီးသားပါ။ သေချာသွားတာက ဒုတိယအချက်မှာပဲ။ ပန်းတိုင်ကို
ရောက်နှင့်နေတဲ့မင်းရဲ့မျက်နှာမှာ ပင်ပန်းရိပ်လုံးဝရှိနေဘူး။ အေးအေး
သက်သာပဲ။ လုံးဝသေချာသွားတာက သောက်လက်စအချို့ရည်ဘူးကို
ဖြစ်သလိုချစ်ထားခဲ့တာပဲ”

“ဒါကို ရှင်သိရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် ပန်းတွေလိုက်ကောက်နေ
သေးလဲ”

“မင်းဘာတွေကြံစည်ထားမလဲဆိုတာ သိချင်လို့”

“အဲ့ဒါဆို ကျွန်မက အရူးလုပ်ခံရတာပေါ့”

“အဲ့ဒါဆို ပြိုင်ပွဲမှာ ငါရှုံးနေသေးလား”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်အရှုံးခံသွားတာပဲလေ”

“အဲ့တော့ ငါက မင်းနဲ့ရည်းစားဖြစ်ရမယ်ပေါ့”

“အမှန်ပဲ”

“မင်းနဲ့ငါက ရည်းစားတွေတော်ကြရင် မင်းက ငါ့နလုံးသားထဲ
မရမက တိုးဝင်မယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ကိုအလဲထိုးမယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ရှင်သိနေတော့လည်း ကျွန်မက တကူးတကမမြေနေရတော့

ဘူးပေါ့”

“မင်းနဲ့တွဲဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဖုန်းမေကျော့။ ငါ မင်းကိုရှောင်
နေစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ မင်းက နည်းနည်းတော့ ငါ့အတွက်
Tick ဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒါကြောင့်ပဲ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ကျွန်မက သဘောတူညီစွာပဲ ဒီနေ့ကစပြီး
တွဲကြတာပေါ့”

“မင်းက ငါ့ရည်းစားနော်”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်။ ရှင်ဦးနောက် ဉာဏ်နည်းတယ်နဲ့တူတယ်”

“သေချာအောင်လို့ပါ”

ဟု သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်နှင့်ဆိုကာ မျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေတဲ့
သူမရဲ့ဆံနွယ်ခွေလေးများကို သိမ်းဖယ်လိုက်ပြီး သူမဆုံးကိုလှမ်းဖက်
လိုက်သည်။

သည်တွင် သူမခြေထောက်က အလိုလိုနေရင်း သူညီသကျည်း
ကို ကန်ပြီးဖြစ်သွားရသည်။

“အား! ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ကျူးကျော်လာသလဲ”

“ငါက မင်းရည်းစားလေ”

“ရှင်က ဒီလိုလူမျိုးလား”

“ဒုက္ခပဲ။ လောကကြီးထဲက ရည်းစားတွေအားလုံးက ဒီလိုပဲလေ။

ငါက ဘာလွန်နေလို့လဲ”

“ရှင်အခွင့်အရေးမယူနဲ့”

“ပြဿနာပဲ။ ငါက မင်းရည်းစားလေ”

“ဒါပေမဲ့... အမှန်အကန်မဟုတ်ဘူး”

“ငါကလည်း ရင်ထဲက ဆန္ဒမပါပါဘူး။ အပေါ်ယံပဲ”

“ရှင်က အခွင့်အရေးသမားပဲ”

“ဒီမှာအမိ။ မင်းက ငါ့ကိုဘယ်လိုအစားမျိုးထင်နေလို့လဲ”

“အဲ့ဒါတော့ ရှင့်ကိုယ်ရှင်အသိဆုံးနေမှာပေါ့”

“တောက်!”

သူ့ကိုရှုတ်ချလာသောစကားမို့ သူဒေါသကွက်သွားမိသည်။ သူမ
ကို တမင်တကာပညာပြဖို့ ကြံရွယ်လိုက်တာက သူမအတွက် သူက
ငပေါကြီးဖြစ်သွားပြီလား။

သူ့သိက္ခာတွေက သူမရဲ့ပါးစပ်ဖျားမှာတင် ဖုန်မှုန့်လောက်တောင်
တန်ဖိုးက မရှိတော့ဘူးလား။

“မင်း ဒီနေ့ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်တရားကို စော်ကားလိုက်တဲ့အတွက်

တစ်နေ့မှာ မင်းတန်ပြန်မှုကို ပြန်ပေးရလိမ့်မယ်။ ငါဟာ မင်းထင်ထားသလို အောက်တန်းကျကျလူတစ်ယောက်လို့ပဲ မင်းမြင်လိုက်တော့။ ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်ပဲကိုး”

“မင်းဟုတ်တဲ့အခြားတစ်ယောက်အတွက်တော့ ငါက လေပြည်ညှင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မင်းဆီမှာတော့ ငါက လေပွေရိုင်း အမှန်တကယ်ပဲ ဖုန်းမေကျော့”

“ကျွန်မကလည်း ခြောက်တိုင်းကြောက်တတ်တဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲက ဟုတ်ဘူး”

“ငါကွက်ကျော်မြင်မိတာကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်မယ်။ မင်းက ငါ့ကိုအသည်းခွဲချင်နေတာပါ”

“ကျွန်မက ဧကရီပါလို့ပြောခဲ့ဖူးတာ ရှင်မှတ်မိမှာပါ။ အဲ့တော့ ကျွန်မက ရန်သူကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ စစ်ကြေညာပြီးမှ တည့်တည့်တိုက်မယ်”

“ထောင်ချောက်ကြီးမှန်းသိရဲ့နဲ့ ငါက တည့်တည့်ဝင်တိုးခဲ့တယ် ဆိုကတည်းက ငါ့မှာ မင်းကိုအိမ်နိပ်မယ့် လက်နက်ပုန်းတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်လို့ မင်းမတွေးမိဘူးလား”

“ဘာလဲ... လှပေါ့ဦးလား”

“မင်း သူ့ကိုပတ်မရမ်းနဲ့”

“ရှင်သာ မျက်စိရှိမယ်ဆိုရင် ပန်းနှစ်ပွင့်ရဲ့ခြားနားချက်ကို တန်းမြင်မှာပဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီးလွန်းနေပြီ”

“ထားလိုက်ပါတော့။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့တွေ့လိုက်တိုင်း ထေ့လုံးငေါ့လုံးတွေနဲ့ပဲ မိတ်ဆက်နေကြရတာ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက ရည်းစားတွေပဲ။ ဒီလိုမျိုးကြီးပဲပြောနေရင် ရည်းစားဆိုတဲ့ကမ္ဘာက မလှဘူး”

“အဲ့ဟော့”

“ရည်းစားစဖြစ်တဲ့အမှတ်တရအနေနဲ့ ကျွန်မက ရှင်ကိုနှုတ်တစ်ချပ်လက်ဆောင်ပေးမယ်”

“အဆန်းပါလား”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် အမြဲတမ်းမြင်နေရအောင်လို့ပါ”

ဟုဆိုကာ ကားထဲမှ နှစ်ပေပတ်လည် ကနုတ်ဘောင်များ ခတ်ထားသောမှန်ကြိုးတစ်ချပ်ကို မယူလိုက်သည်။

“ရော... ယူလေ”

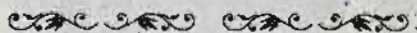
ဟု သူမက လှမ်းပေးလိုက်တော့ သူက ယောင်နနနှင့် ယူလိုက်သည်။

"ဒီနေ့ကတော့ ဒီလောက်ပဲ။ မနက်ဖြန်မှ ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့"

ဟုဆိုကာ သူမကပဲ အနိုင်ပိုင်းကာ ကားထဲဝင်သွားပြီး မောင်းထွက်သွားလိုက်သည်။ သူ့ပြီးလိုက်မိပါသည်။ ဒီလိုထူးဆန်းတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို လောကမှာရှိမယ်လို့ ထင်လည်းမထားခဲ့သလို။ ဒီလိုပြုမူမှုမျိုးကို ရှိကြတယ်။ ကြုံဖူးပါတယ်ဟူ၍လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှပြောဆိုသံ မကြားဖူးခဲ့။

ပြီးတော့ ပြိုင်ဆိုင်မှုကိုယ်စီတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း အသည်းခွဲရေးလမ်းစဉ်နဲ့ဆိုသလို ကျွန်တစ်ယောက်ကလည်း မရှုံးပါဘူးဆိုသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်။

ထိုသို့သော လူနှစ်ဦး၏ရည်းစားဘဝနိဒါန်းကတော့ ပဋိပက္ခများ နှင့်ဆိုတော့။ အလယ်မှာရော...

အခန်း (၂၀)

ဒီနေ့ နှင်းတွေပိန်းပိတ်အောင်ကျနေ၍ နံရံမှာချိတ်ထားသော ဦးထုပ်ကိုဖြုတ်ယူလိုက်ကာ ဆောင်းလိုက်သည်။ ရာသီဥတုကလည်း နည်းနည်းပိုအေးနေတာမျိုး ကုတ်အင်္ကျီပါးပါးတစ်ထည်ကို စွပ်ကြယ်ပေါ် ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။

ရာသီဥတုက အလွန်အေး၍ထင်သည်။ သူစက်တစ်စီးရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ လူများက ခါတိုင်းထက် ရှင်းနေပါ၏။ သို့သော် လမ်းတစ်ချိုးသို့အကွေ့မှာတော့ ခုံတန်းရှည်လေးပေါ် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော ဗုဒ္ဓမေဓကျော့ကို အံ့အားသင့်ဖွယ်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖုန်းမမကျွဲကလည်း သူ့ကိုမြင်သွားကာ မတ်တတ်ထရပ်လာ

၏။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုစောင့်နေတာ”

“မင်းရှေးနေပြီ။ ဒီလောက်အေးနေတာကို အုတ်ခုံပေါ်ကြီးမှာ”

“အရမ်းအေးတယ်၊ တောင့်ခဲနေတာပဲ။ (၁၅)မိနစ်ရှိသွားပြီ”

“မင်းနှုတ်ခမ်းတွေပြာနေပြီ။ ဟိုးရှေ့နားမှာ ကော်ဖီဆိုင်ရှိတယ်။

ကော်ဖီပွဲဖြစ်ဖြစ် သွားသောက်လိုက်”

“ရှင်ကရော”

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားမယ်လေ”

“အချမ်းခံရကျိုးနပ်သွားပြီ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“အနည်းဆုံးတော့ ရှင် ကျွန်မပေါ်ကရှုစာသက်သွားတယ်လေ”

“ဒုက္ခပဲ”

“ကျွန်မဝန်ခံစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ရှင်နဲ့နေရတာ တခြားလူတွေလိုပျင်းစရာမကောင်းဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါမသိချင်ဘူး။ ကဲ... ငါသွားတော့မယ်”

“ခဏ”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်မ ရှင့်နောက်လိုက်မလို့”

“ကျွတ်”

“ကျွန်မက ရှင်ရည်းစားလေ။ ရှင်ခေါ်ရမှာပေါ့”

“အဲ့ဒါ မင်းသဘောပါ”

ဟု သူက မကျေမချမ်းပြောလိုက်တော့ သူမက လက်နှစ်ဖက် ကိုဆန့်ထုတ်ကာ သူထံကမ်းလိုက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်က သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားပါဆိုသည့်သဘောမျိုးပေါ့။

ထိုအခါမှာ သူပြီးလိုက်တဲ့အပြုအမူ ဘယ်ဘက်ရင်အုံထဲထိ စိုက် ဝင်သွားရသည်။ သူ့အပြုအမူ ကြည်စင်ရိုးရှင်းလွန်းနေ၍ပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့မင်းက ရည်းစားတွေပဲ”

ဟုဆိုကာ သူမလက်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်သည်တွင် သူမ၏ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

ထိုအချိန်တစ်ခဏလေးအတွင်းမှာ သူမနှင့်သူ့အကြည့်ချင်းဆုံ သွားရသည်။ ထိုအကြည့်တွေက ခါတိုင်းလိုစူးရှတောက်ပြောနေ တော့ဘဲ မှန်ပြုပြန်လှ၏။

တဒင်္ဂလေး ညင်သာသွားမိကြတာကြောင့် ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်လုံးက အကြည့်လွှဲပစ်ကြကာ ပကတိအစီအစဉ်တိုင်းပင် သူက သူမလက်ဖျားလေးကိုကိုင်ရုံလေး ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

သူမက ကုန်းကုန်းလေးနှင့် ခွန်အားစိုက်ထုတ်စရာမလိုဘဲ သူ့အနောက်သို့ အလိုက်သင့်ပါသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုဇာတာမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်က အမုန်းတရားတွေမရှိကြသူပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သိကျွမ်းလာခဲ့ကြသူလို ရင်းရင်းနှီးနှီး။

သူမနှင့်သူက စကိတ်နှင့်အကျွမ်းတဝင်ရှိနှင့်ပြီးကြသူများမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အပြိုင်အဆိုင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက ကျော်တက်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူနှင့်သူမ၏ခရီးထောက်ကို အရုပ်ကြီးသုံးရှင်ရှေ့မှာ နားဖြစ်ကြသည်။ သူရောသူမပါ ပလက်ဖောင်းဘေးခုံလေးမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့မှလည်း ဘာစကားသံမှထွက်မလာခဲ့သလို သူမတို့မှလည်း စကားသံက ဆိတ်သုဉ်းနေတာမို့ သူမနှင့်သူအကြားမှာ ပျင်းရိခြောက်သွေ့ဖွယ်အတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရသည်။

“လူ့ဘဝဟာ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ပဉ္စလက်ဆန်တယ်နော်”

အေးရှုစွာထွက်ပေါ်လာတဲ့ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံကြောင့် သူက အခြားကိုကြည့်နေခဲ့ပေမယ့် အာရုံစိုက် နားထောင်လိုက်မိ၏။

“လမ်းပေါ်မှာ အခုလိုအချိန်ဖြုန်းနေသူတွေကို ကျွန်မသိပ်မုန်းခဲ့တာ။ အခုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကပဲ လမ်းသရဲလုပ်နေပြန်တယ်”

သူမက ထိုသို့အစမရှိအဆုံးမရှိပြောပြီး တိတ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

“ကျွန်မဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးစောင့်ဖူးတာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေကြတာပါဆိုပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တစ်ချက်လေးမှ စောင်းငဲ့မကြည့်ဖြစ်ကြ။

“ရှင်ကို ကျွန်မပထမဆုံးစောင့်ဖူးတာပဲ”

သူမက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ငါ့ကိုအပြစ်တင်ချင်တာလား။ အဲ့ဒါက မင်းသဘောနဲ့မင်းနော်။ ငါက စောင့်ခိုင်းမထားဘူး”

“ကျွန်မကို အဲ့ဒီလိုခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောဆိုတာလည်း တစ်လောကလုံးမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်”

“ငါက အဲ့ဒီလိုပဲပြောတတ်တယ်”

“ရှင်လိုလူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက ရည်စားတော်မူလိမ့်မယ်လို့

ဘယ်တုန်းကမှမတွေးဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလိုအုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်မိလိမ့်
မယ်လို့လည်း ထင်မထားခဲ့ဖူးဘူး”

“ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တတ်တဲ့လောကတရားကြီးမှာ ဘယ်အရာမှ
မတည်မြဲဘူး”

“ထူးဆန်းတယ်နော်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့က ဒီနေ့တော့ ရန်မဖြစ်ကြ
ဘူး။ ဪ... သိပြီ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့က အခုလိုမျိုးပဲ အေးအေးဆေးဆေး
နေကြရင် မကောင်းဘူးလား။ အဲ့ဒါမှပိုပြီး သံယောဇဉ်ရှိသွားနိုင်တယ်”

“မင်းစကားရဲ့ဆိုလိုချက်ကို ငါသိပါတယ်။ ငါက မင်းကို အဲ့ဒါမှ
ချစ်မိသွားမယ်။ အဲ့ဒီအခါမှ မင်းက ငါ့အသည်းကိုခွဲမယ်။ ဟုတ်တယ်
မို့လား။ ဟား... ဟ သနားတယ် ဖုန်းမေကျော့။ ငါ မင်းကို ဘယ်တော့
မှချစ်မှာမဟုတ်ဖူး”

“မာယာတွေပုံအာလိုက်ရင်တော့ ရှင်နှလုံးသားက ဘာနဲ့ထုလုပ်
ထားလို့လဲ”

“စစ်ကြည့်လိုက်တာလား”

“အမှန်ပဲ။ ကျွန်မ မာယာသုံးတော့မလို့”

“မင်းက ငါတွေဖူးသမျှမိန်းမတွေနဲ့မတူတာအမှန်ပဲ ဖုန်းမေ
ကျော့။ မင်းက ငါ့အတွက်တော့ နည်းနည်းထူးခြားတယ်။ အဲ့ဒါကိုတော့

ငါ့ရဲ့ရဲကြီးဝန်ခံနိုင်တယ်”

“မဆိုးဘူး။ ရှင်လည်း အမှန်ကိုပြောနိုင်တဲ့သတ္တိက ဝိုးတဝါးက
နေ ပီပြင်လာပြီ”

“လှပေါယဉ်အပြင် မင်းက ငါ့ရဲ့ပထမဆုံးမိန်းကလေးပဲ”

“ကျွန်မယုံပါတယ်။ ရှင်လိုလူမျိုးက မိန်းကလေးမိတ်ဆွေများများ
မရှိနိုင်ဘူး”

“ဘာကြောင့် အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ရှင်ရဲ့မျက်နှာပေးကြောင့်လို့ပြောရင် အများကြီးမှန်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုချောတယ်လို့ အများကပြောကြတာပဲ”

“အဟွတ်... အဟွတ်... အဟွတ်”

သူမ အမှန်တကယ်ပဲရယ်ချင်သွားရပါသည်။ သူ့ပုံစံက ပြောင်
စင်စင်ဟန်တစ်ချက်မရှိဘဲ အတည်ပေါက်ကြီးပြောချလိုက်သောကြောင့်
ပါ။

“ရှင်က ဟာသလည်း ပြောတတ်တယ်နော်”

“ငါက လူရွှင်တော်မဟုတ်ဘူး။ အတည်ပြောနေတာ”

“ရှင်က ဘာမထီမျက်နှာပေးနဲ့ ဆရာကြီးဂိုက်ဖမ်းထားပြီး ချစ်
အဆင့်မှာပဲ နှိုနေသေးတာကိုး”

“မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ အချိန်က မနည်းတော့ဘူးပဲ။ ကျွန်မမှာ အလုပ်တွေရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်မ ရှင်နားမှာနေချိန်ကို နှစ်နာရီအထိ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာ။ အဲ့ဒါ ရှင်က ကျွန်မရည်းစားမို့ပဲ”

“မင်း အဲ့ဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အချိန်တိုင်း ငါ ကြက်သီးထသွားတတ် လို့”

“ရှင်က နည်းနည်းရယ်ရယ်တယ်နော်။ ရှင်ကို ကျွန်မ လက်ဆောင် ပေးမလို့”

ဟုဆိုကာ အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှအသည်းပုံကတ်ထူပြားလေး ထုတ် လာသည်။

“ရော... ယူလေ”

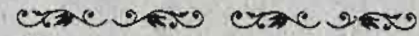
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒါက စတစ်ကာပဲ။ မှန်ရဲ့ဘယ်ဘက်ထောင့်ထိပ်မှာ ကပ်ထား လိုက်”

ဟုသာအစမရှိအဆုံးမရှိဆိုကာ လစ်ခနဲထထွက်သွားလိုက်သည်။ သူ့မှာသာ သူမပေးသွားခဲ့သောကတ်ထူပြားကိုကိုင်ရင်း ထရမလိုထိုင် ရမလို၊ သူမနောက်ပဲလိုက်သွားရမလို၊ တစ်ခုခုကိုပဲ မရေရာမသေချာ

တွေးရမလိုနှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူက အသည်းပုံကတ်ထူပြားလေးကို ခိုဝေ စွာငေးကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိလိုက်သည်။ သေသပ်ပြီး သက်ဝင်နူးညံ့နေခဲ့တာကတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းပါးတစ်လွှာမှ အပြုံးတစ်ခု ပဲဖြစ်တော့သည်။

အခန်း (၂၂)

“လေပွေ့ရိုင်း၊ နင်ဘာတွေပြုံးနေတာလဲ”

သူ ဒန်းလေးပေါ်မှာထိုင်နေစဉ် လှဝေါယဉ်က ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ အမှန်တကယ်ပဲ အပြင်မှာပါ ပြုံးမိသွားတာလား။

“လှဝေါယဉ်၊ နင့်မှာရည်းစားရှိသလား”

ထူးဆန်းစွာစူးစမ်းမေးမြန်းလာသည့်လေပွေ့ရိုင်းစကားကို အထ အနကောက်ကာ ကြည်နူးရမှာလား။ အဲ့သြပြီး မှင်တက်နေရမှာလား ပံင် မတွေ့တတ်နိုင်။

“ရည်းစားတော်ထားတဲ့လူကို မုန်းနေတယ်ဆိုတာ ခြောက်မှာရှိ

နိုင်သလား”

“မရှိနိုင်ဘူး”

“ရှိတယ်”

“ဟမ်”

“ရည်းစားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်
အလှန်မုန်းနေကြတာ”

“ဘယ်ဇာတ်လမ်းထဲမှာလဲ”

ထိုအခါမှာတော့ လေပွေရိုင်းက သူမကိုစူးစိုက်စွာကြည့်ကာ သူမ
ခေါင်းလေးကိုခပ်ဖွဖုတ်လာသည်။

“ပိုင်မဟာမှာလုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ထူးခြားစွာမေးလာသည့်လေပွေရိုင်းစကားကြောင့် သူမမှာ ဘာ
ပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ ကြောင်တက်တက်နှင့်။

“အဆင်မပြေတာရှိရင် ငါ့ကိုပြော”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စဉ်းစားကြည့်ရင် ငယ်ငယ်တည်းကတည်းက ငါ နှင့်အပေါ်ဘာမှ
မလုပ်ပေးရသေးဘူး”

ဟု သူမကိုတည့်တည့်ကြီးကြည့်ကာ ပြောလာသည်။

“နင် ငါတို့အိမ်ကိုရောက်လာတဲ့နေ့အကြောင်း ငါပြန်မြင်မိတယ်။
နင်က အဝတ်စားအိတ်သေးသေးလေးနဲ့၊ ငါ့ကိုမြင်တော့ နင်လန့်နေ
တယ်။ ငါမောင်းထုတ်မှာစိုးလို့လေ။ ငါ နင့်ကိုမောင်းမထုတ်ခဲ့ပါဘူး။
တကယ်တော့ အဲ့ဒီတုန်းက ငါက နင့်ကိုအားပေးကူညီဖို့ထွက်လာတာပါ။
ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီလို နူးနူးညံ့ညံ့ ငါမနေတတ်ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်ခဲ့တာ”

“အဲ့ဒါကို ကြီးကြီးက နင့်ကိုဆွဲခဲ့တယ်လေ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။
တကယ်မသိခဲ့ဘူး”

“တကယ်တော့ လောကမှာ ငါ့ကိုနားအလည်ဆုံးလူဟာ ဖေဖေ
ပြီးရင် နင်ပဲရှိတယ်။ မေမေက ငါ့ကိုသိပ်နားမလည်ဘူး”

“နင်နားလည်မှုလွဲနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“သူက ငါ့အမေပါ။ မွေးကတည်းကနေလေ့ရှိတာ သူ့အကြောင်းကို
မင်းထက်ငါက ပိုသိတယ်။ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့မိဘမေတ္တာနဲ့ တစ်
ထပ်တည်းကျခံစားနားလည်မှုက ဘာမှမဆိုဘူး။ ဖေဖေဆုံးတော့ ငါ့ဘဝ
က အထီးကျန်သွားသလိုခံစားရတယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်းစကားမပြော
ချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... နင့်ကိုတော့ တစ်မျိုးပြောင်းပြီးခံစားရတယ်။
နင်က ငါနှစ်သက်တာတစ်ခုခုကို အမြဲလုပ်ပေးလေ့ရှိတာမို့၊ ငါဘယ်

လောက်ပဲ မနှစ်သက်ပါဘူး၊ နှင်ရူးနေပါတယ်လို့ပြောပြော၊ ငါ့မွေးနေ့တိုင်း ပန်းစည်းလက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့အစဉ်အလာက မပျက်ခဲ့ဘူး။ အမှန်တော့ ငါကြိုက်တယ်”

“ငါသိပါတယ်၊ နှင့်မျက်လုံးရဲ့အကြည့်နဲ့ နှင့်နှုတ်ခမ်းက ဆန့်ကျင် နေတာပဲဟာ”

“အဲ့ဒါကြောင့် နှင်ပဲ ငါ့ကိုနားလည်တယ်လို့ပြောတာပေါ့”

“လောကကြီးတစ်ခုလုံးထဲမှာလည်း ငါ့အပေါ် အကောင်းပေးနိုင် ဆုံးလူဟာ နှင်ပါပဲ”

“နှင်မှားနေပြီ။ ငါက နှင့်ကိုအော်တယ်၊ ငေါက်တယ်၊ အဖက် မလုပ်သလိုဆက်ဆံတယ်”

“အဲ့ဒါ နှင့်စိတ်ထဲကပါလို့မှမဟုတ်တာ”

“ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“နှင် ငါ့ကိုတာကယ်မုန်းတယ်ဆိုရင် အချဉ်ထုပ်လည်းဝယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆံညှပ်လေးတွေလည်း မဝယ်ပေးဘူး။ ပြီးတော့ ငါခက်ခဲ နေချိန်လည်း နှင်ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီနေ့ကလေ၊ နှင့်အသံကို ကြားလိုက်ရတော့ ငါပျော်လည်းပျော်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ဝမ်းလည်းနည်း သွားတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခုခုကိုလည်း အတိအကျသိသွားတယ်”

သူမက ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး အသက်ကိုမှန်မှန်ရှုကာ...

“ငါ့ဘဝမှာ နှင်ရှိနေရင် ဘာမှမလိုအပ်တော့ဘူး”

သိမ်ငယ်တိုးလျသောအသံလေးက ညင်သာစွာထွက်ပေါ်လာခဲ့ သည်။ ထိုအသံက သူ့ရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံကိုလှုပ်ခတ်သွားစေတဲ့ အပြင်း ရှုဆုံးလက်သီးတစ်လုံးပါပဲ။

သူ့ သူမရဲ့လက်အစုံကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ငါ နှင့်ကိုစောင့်ရှောက်မယ် လှပေါ့ယဉ်”

ဟုခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပြောပစ်လိုက်သည်။

“နှင် ညညတွေမှာ လမ်းကိုကြည့်ပြီးထွက်ခွာတာ ငါသိတယ်။

အဲ့ဒါ နှင့်မိဘတွေကိုသတိရလို့ပဲဆိုတာ ငါတွေ့မိတယ်။ ငါ နှင့်အနားမှာ နေမယ်။ နှင်ဘယ်တော့မှအ ဝီးကျန်မဆန်စေရဘူး။ ငါ နှင့်ကိုနှစ်သိမ့် ပေးချင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါအဲ့ဒီလိုမနူးညံ့တတ်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်လေပွေ့ရိုင်း။ ငါ နှင့်ကိုအရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားမိခြင်းမှ အရည်ကြည်တို့က မျက်ဝန်းအိမ် မှ လျှံကျလာရသည်။ သူက ထိုမျက်ရည်ဥတွေကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် တယုတယသုတ်ပေးလိုက်၏။ သူ့ဘဝမှာ ဒါပထမဆုံးနူးညံ့မိခြင်းပါ။

အခန်း (၂၃)

“လှဝေယဉ်”

သူမအိမ်သို့ပြန်ရန် စက်ဝံကိုတွန်းထုတ်နေစဉ် နောက်နားဆီမှ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်! မမ”

“မင်း၊ တို့နဲ့ညစာလိုက်စားမလား”

သူမက အမိန့်တစ်ခုကိုမလွန်ဆန်နိုင်သူတင်ဦးနယ်၊ ခေါင်းတို့ တွင်တွင်ညီတိတ်ပြမိသည်။

“မင်းစက်ဝံကို အဲ့ဒီမှာပဲထားခဲ့လေ။ ဝို့ ကားပေါ်ကစောင့်နေ

မယ်။ ဟုတ်လား”

ဟုဆိုကာ ကျော့ကျော့လေးထွက်ခွာသွားသော မမ၏ကျော့ပြင်ကို သူမက ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမကို မမက ဘာဖြစ်လို့အကြောင်းမဲ့ သက်သက် ကောင်းပေးနေရတာလဲ။ စဉ်းစားစရာတော့ဖြစ်နေပါပြီ။ တကယ်ပဲ သူမကို ညီမတစ်ယောက်လိုခင်နေလို့လား။

သူမ အမှန်တကယ်ပဲမတွေးတတ်ပါ။ သို့သော် ထိုမမကျွေးတဲ့ ညစာကိုတော့ သူမက စားနေပြီးဖြစ်သည်။

“မင်းပင်ပန်းနေပြီလား လှဝေါယဉ်”

“မပင်ပန်းပါဘူးမမ။ အဲ့ဒါ လှဝေါယဉ်ရဲ့အလုပ်ပါ”

“ပွဲနေ့က နီးလာပြီဆိုတော့ ထပ်ပြီးကြိုးစားပါဦး။ မင်းရဲ့အနာကတိ လည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ။ မမသာ လှဝေါယဉ်ကို ဒီရိုင်မဟာမှာ မနေစေခဲ့ဘူးဆိုရင် လှဝေါယဉ်လုပ်ချင်တာတွေကို ဘယ်တော့မှလုပ်ခွင့် ရခဲ့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို တို့က မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ မမက လှဝေါယဉ်ကိုသိပ်ကောင်းပေးတဲ့လူပါ”

“ဒါဆို မင်းကရော တို့ကိုပြန်ကောင်းပေးမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့။ လှဝေါယဉ် အတတ်နိုင်ဆုံးကောင်းသွားမှာပါ”

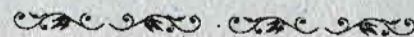
“မင်း တို့ကိုအဲ့ဒီလိုသတ်မှတ်ရင် အကောင်းဆုံး တို့အတွက်လုပ် ပေးပေါ့။ တို့ရဲ့အိပ်မက်က ဝိုင်တွေကို ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ထဲပို့ချင်တယ်”

“အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားသွားပါ့မယ်မမ”

“ပါးစပ်နဲ့ပဲ ကြိုးစားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လက်တွေ့ကျကျလုပ်ရမယ်။ နားနားနေနေဆိုတာ လူညံ့တွေရဲ့အလုပ်ပဲ။ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ် ချင်ရင် မနားမနေကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ။ လှဝေါယဉ်မှတ်ထားပါ့မယ်”

သူမကိုသွန်သင်ပေးနေတာကြောင့် သူမက လိုက်လိုက်လှဲလှဲပင် မမကိုကျေးဇူးတင်မိသွားပါသည်။ ပြီးတော့ သူမမှာ တကယ်ပဲ အစ်မတစ် ယောက်ရလိုက်သလို နွေးထွေးသွားရပါ၏။ သူမရင်ထဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ သည်။ မမအတွက်သာဆို သူမ ကြိုးပမ်းသွားမည်လို့ပေါ့။

အခန်း (၂၄)

“ဒေါက်! . . . ဒေါက်!”

သူမ ပိုင်စာရင်းတွေကိုပြုစုနေစဉ် တံခါးခေါက်သံကြောင့်...

“ဘယ်သူလဲ”

“လှဝေါယဉ်၊ နင်အိပ်မပျော်သေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ လေပွေရိုင်း”

“ငါ့ကိုကော်ဖီဖျော်ပေးဦး၊ မအိပ်တာလို့”

ဟုဆိုလာသဖြင့် သူမက မဆိုင်းမတွပင်ထလိုက်ပြီး ကော်ဖီတစ်

ခွက်ဖျော်ကာ လေပွေရိုင်းရဲ့အခန်းတံခါးကိုခေါက်လိုက်မည်။

၂၁၂ ကို မယ်နိုင်

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

သို့သော် ဘာမှတန်ပြန်သံကိုထပ်မကြားရ၍...

“လေပွေရိုင်း”

သူမခေါ်လိုက်ပေမယ့်လည်း အခန်းထဲက ဘာတုံ့ပြန်သံမှထပ်မကြားရပါ။ သူမက တံခါးကိုတွန်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ လေပွေရိုင်းက ရှိမနေပါ။ သူမလက်ထဲမှကော်ဖီဖန်းကို ဘယ်နားထားရမုန်းပင်မသိနိုင်တော့။

ဒါကြောင့် လေပွေရိုင်းကို မှန်းဆဆလေးရှာဖွေမိလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒန်းပေါ်မှာ လမ်းကိုထိုင်ငေးနေသောလေပွေရိုင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လမ်းက လူတယ်နော်။ ငါကြည့်နေတာကြာလှပြီ”

“ဟင်! ငါ့ကိုလာမနီးခင်ကတည်းက နင်ဒီမှာထိုင်နေတာလား”

“နင် အခုချိန်ထိမအိပ်သေးဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“စာရင်းပြုစုနေတာ။ မနက်ဖြန်ဆို ငါတို့ဝိုင်မဟာရဲ့ဝိုင်ပြပွဲနေ့လေ။ ငါအရမ်းကြိုးစားနေတာ”

“နင်တစ်နေ့လုံး အလုပ်ပင်ပန်းထားတာ အိပ်သင့်ပြီ။ ကြာလာရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်နိုင်တယ်”

“မမက လူတော်ဖြစ်ချင်ရင် မနားမနေကြိုးစားရမယ်တဲ့”

“လူတော်မဖြစ်ဘဲ သေသွားမှာပေါ့။ နင်ဟာလေ သိပ်တုံးတာပဲလှပေါ့ယဉ်။ ဒီမိန်းမက နင့်ကိုချောက်တွန်းနေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူက ငါ့ကိုကောင်းစေချင်လို့ပါ”

“နင်မှိုင်းမိနေပြီ လှပေါ့ယဉ်”

“မမကပြီးတော့ ငါတို့ကိုအမြဲလိုလိုပြောတတ်တဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိသေးတယ်။ တစ်ခုခုကိုလိုချင်ရင် တစ်ခုခုကိုပေးဆပ်ရတယ်တဲ့။ ရယူလိုမှုက ကြီးမားလေ ပေးဆပ်မှုကကြီးမားလေပဲတဲ့။ အရမ်းမြင့်တယ်နော်။ မမက အတွေးအခေါ်သိပ်ကောင်းတာ။ ငါ မမကိုသိပ်အားကျတယ်”

“ငါက မာနကြီးပြီး တစ်ယူသန်တာကိုမနှစ်သက်ဘူး”

“မမက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုလည်းညီမတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ဂရုစိုက်တယ်။ လက်ဆောင်တွေလည်းပေးတယ်”

“လက်ဆောင်”

သူက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့်ထောက်လိုက်သည်။ ဖုန်းမေကျောက တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ဘာမဟုတ်ဘဲနဲ့ လက်ဆောင်တွေပေးနေကျလေ။

“ဒီမှာလေ၊ တွေ့လား”

ဟုဆိုကာ လည်ပင်းမှစိန်လော့ကတ်သီးလေးကို ပြလာသည်။

“ဟင်!”

ထိုအခါ အံ့သြသွားရသူက သူပါ။

“မင်းတို့အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားတွေအပေါ် အဲ့လောက်ထိ
ကောင်းတာပဲလား”

“ဟင့်အင်း... ငါတစ်ယောက်တည်းကိုပါ။ ငါ့ကိုခင်လို့တဲ့”

သူမက ထိုလိုကြည်ကြည်ရှင်ရှင်လေးပြောလိုက်သည်တွင်မှာတော့
သူက ဇက်ခနဲဆိုသလို သူမလည်ပင်းမှဆွဲကြိုးလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်
သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ လေပွေရိုင်း”

“ဒါ သိပ်တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုတာ နင်သိသလား”

“အင်း”

“မင်း သူ့ကိုတန်ဖိုးကြီးကြီးပေးဆပ်နိုင်လို့လား”

“ဟင်!”

ဉာဏ်မမီနိုင်ဖြစ်သွားရသူက သူမပါပဲ။

“လှပေါ့ယဉ်၊ နင် ငါ့အပေါ်ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“နင်ရှိနေရင် ငါဘာမှမလိုတော့ဘူး”

“ပိုင်မင်းသမီးရော”

“မဖြစ်ချင်နေ၊ ရတယ်”

“အစ်မတစ်ယောက်ရော”

“နင်ရှိရင် ပြည့်စုံပြီ”

“ငါ နင့်ကိုပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲ့ဒီစကားကို နင်မှတ်မိသေးလား”

သူမက အာရုံစိုက်ကာ နားထောင်နေမိပါသည်။

“နင်ငယ်ငယ်က ပိုနေချိန်တိုင်းမှာ၊ ပြီးတော့ ငါ့အော်လိုက်ရင်
ခေါင်းငုံ့သွားတဲ့အခါတိုင်းမှာ ငါ့မှာစိတ်ကူးတစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတယ်
ဆိုတာလေ။ တစ်နေ့ကျရင် နင့်ကိုငါလက်ထပ်မယ်လို့”

“လေပွေရိုင်း”

“နင်လက်ခံမှာလား”

“လေပွေရိုင်း... ငါလေ”

“နင်ဟာ ငါ့အတွက်အလိုက်ဖက်ဆုံးသောဘဝကြင်ဖော်ပဲ။ ငါ
နင့်ကိုလက်ထပ်မယ် လှပေါ့ယဉ်”

“လေပွေရိုင်း”

“ငါပြောတာကိုအရင်နားထောင်ပါ။ ငါက နင့်နားမှာအမြဲနေမယ်။

နင်က ငါ့နားမှာအမြဲနေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ဘဝလုံးသစ္စာ

ရှိပြီး နားလည်မှုတွေနဲ့တည်ဆောက်သွားကြမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

သူမမှာ ဖျော်ရွှင်လွန်းသွားမိသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိနိုင်တော့၍ လေပွေရိုင်းရဲလည်ပင်းကိုသာ သိုင်းဖက်ထားမိတော့သည်။

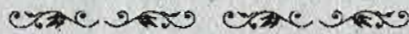
ထိုအချိန် လေပွေရိုင်းလည်း ပြုံးနေခဲ့သလို သူမကလည်း ကြည်နူးနေခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ပြတ်ညှပ်သိပ်ခဲနေတဲ့စိတ်ဟွေနှင့်အတူ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းကျပ်စွာဖက်တွယ်ထားမိကြတော့သည်။

“ငါ နင့်ကိုအရမ်းချစ်တယ် လေပွေရိုင်း”

“အခုမှလား”

“ဟင့်အင်း... အရင်ကတည်းက”

သူမက အမှန်အတိုင်းဝန်ခံပစ်တော့၏။

အခန်း (၂၅)

သူ မနက်ခင်းပိုင်း စက်တံစီးထွက်လာတော့ သူ့ရည်းစားဆိုသူ ဖုန်းမေကျော့နှင့်တွေ့ရပြန်သည်။ မှန်ပါသည်။ ဖုန်းမေကျော့က အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်ကာ သူ့ကိုစောင့်နေခဲ့တာပါ။

သူက ဖုန်းမေကျော့ရဲ့ရှေ့မှာ အလိုလိုရပ်တန့်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဖုန်းမေကျော့ကလည်း သူ့ထံလာနေပါသည်။

“ကျွန်မဘာလုပ်နေတယ်လို့ ရှင်ထင်သလဲ”

“ထိုင်နေတာလေ”

“တစ်ဝက်မှန်တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မက သင်္ချာတတ်နေတာ။

ရှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့မတွေ့ကြတာ သုံးရက်နဲ့ (၁၁)နာရီတိတိရှိသွားပြီ”

ထိုအခါမှာ သူပြုံးလိုက်တဲ့အပြုံးတစ်ပွင့်က ငြိမ်းချမ်းသက်ဝင်လှ
ပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုလွမ်းမနေဘူးလား”

“ဟား...ဟား... မင်းတော့ တကယ်ပဲ”

“ရှင်က သတ္တိမရှိဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ။ ရှင်
ကိုသတိရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကိုလာတွေ့တာ”

“မင်းလာပစ္စည်းလို့ ငါကစိတ်ချမ်းသာနေတာ”

“ကျွန်မအလုပ်များနေလို့ပါ”

“မင်းနေမကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ကျွန်မ မအိပ်ရတာ (၂၇)နာရီရှိသွားပြီ”

ထိုအခါမှာတော့ သူ့ရင်ထဲအမည်ဖော်မရအောင် နာကျင်မှုတစ်
ရပ်ကိုခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့စကိတ်လိုက်စီးမလို့”

“မင်း အားနည်းနေတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကိုတွဲခေါ်ပေါ့။ ကျွန်မ စိတ်ကြည်လင်ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလာသောသူမကို သူက ဘာမှထင်မဆိုဖြစ်တော့ဘဲ သူမ

လက်ကိုသာ တွဲခေါ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့တော့ သူက အရှိန်ကိုမမြင့်ဘဲ
ဖြည်းဖြည်းနှင့်ပုံမှန်လေးပင်။

“မင်းပြန်ဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူးလား”

“ကျွန်မဘယ်ကိုပြန်ရမှာလဲ”

“မင်းအရင်က ဘယ်မှာနေခဲ့လို့လဲ”

“အလုပ်တွေရှိရာမှာလေ”

“မင်းမှာဒီလောက်အချိန်တွေရှားပါးနေတာ၊ ငါ့နားမှာ ဘာဖြစ်လို့
လာနေသေးသလဲ”

“အမှန်ကိုပြောရရင် ရှင်က ကျွန်မအတွက်ထူးခြားတဲ့ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်မ ရှင်အသည်းနှလုံးကိုရချင်တယ်”

“မင်းရနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး ဖုန်းမကျော့”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငါလက်ထပ်တော့မယ်”

သူဟာ ညာမပြောတက်သူမှန်း သူမအတတ်သိနေ၍ နည်းနည်း
အံ့ဩသွားရသည်။

“မင်း လှပေါ့ယဉ်ကို အမှန်တကယ်ကောင်းပေးခဲ့တာဆိုတည်း
ငါက ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဒါ ငါ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးပြောဆိုခြင်းပါ။ အကယ်၍

ဟန်ဆောင်ပြီးကောင်းခဲ့တာပါဆိုလည်း သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ ရော့!
ခွဲကြီးတန်ဖိုးက၊ ကြီးတော့ မင်းပဲ ပြန်ယူထားလိုက်ပါ။ ဒီတန်ဖိုးနဲ့ကိုက်
ညီကဲ့တန်ပြန်ပေးဆပ်မှု လှပေါ့ယဉ်မှာမရှိဘူး”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ လှပေါ့ယဉ်ကို အဲဒီလောက်ကောင်းနေတာ
လဲဟင်”

“ငါ့ရဲ့သတို့သမီးလောင်းမို့ပဲ၊ လှပေါ့ယဉ်ဟာ ငါ့ရဲ့တစ်ဦးတည်း
သော ကြင်ယာတော်ပါ”

“ရှင်မဟုတ်သေးဘူး လေပွေရိုင်း”

“မင်းရဲ့အယူအဆက လွဲနေတာပါ”

“ရှင် ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး မရှောင်လွှဲသွားနဲ့”

“မင်းအထင်လွဲနေပြီ ဖုန်းမေကျော့၊ ရှောင်လွှဲတယ်ဆိုတဲ့အသုံး
အနှုန်းမျိုးက မင်းနဲ့ငါ့အကြားမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ငါ့ရဲ့ဘဝကို ငါ ကြိုက်
သလိုပန်တီးလို့ရတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကိုချစ်မိသွားမှာ စိုးရိမ်လို့လား။ ရှင်မလိမ်တတ်ဘူး
ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်။ ရှင်မေးခွန်းကိုရှောင်လွှဲမနေဘဲ အမှန်အတိုင်း
ဖြေလိုက်စမ်းပါ”

“မင်း ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဖုန်းမေကျော့၊ ငါ့လက်ထပ်တော့

မှာမို့ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်သွားတာလား။ မင်း ငါ့ကိုကြိုက်နေတာလား”

မေးခွန်းကို မေးခွန်းနှင့်ပင် တုံ့ပြန်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုစကားများ
အဆုံးမှာတော့ သူမနှင့်သူ့အကြား တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်းမူသွားရသည်။

အားပြိုင်နေသောမျက်လုံးအကြည့်များက နှလုံးသားထဲထိ ထိုး
ဖောက်နေရာယူနေသည့်အလား။ ထိုအကြည့်စူးစူးကြီးတွေက တစ်
ယောက်နှလုံးသားကိုတစ်ယောက် ဖတ်ရှုနေကြခြင်းမည်၏။ သူက အကြည့်
တို့ကိုရုပ်သိမ်းကာ လှည့်ထွက်တော့မည်ပြုလိုက်တော့...

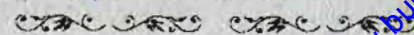
“ကျွန်မ ရှင်ကိုလက်ဆောင်မပေးရသေးဘူး”

ဟုဆိုကာ တစ်ခုခုလှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူကလည်း သူ့လှမ်း
ပေးလိုက်သောအရာကို ယူပြီးဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ”

“ဖိတ်စာလေ။ ရှင်က ကျွန်မရည်းစားပဲ၊ ဖိတ်ရမှာပေါ့။ ရှင်လာဖြစ်
လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ ကျွန်မဆီမဟုတ်ခဲ့ရင်တောင် ကျွန်မနားမှာ
လှပေါ့ယဉ်က မှီနေတယ်လေ”

သူမက ထိုသို့ပင် တုံးတိတ်ပြောကာ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။
သူက ဖိတ်စာကိုကိုင်ကာ ရပ်နေမိရာမှ တစ်ဖဝါးမရွေ့မိသေး

အခန်း (၂၆)

“ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိသူကြီးမင်းများအားလုံးကို ဝိုင်း
ဟောမှ ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်။ ဂျွန်မဟာ ငယ်ငယ်တည်းကာ စိတ်ကူးတစ်
မျိုးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲ့ဒါကတော့ ဘိုးဘွားဝိုင်းဝိုင်းလုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့ဖို့ပါပဲ။
အရွယ်ရောက်လာတာနဲ့အမျှ မြန်မာ့ဝိုင်းကို ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ထဲ အခြေချ
ချင်လာမိတယ်။ အခုတော့ ကာလအတန်ကြာ ကိန်းဝင်လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့
စိတ်ကူးတစ်ခုကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ကူညီခဲ့တဲ့
သူများအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ပြီးတော့ ဝိုင်းမဟာရဲ့ ဝိုင်း
မင်းသမီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ဖုန်းမေကျောက ရွှင်ရွှင်လေးဆိုလိုက်သည်တွင် လှဝေါယဉ်က အားလုံးရဲ့ရှေ့မှောက်ကို ထွက်ရပ်ပြလာသည်။ ဖုန်းမေကျောက လှဝေါယဉ်ထံ ကျောကျောလေးကြည့်လိုက်ကာ...

“လှဝေါယဉ်ဖြစ်ပါတယ်”

ထိုအခါမှာတော့ လှဝေါယဉ်ကိုကြိုဆိုတဲ့လက်ခုပ်သံတွေ စည်ဝေစွာထွက်ပေါ်လာရတော့သည်။ ထိုအခါမှာ တံခါးမကြီးအတိုင်း ဝင်လာသောနီညိုရောင်ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူမမျက်ဝန်းထဲ တန်းပေါ်လာခဲ့သည်။ သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းပါးတစ်လွှာက ပိရိစွာပြုံးလိုက်ပြီ။

“လှဝေါယဉ်က ဧည့်ပရိတ်သတ်များကို သူမဖုန်းတီးထားတဲ့ ဝိုင်တွေအကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပါလိမ့်မယ်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ပါတယ်ရှင်”

သူမက ထိုသို့ပြောကာ လှဝေါယဉ်ကို လူပုံအလယ်မှာနေစေလိုက်ပြီး သူမကတော့ လူအုပ်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်ကာ လေပွေရိုင်းထဲတည်တည်ကြီးလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ ဝိုင်ခွက်ကိုကိုင်ထားသောလေပွေရိုင်းက သူမကိုမြင်တော့ အသိအမှတ်ပြုတယ်ဆိုရုံလေး ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။

“လှဝေါယဉ်က ဒီနေ့လှနေတယ်မဟုတ်လား”

“ဘယ်လိုမှမမြင်ဘူး”

“ဟုတ်မှာပါ။ ရှင်က စက်ရုပ်ပဲ။ ကျွန်မ မကြာခင် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

ထိုအခါကျပြန်တော့လည်း သူရင်ထဲ တစ်ခုခုလစ်ဟာသွားရပြန်သလို...

“ရှင် ကျွန်မနဲ့နှုတ်ဆက်ပွဲမလုပ်ချင်ဘူးလား”

ထိုအခါမှာတော့ သူက ငြင်းဆန်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမစိတ်ထဲ အလိုလိုသိနှင့်ပြီးသလို...

အတူတူထွက်ခွာသွားကြသောလေပွေရိုင်းနှင့် မမဖုန်းမေကျောကို လှဝေါယဉ်က လူအုပ်ကြီးထဲမှတွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့ လိုက်ပါသေးသည်။ သူမက ဝိုင်မင်းသမီးတစ်ယောက်မို့ ဝိုင်တွေအကြောင်း ခမ်းနားစွာပြောဆိုနေခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့အာရုံတွေအားလုံးက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးနစ်စွာစိုက်ကြည့်နေကြသူနှစ်ဦးထံပါးမှာသာ။

သူအံ့သြနေရသလို မယုံနိုင်လည်းဖြစ်ရပါသည်။ မမကို လုံးဝကြည့်မရတဲ့လေပွေရိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ မမကိုရိုဝေရွှမ်းစိုစွာ စိုက်ကြည့်နေရတာလဲ။ ပြီးတော့ မမကရော ဘာဖြစ်လို့ လေပွေရိုင်းကိုရင်းရင်းနှီးနှီးစကားသွားပြောရတာလဲ။

သူမအထင်သာ မှားဘူးဆိုရင် မမနဲ့လေပွေရိုင်းဆိုတာ သိပ်ရင်း

နှီးကြပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။ မမနဲ့ လေပွေရိုင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ရင်းရင်း
နှီးနှီးရှိလှသည်။ သူမသိသလောက်တော့ လေပွေရိုင်းက ထိုသို့လိုမျက်
ဝန်းမျိုးနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။

မမကိုငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သော လေပွေရိုင်းရဲ့မျက်ဝန်းတွေက
ရွှမ်းစိုနွေးထွေးလှသည်။ ပြီးတော့ လေပွေရိုင်းကိုစိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ မမ
ရဲ့မျက်ဝန်းတွေ၊ ပြီးတော့ အတူတူထွက်သွားကြသောသူတို့နှစ်ယောက်၊
ဘာတွေလဲ...

သူမ မတွေးနိုင်ပါ။ သေချာတာကတော့ မမနဲ့ လေပွေရိုင်းကြားမှာ
သူမ မသိနေတဲ့မြှုပ်ကွက်တစ်ခုရှိနေမှာကိုပဲဖြစ်သည်။

ထွက်ခွာသွားသောသူတို့နှစ်ယောက်နောက် သူမချက်ချင်းပင်
လိုက်ပါသွားချင်ပါသော်လည်း ဧည့်ပရိသတ်များကို ဧည့်ခံရမည့်တာဝန်
တစ်ရပ်ကြောင့် သူမမှာ ဇနီးဇနောင်နှင့်၊ သူမရင်ထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမဲ့
ခံစားနေရသည်။

လေပွေရိုင်းနဲ့သူမကိုလက်ထပ်ပေးဖို့ ကြီးကြီးက အလုံးအရင်း
စီစဉ်နေပါပြီ။ လေပွေရိုင်းကလည်း သူမကိုလက်ထပ်မည်ဟုပြောခဲ့ပြီး
ပါပြီ။

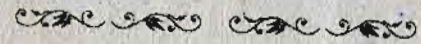
မဟုတ်ဘူး။ လေပွေရိုင်းက အဲဒီလိုလွယ်လွယ်ပြောင်းလဲတတ်သူ

မှမဟုတ်တာပဲ။ ဒါဆို မမရဲ့မာယာစက်ကွင်းထဲက မရုန်းထွက်နိုင်တာ
လား။

သူမအရာအားလုံးကို တစ်ဆင့်ချင်းစီ သေချာစဉ်းစားနေမိသည်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ သူမမျက်ရည်တွေပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကာ...

“ရက်စက်လိုက်တာမမရယ်။ လှပေါ့ယဉ်က မမကို အစုံမတစ်
ယောက်လို တကယ်ခင်မင်မိနေတာပါ”

သူမ ဝမ်းနည်းနာကျင်စွာပြောမိလိုက်တော့သည်။

အခန်း (၂၇)

နှုတ်ဆက်ပွဲကုန်းပမည်ဆိုသူနှစ်ယောက်မှာတော့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်
ကြီးအောက်မှာ ကန်ရေပြင်ကို အသက်မဲ့စွာငေးကြည့်နေကြသည်။

“အနိုင်အရှုံးဆိုတာ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုသက် အရေးကြီးသလား
လေပေ့ရိုင်း”

“အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါအရပေါ့”

“အဲ့ဒါတွေကြောင့် ကျွန်မ ရှင့်ကိုနှစ်သက်မိတာထင်တယ်။ ရှင့်
က အလှတရားကိုမခံစားဘူး။ အမှန်တရားကို တစ်ဖက်လူလက်မခံနိုင်
ချင်နေ၊ ပြောတယ်။ မာနကြီးတယ်။ ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ လူတစ်ဦး

တစ်ယောက်ထံမှာ မကျွန်းခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်မ ရှင်လိုလမ်းသရဲ
တစ်ယောက်ထံ ရှုံးသွားပြီ”

ဝေ့ဝေ့လာသောမျက်ရည်တို့ကို တခြားတစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ
ပုတ်ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပဲ ရှင်နှလုံးသားထံမှာ လှဝေယဉ်တစ်ယောက်နဲ့တင်
ပြည့်သွားပြီလား”

သူ မေးခွန်းကိုမဖြေပါ။ ငြိမ်သက်စွာပင် သူမဘေးမှာ ရပ်နေခဲ့
သည်။

“ကျွန်မ ရှင်ကိုစိန်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့... ရှုံးသွားတဲ့လူကလည်း
ကျွန်မပဲ။ ကျွန်မက ကြွေးကြော်ခဲ့သလို ရှင်နှလုံးသားကိုရအောင် မတိုက်
နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရှင်ရဲ့နှလုံးသားကို ကာရံထားတဲ့တံတိုင်းကြီးက သိပ်မြင့်ပါ
တယ် လေပေ့ရိုင်း။ ကျွန်မ၊ မကျော်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မဘယ်တော့မှ
ကောရီတစ်ပါး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူး။ မင်းက အမြဲတမ်းကောရီပါ။ မင်းနှလုံးသားကို ငါ
စားမသွားနိုင်ခဲ့ဘူးလေ”

“ဟုတ်မှာပါ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မနှလုံးသားကို ရှင်စားမသွား
နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့က ဒီလိုပဲ မရိုးသားခြင်းတွေနဲ့နေလာကြတာပဲ။

တစ်ခါလောက် ရှင်မရိုးသားကြည့်ချင်ဘူးလား”

“မင်းက ကောရီပါ... ဖုန်းမေကျော့။ စောင့်စည်းထိန်းသင့်တာ
အသင့်တော်ဆုံးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျော့ချင်းကပ်လူနှစ်ယောက်
ဖြစ်နေလို့ပဲ။ ငါ့ရဲ့ဖုန်းက လှဝေယဉ်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မင်းရဲ့ရာဇမာန်
ကိုချိုးဖောက်သူက ငါ့ကိုယ်တိုင်မဖြစ်ချင်ဘူး။ မင်းက မာနဆင်ထားတဲ့
မျက်နှာမျိုးနဲ့မှလိုက်ဖက်သူပါ”

“ရှင်ရင်ထဲမှာ ကျွန်မက ဘယ်အကန့်လဲ”

“မင်းကိုမပြောချင်ဘူး။ မင်းဘဝကိုဖျက်အောင် တည်ဆောက်
သွားပါ။ မင်းရည်ရွယ်ချက်တွေအောင်မြင်ပါစေလို့ ငါဆန္ဒပြုနေမယ်။
ငါသွားပြီ ဖုန်းမေကျော့”

“တန်ပါတယ်။ ရှင်လိုလူမျိုးဆိုမှာ ကျွန်းရတဲ့အတွက် ရှင် ကျွန်မ
ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့ လေပေ့ရိုင်း။ ရှင်တည့်တည့်လျှောက်သွားပါ။ ရှင်ကို
နောက်ဆုံးသေးသေးလေးမြင်နေရချိန်ထိ ကျွန်မစကားပြောမနာ”

ကောရီရဲ့အမိန့်အတိုင်းပင် သူတည့်တည့်လျှောက်နေဖြစ်သည်။
ထွက်ခွာသွားသောလေပေ့ရိုင်းရဲ့ခြေလှမ်းတိုင်းက သူမရင်အစုံကိုနှာ
ကျင်စေခဲ့ပါသည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မမြင်မြင်ချင်းက အထင်သေးခဲ့တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ

လေလွင့်နေလို့။ ငါတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတီးမိခဲ့တယ်။ ကျွန်မကို
 ဝမ်းထင်ဆက်ဆံခဲ့လို့ ရှင့်နားကို ကျွန်မတိုးကပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 ရှင့်က ရှောင်ခွာနေခဲ့တယ်။ ရှင့်ကိုမကျေနပ်လို့ ရှင့်စကိတ်ကို ကျွန်မ
 ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မပျော်နေခဲ့မယ်၊ ကျေနပ်နေခဲ့မယ်လို့ ရှင့်ထင်
 နေသလား လေပေ့ရိုင်း။ ရှင့်ဟာ ကျွန်မကိုခံစားမှုအမျိုးမျိုးပေးနိုင်တဲ့လူ
 ပါ။ ရှင့်နဲ့တွေ့မှ ကျွန်မရဲ့စိတ်က လူသားဆန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက
 ရှင့်ကိုအနိုင်ယူချင်နေခဲ့တယ်။ ရှင့်နဲ့ကျမှ ကျွန်မက တစ်သက်မလုပ်ဖူး
 တာတွေကို ထူးထူးခြားခြားလုပ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကျွန်မစိတ်
 ထဲမှာ ရှင့်ကိုနိုင်မယ်ပေါ့။ ကျွန်မရှုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်မိ
 သွားခဲ့တယ် လေပေ့ရိုင်း။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုချစ်တယ်။ ကျွန်မ အခုလိုဝန်ခံ
 နေတာကို ရှင်မကြားပါနဲ့။ ကျွန်မ ရှင့်ထံမှာတရားဝင်မရှုံးချင်ဘူး။ ကျွန်မ
 ရှင့်ကိုချစ်တယ်လေပေ့ရိုင်း။ ချစ်တယ်”

ထိုအသံက ညင်သာလွန်းနေပေမယ့် သူ့နှလုံးသားက သဲ့သဲ့လေး
 ကြားလိုက်ရပါသည်။ သူ့ရင်ထဲက နာကျင် အောင့်မျက်နေခဲ့ပေမယ့်
 သူ့ခြေလှမ်းက မှန်မှန်ပါပဲ။

သူ့နှုတ်ခမ်းကလည်း တီးတိုးလေးပြောနေမိပါ၏။ ဒါကို မည်သူမှ
 ကြားနိုင်မှာမဟုတ်တာတော့ သေချာလွန်းနေသည်။

“ငါ မင်းကိုချစ်ပါတယ်ကေရီ၊ ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ တဒ်တာ
 သာယာမှုပါ။ ကြာလာရင် မင်းမေ့ပျောက်သွားနိုင်ခဲ့မှာပါ။ လောကမှာ
 အချစ်ထက်အရေးကြီးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ငါ့ကိုခွင့်ပြုပါ။ ငါအခု
 လှဝေယဉ်ဆီသွားနေတာပါ။ အဲဒီမှာ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ကမ္ဘာတစ်ခုရှိတယ်။
 မင်းလည်းတစ်နေ့တော့ ငါ့လိုပဲ သာယာချမ်းမြေ့မှုတစ်ခုကို တွေ့ရှိသွား
 မှာပါ။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဖုန်းမေကျော့။ တကယ်တော့ မင်းမရှုံးခဲ့ပါ
 ဘူး။ အပြတ်အသတ်အနိုင်ရသွားခဲ့ပါတယ်။ မင်းအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း
 ကိုအသိပေးနိုင်တဲ့အတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်း ထာဝရ ကေရီလုပ်
 သွားပါတော့ ဖုန်းမေကျော့။ ငါ မင်းကိုချစ်တယ်”

သူ မည်မျှထိလျှောက်နေမိသည်မသိ။ သူ့စိတ်နဲ့ခန္ဓာကလည်း
 ကပ်ပါမနေပါ။

ကစဉ်ကလျားလွင့်မျှောနေရသည်။

“လေပေ့ရိုင်း”

သူ့ရှေ့မှာ တည့်တည့်ကြီးပိတ်ရပ်လာသော လှဝေယဉ်ကြောင့်
 သူ့စိတ်တွေက လေထဲမှာခန္ဓာဆီသို့ရောက်ရှိလာရသည်။ လှဝေယဉ်က
 တော့ ဘာမှမသိနားမလည်သလို ကြည်ရွှင်စွာပြုံးရယ်၍ပါ။

“ငါ နင့်နောက်ကိုလိုက်နေတာကြာပြီ နင်မသိသလား”

၂၃၄ က မယ်ခိုင်

သူပြုံးပြလိုက်ပေမယ့် ထိုအပြုံးတွေက သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေရဲ့

လား။

“ငါ ဝိုင်မင်းသမီးဘဝကို ထာဝရစွာနှံ့လွှတ်လိုက်ပြီ လေပွေရိုင်း။

နင် ငါ့ကိုပစ်မသွားပါနဲ့”

“ငါ နင့်ကိုထာဝရစောင့်ရှောက်မှာပါ လှပေါ့ယဉ်။ နင်က ငါ့ရဲ့

တစ်ဦးတည်းသောကြင်ယာဖက်ပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လေပွေရိုင်းရယ်”

သူရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာတဲ့ လှပေါ့ယဉ်ကို သူ ဖွဖွလေးတိုးဖက်

ထားလိုက်တော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ နောက်ကျောနားက ခပ်ကြမ်းကြမ်း

ဖြတ်မောင်းသွားတဲ့ကာအနက်တစ်စီးကိုမူ သတိမပြုမိလိုက်တော့။

ရသတိနှင့်ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်ခိုင်

